

Giới thiệu Yêu Lâm Giận Vội

Truyện Yêu Lâm Giận Vội, căn biệt thự xinh xắn đem lại cho mấy cô gái tuổi teen nhiều tiện nghi hơn hẳn cuộc sống eo hẹp trước đây.

Họ vì vu trên xe hơi đời mới, tán gẫu bằng di động long lanh và nghe nhạc từ những bộ loa dàn thời thượng. Còn hơn thế, nó là chìa khóa giúp mở cánh cửa phòng khách hào nhoáng của các gia tộc thượng lưu, bày ra trước mặt mấy cô con gái mới lớn nhiều cơ hội vui chơi thâu đêm suốt sáng.

Thay vào thư tình giấy thơm viết bằng bút lông ngỗng, họ trao đổi qua email, chat và tin nhắn điện thoại. Thổi luồng gió mới vào hình hài Kiều hãnh và Định kiến.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lâm Giận Vội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: LẦN ĐẦU TIÊN ĐẶT CHÂN ĐẾN MỘT VÙNG ĐẤT MỚI

"Em bỏ cậu ta thật hả? Đơn giản thế thôi à? Ngay trong chuyến đi tham quan ở trường ư? Em có điên không?"

"Trái lại, giờ em thấy thoải mái hơn bao giờ hết chị ạ", Lizzie vừa nói vừa kéo chiếc vali qua sân tennis của trường đi về phía bãi đỗ xe. "Đơn giản là bọn em chẳng còn có điểm gì chung nữa."

"Nhưng Toby dễ thương thế cơ mà", Jane, chị của Lizze phản đối. "Cậu ta rất lịch sự, khiêm tốn và..."

"Chán ngắt!". Lizzie cắt ngang, nhét chiếc vali vào thùng chiếc xe hiệu Polo của mẹ, liếc nhìn cái biển chữ "P" gắn vào cái ba – đờ - sóc phía sau. Cô mới lấy bằng lái được hai tuần và đến giờ vẫn chưa tin là mình đã đỗ.

"Lizzie, nhưng cậu ta yêu em phát điên lên cơ mà!" Jane vừa nói vừa ngồi vào tay lái và khởi động xe.

"Vâng, cái đó thì rõ rồi. Anh ta si mê em đúng kiểu một gã rỗng tuếch, suốt ngày xum xoe sướt mướt". Lizzie nhún vai, tháo dây buộc tóc và lắc người để xả mái tóc dày màu hạt dẻ của mình. "Vấn đề là em không giống chị, chị Jane ạ. Em không thuộc tuýp người lãng mạn, yếu đuối".

"Em nói lại lần nữa xem nào" chị cô nói.

"Người em cần không phải là một anh chàng chỉ biết đồng ý với những gì em làm, đi bất cứ đâu em muốn, và suốt ngày rên rĩ là không thể sống thiếu em..."

Jane thở dài và lắc đầu. "Ấy thế mà có nhiều người sẵn sàng vượt hàng ngàn dặm chỉ để tìm ra một người bạn trai như thế đấy", cô nhấn mạnh, vén gọn mái tóc vàng vào phía sau tai và chỉnh gương chiếu hậu. "Còn em, có một anh chàng như thế thì em lại bỏ rơi anh ta".

"Ôi, em xin lỗi chị". Nhìn gò má tái nhợt của Jane bỗng ửng lên, Lizzie đoán là chị cô đang nhớ đến Simon, người bạn trai thực sự duy nhất của chị cô trong suốt 19 năm trời, người mà chị cô yêu hết lòng, người mà mới cách đây 6 tuần đã bị chị cô phát hiện ra rằng, không những đã cảm sùng chị cô mà còn liên tục cập nhật những chuyện vui vẻ của anh ta lên trên web cá nhân. "Em không có ý..."

"Không sao, chị cũng quên chuyện đó rồi", Jane quả quyết, dù không mấy thuyết phục. "Này, em có muốn lái xe không?"

Lizzie lắc đầu. "Em không tự tin lắm", Lizzie thú nhận. "Mà giờ cao điểm ngày thứ sáu có vẻ không phải là thời điểm thích hợp để bắt đầu lái, chị ạ".

"Không sao đâu", chị cô trả lời. "Thế em định khi nào nói cho mẹ biết?"

"Nói cho mẹ biết cái gì cơ?"

"Nói cho mẹ biết là em và Toby chia tay, ngốc ạ", Jane trả lời, tăng ga ra khỏi bãi đỗ xe của trường, lao xuống con đồi hướng về đường vành đai Meryton chật ních xe cộ. "Em biết là mẹ quý cậu ấy thế nào mà".

"Chẳng qua là mẹ quý cái họ danh giá của cậu ấy, với một ông bố nghị sĩ thôi" Lizzie nở một nụ cười gượng gạo. "Chị biết tính mẹ mà".

"Em lại thế rồi", Jane thở dài. "Từ ngày mình chuyển nhà, tật đó của mẹ còn trầm trọng hơn. Em không thể đoán được có chuyện gì vừa xảy ra đâu".

"Chị kể đi", Lizzie nài nỉ.

"À, hai ngày nay sau khi chị từ trường về, đúng ngày em theo trường đi chơi, mẹ bắt đầu đi khắp làng, gõ cửa từng nhà và tự giới thiệu mình. Em có thể

tin được điều đó không? Thế mà chị cứ nghĩ mẹ không muốn giao tiếp với ai cơ đấy’.

“Không muốn giao tiếp ư?”. Lizzie cười phá lên, mừng rỡ vì có cơ hội đổi chủ đề. “Mẹ mà chịu được một cuộc sống phẳng lặng ấy à? Chà, điều đó cũng hết như chị nghĩ bố có thể trở thành một người suốt ngày tiệc tùng ấy!”

Bố cô thuộc tuýp người sẵn sàng đánh đổi mọi thứ chỉ để có nửa cơ hội sống một cuộc sống bình lặng.

“Ừ, nói về bố thì... ời em thân yêu, chị đi sai đường mất rồi. Chị nghĩ mình vẫn còn ở chỗ nhà cũ”.

“Thật kỳ lạ chị nhỉ?”. Lizzie thờ dãi. “Đến giờ em vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra nữa”.

Những gì hai chị em nhớ là một ngôi nhà ba tầng, hơi đồ nát, tồn tại từ đầu thế kỷ, ở phía đông Meryton. Mẹ Lizzie lúc nào cũng cần nhắc chuyện mã bưu điện của ngôi nhà bị sai. Mỗi lần gió bắc thổi là y như rằng ngôi nhà phải hứng trọn thứ không khí bốc lên từ hệ thống thoát nước ở vùng Eckford gần đó. Đó là ngôi nhà mà ông bà nội để lại. Nói nó có vẻ tồi tàn thì vẫn còn là nhẹ. Bao năm trời, mẹ Lizzie, một người luôn có tham vọng vươn lên trong xã hội, cứ cuối tuần lại dán mắt vào mục quảng cáo nhà ở tất cả các khu làng mới trong vòng bán kính 20 dặm của thị trấn. Thậm chí bà còn cam đoan với đại lý buôn bán bất động sản rằng, bà là một khách hàng tiềm năng chính cống chứ không phải người chỉ xem để giết thời gian.

“Anh không hiểu sao em cứ hành hạ mình bằng những việc như thế này nhỉ”, mỗi lần thấy vợ mình hết lời ca tụng các nhà kính trong những ngôi biệt thự kiểu Georgia ở công viên Hunters, hay những nền nhà lát đá và những căn hộ bằng gỗ sồi ở các khu nhà ven hồ vùng Lower Grendon, ông Bennet lại cần nhắc. “Nếu em có quên thì để anh nhắc cho em nhớ là mình còn phải nuôi nấng và lo cho năm cô con gái đi học đại học đấy. Em đừng phung phí thời gian vào những việc vô bổ như thế nữa được không?”.

“Anh phải có ước mơ chứ. Nếu anh không mơ, làm sao anh có thể biến giấc mơ thành sự thật được?”. Mẹ Lizzie thế nào cũng gần giọng. Ngoài tất nghiệm sản lụng nhà, bà Bennet còn mê nắn nạc kịch. Song, giọng hát của bà Bennet thật tồi tệ, trong khi đó, Lizzie được thừa hưởng giọng hát tuyệt vời từ bà ngoại.

Cứ mỗi buổi chiều ki vợ mệt mỏi sẵn lòng nhà, ông Bennet lại thờ dãi, nhú long mày và tự thư giãn trong phòng nghỉ của mình (trước kia vốn là một cái nhà để xe), đắm chìm trong các tập thơ ông sưu tập được, và chơi to hết cỡ các bản nhạc của Wagner.

Nhưng rồi hai ngày sau lễ Phục Sinh, mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi. Bỗng nhiên, một người tên là Aloysius Hull qua đời và để lại cho bà Bennet toàn bộ gia sản của ông, một số tiền gần 2 triệu bagr. Trước đó, mẹ Lizzie chẳng hề biết ông Aloysius Hull là ai cho đến khi vị luật sư quản lý gia sản của ông thông báo với bà rằng, ông ấy chính là người anh họ thứ hai, họ hàng ba đời của bà, (hay người anh họ thứ ba, họ hàng hai đời – không ai biết rõ). Ông 90 tuổi, độc thân, sống ẩn dật một mình trong một ngôi nhà ở vùng hoang dã Scotland. Thế nhưng ông vẫn còn nhớ đến bà Bennet khi bà còn là cô bé Alice Frognall, 5 tuổi – “một cô bé vô cùng dịu dàng”, như lời ông viết trong di chúc. Cô đã chia cho ông một phần túi kẹo thạch bé xíu của mình khi cùng gia đình đến thăm nhà ông. Trừ cô ra, tất cả những người khác trong gia đình đều là những kẻ ngu ngốc cả.

Vị luật sư xin lỗi vì phải dẫn cả câu cuối cùng này. Song như ông Hall giải thích, luật pháp đòi hỏi phải thông báo công khai và đầy đủ những lời nói và ý nguyện của người đã mất. Thực ra ông chẳng cần phải lo lắng như thế vì Alice cũng hoàn toàn đồng ý với suy nghĩ của ông anh họ về họ hàng của mình.

“Thế là giấc mơ đã thành hiện thực, cuối cùng thì chúng ta cũng làm được điều đó!”. Mẹ Lizzie mừng phát khóc, sau khi ngừng la hét, nhảy múa khắp bếp và chìa lá thư của vị luật sư vào mặt từng người. “Ồi anh Harry, giờ thì mình thực sự có thể làm được việc đó rồi!”

Bà đã lao vào vòng tay của ông chồng đang vô cùng kinh ngạc và ôm lấy ông.

“Có việc gì thế?”, ông hỏi, dù có hào hứng đến mấy thì ông cũng chỉ hơi mỉm cười. “Mua xe oto mới? Hay sắm bộ đàn mới? Cái bộ đàn của Sony đó?”

“Ồ, tất nhiên là mua ngôi nhà ở khu Longbourn Oaks rồi!”. Alice vội vàng nói, gò má bà ửng đỏ đầy phấn khích. “Thật hoàn hảo, khoản tiền này dành cho việc đó, em biết thế!”

“Tuyệt!”. Katie hét lên. Cô bé mới 15 tuổi, cái tuổi mà câu nói nào cũng cộc lốc – một phần vì cô nghĩ như thế mới sành điệu, và một phần vì cô chị sinh đôi của cô, Lydia hiếm khi cho cô nói xen vào được lấy một từ.

“Tuyệt cái gì? Sống trong một cái làng tồi tàn ở một nơi không người à?”. Lydia lập tức phản ứng. “Lạy chúa, Katie, em thật hết thuốc chữa. Còn lâu chị mới chịu đi về những chỗ nhà quê nhè, thế thì còn gì là cuộc sống với những buổi tiệc tùng bạn bè của chị nữa?”

“Thực ra thì thú vị đấy chứ, mình có thể trồng rau này, nuôi ong này, và thế là được ăn toàn thực phẩm sạch”, Meredith, 17 tuổi, tuyên bố. “Em thích thế”.

“Ừ, chị thì thích là phải rồi”, Lydia ngập dãi. “Chị có hiểu gì về cuộc sống đâu. Thế nên chị mới thấy việc tái sử dụng một cái túi giấy là đỉnh cao của sự sung sướng”.

“Lạy chúa lòng lành, các con có thể ngừng cuộc cãi cọ vô nghĩa này đi được không?”. Ông Harry ngắt lời. “Chắc chắn là chúng ta sẽ không thể hoang phí vào một túp lều đồ nát và mục rỗng ở một vùng thôn quê nào đó và...”

“Rõ ngốc, nhà nào mà tồi tàn cũ nát?”, bà Alice Bennet phản đối. “Đó là một ngôi nhà ở khu định cư mới, công viên Priory, nằm ngay sau sân gôn. Vừa nhìn thấy ngôi nhà đó, mẹ đã biết ngay là nó dành cho chúng ta”.

“Thế còn tệ hơn”, ông Harry vặn lại. “Giá quá cao lại còn phô trương...”.

Ông ngừng lại, ngược nhìn vợ về suy nghĩ. “Em bảo ngay khi nhìn thấy nó, em đã biết. Ý em là gì thế?”

Hoan hỉ vì chiến thắng, bà Alice lôi từ ngăn kéo bếp ra một cuốn quảng cáo bóng lộn và mở nó ra trước mặt chồng. “Đẹp phải không? Mà chỉ có 900 ngàn bảng thôi nhè. Ta hoàn toàn có thể mua nó mà vẫn còn ời tiền để dung vào những việc khác nữa”.

“Hả? 900 ngàn bảng! Không thể thế được!”, ông Harry nổi giận, liếc nhanh qua một chuỗi những bức ảnh đầy màu sắc. “Ta chẳng hợp với ngôi nhà kiểu này đâu”.

“Trái lại, nó chính là đề dành cho chúng ta”, bà Alice đáp trả. “Có bảy phòng ngủ và bốn phòng tiếp khách”.

“Ai mà cần đến bốn phòng khách cơ chứ?”

“Anh đấy, anh yêu”, mẹ Lizzie ngọt ngào. “Anh có thể cách âm một và biến nó thành phòng chơi nhạc cho riêng mình”.

Chỉ khi nào muốn chồng chiều theo ý mình, bà Alice Bennet mới dùng đến những lời nói “tinh tế và ngọt ngào” như vậy.

“Hừm, anh...”. Trong giây lát, chồng bà lưỡng lự. Rõ ràng, ông đang nghĩ đến bản Ring Cycle chơi to hết cỡ, át hết tiếng lủi lo của mấy cô con gái đang tuổi “teen” của mình.

“Anh nghĩ đi, ở đó mình cũng chỉ cách gia đình Lucas có vài dặm thôi”, vợ ông hân hoan giải thích. Hai gia đình Lucas và Bennet đã thân thiết với nhau nhiều năm rồi. Emily lại là bạn gái thân nhất của Lizzie. “Anh đừng quên Geoff là thành viên câu lạc bộ gôn “Những cây sồi”, anh ấy có thể giúp anh gia nhập câu lạc bộ”.

Giả như biết dừng lại ở đó thì hẳn là Alice Bennet đã thuyết phục được chồng mình rồi. Nhưng khổ nỗi, bà chẳng bao giờ biết thế nào là đủ. “Mình còn có không gian cho các con gái mời bạn bè đến chơi qua đêm mà không phải ngủ trên sàn”, bà kết luận đầy hạnh phúc.

“Ôi Chúa ơi, chẳng lẽ em nghĩ anh vẫn còn chịu đựng được vài đứa tuổi “teen” nữa trong nhà hay sao?”, ông chồng rên rỉ. “Alice, đây là một ý tưởng điên rồ, không thể nào trở thành hiện thực được đâu. Ngôi làng ở tít tận đầu kia của thành phố, quá xa chỗ anh làm”.

“Nơi đó mới là chỗ phù hợp cho địa vị mới của chúng ta anh ạ”, bà Alice bác bỏ. “Phụ san về địa ốc của “Thời báo chủ nhật” đã đưa Longbourn Oaks vào danh sách 10 địa điểm thôn quê lý tưởng nhất đấy”.

“Điều đó chẳng gây ấn tượng gì cho anh cả”.

“Tập chí “Sân lung nhà” còn gọi nó là “một không gian sống hiện đại, với vẻ thanh tao của một thời đã xa”, Alice phấn chấn nhấn mạnh. “Sống ở đó, mình được toàn quyền sử dụng các cơ sở vật chất của câu lạc bộ khu Longbourn gồm bể bơi, bồn tắm mát-xa và tất cả mọi thứ. Cạnh sân gôn mới, những dẫu thích đồ nát của Tu viện Longbourn giờ vẫn còn lưu giữ đầy anh. Anh sẽ tìm hiểu nó, anh vốn thích lịch sử còn gì...”.

“Ồ, nghe có vẻ lãng mạn mẹ nhỉ”, Lydia phấn chấn, quên phắt là mới vài phút trước đây, chính cô là người kịch liệt phản đối việc đi khỏi thị trấn. “Có phải chính mẹ kê rằng, khu vực đó đầy những hồn ma là các bà xơ chết trong tuyệt vọng vì không gặp được một người đàn ông nào phải không mẹ?”

“Em thì chẳng đời nào để điều đó xảy ra đâu nhỉ”, Meredith cầu nhàu, nhìn cô em một cách dửng dưng, hai hàng lông mày rậm châu cả vào nhau. “Cứ nhìn cái kiểu em lao vào Jake Martin tối hôm trước là đủ biết!”

“À, đơn giản là vì em có sự quyến rũ mà chị không bao giờ có”.

“Ồ, chị thà đổi lấy trí tuệ còn hơn! Em thì chắc là chẳng có tí khái niệm nào về trí với óc!”

“Ái chà, thế cái bộ óc tuyệt vời của chị có dạy chị cách tán tỉnh một chàng trai không?”

“Hai đứa thôi ngay đi!”. Dù Alice Bennet không phải là người cổ hủ, nhưng bà cứ thích giả vờ là các cô con gái của mình còn rất ngây thơ trong các mối quan hệ của con người. Điều này đúng với Meredith. Cô quả quyết rằng cô chưa từng gặp một cậu con trai nào đáng để cô nhìn đến lần thứ hai. Song với Lydia thì hoàn toàn sai. Câu đầu tiên cô nói khi bước sang tuổi mười bốn là “Hôn em đi”. Đến giờ cô vẫn chẳng thấy có lý do nào đáng để thay đổi cách sống trong vài năm tới cả.

“Phải rồi, dừng ngay cuộc cãi cọ ngớ ngẩn này lại”, bố các cô thêm vào, “và nói chuyện nghiêm túc về những gì cần thay đổi. Mình hoàn toàn có thể son lại nhà, mua một vài đồ gỗ mới, thậm chí, cả nhà có thể đi nghỉ một chuyến, ở Ý chẳng hạn, hay đi thăm một số nhà hát...”.

“Này, anh nhớ lại đi”, mẹ Lizzie lạnh lùng đáp, “chính nhờ em đã chia sẻ phần kẹo thạch của em cho ông Hull mà mình có được tài sản này. Vì số tiền này được để lại cho riêng em, em nghĩ em phải là người quyết định sẽ sử dụng nó thế nào chứ, phải không anh yêu?”

Bốn tháng sau, mọi thủ tục giấy tờ được hoàn tất, ngôi nhà chính thức trở thành tài sản của họ. Cả gia đình chuyển nhà vào chính cái ngày Lizzie kết thúc chương trình học hệ A ở trường trung học.

“Cuối cùng thì chuyến đi của đội hợp xưởng thế nào, em?”. Một lát sau, Jane cắt ngang suy nghĩ của Lizzie, khi họ đang đi về làng. “Ngoài việc em làm tan vỡ trái tim anh chàng Toby tội nghiệp, thì chuyến đi thế nào?”

‘Chuyến đi ổn chị ạ’, Lizzie trả lời, lờ đi câu nói cuối cùng của chị cô, và cố xóa khỏi đầu những kỷ niệm vẫn còn rõ mồn một về anh bạn trai cũ của mình ngay trước khi chuyến biểu diễn kết thúc. ‘Năm buổi hòa nhạc trong vòng bảy ngày thực ra là hơi căng. Em đơn ca ba bài và giờ thì giọng em khàn đặc rồi’.

‘Thật là xấu hổ, Jane nói. ‘Chưa gì mẹ đã xoắn xuýt lấy cha xứ mới và nói em sẽ hát trong dàn đồng ca của nhà thờ’.

‘Ước gì mẹ đừng can thiệp vào cuộc đời em nữa!’. Lizzie la lên. ‘Mẹ cứ muốn kiểm soát tất cả mọi thứ là sao nhỉ, cứ làm như em sẽ từ bỏ dàn đồng ca ở nhà thờ thánh Peter để chuyển sang sinh hoạt ở đây luôn ấy’.

Lizzie không chỉ có giọng nữ cao nổi tiếng ở trường mà còn là giọng ca hàng đầu trong dàn đồng ca “Cát cao tiếng hát”, dàn đồng ca dành cho thanh thiếu niên mà cô tham gia từ khi 15 tuổi. Vì như cô nói với Đức Cha, có phải ai cũng muốn nghe những bài thánh ca cổ mà người xưa hát bằng chất giọng run run đâu. Khi cô nhớ đến ngôi nhà thờ ở trung tâm Meryton, cái kế hoạch đã ăn sâu vào óc cô cả tuần nay, một lần nữa, lại bùng lên như muốn làm nổ tung đầu cô.

‘Nói thật nhé chị Jane, chị thật may mắn vì đi học đại học, không có mẹ kè kè ở bên, suốt ngày nhắc nhở chị đủ thứ’.

Vừa thốt ra những lời đó, Lizzie lập tứ hồi hận.

‘Nào, chính em cũng có thể đi học vào tháng mười nếu em không bỏ cách một năm đấy chứ’, Jane nói, cho xe chạy chậm, rẽ về con đường tron dẫn vào làng. ‘Em đã quyết định em sẽ làm gì trong 12 tháng tới chưa?’

‘Ừm, chưa chị ạ. Nhưng chị cũng phải thừa nhận là ngôi làng này đẹp đấy chứ, phải không?’. Lizzie lẩm bẩm, chỉ tay về phía những ngôi lều mái chạy dọc con đường dẫn ra một cái ao thả vịt.

‘Em lại lảng tránh rồi’, Jane phật lòng. ‘Và cái mũi của em thì nhăn lại, nghĩa là em đang buồn. Nào chuyện gì vậy?’

‘Chẳng có gì’, Lizzie nói, cố tỏ ra vui vẻ, cô chẳng buồn nói lên những suy nghĩ cũng như tình cảm rối bời của mình lúc này. ‘Em chỉ mệt thôi. Em nghĩ... này, có phải Lydia đây không?’

Jane cho xe chạy chậm lại và nhìn qua kính chắn gió.

‘Nó đang làm cái quái gì thế?’. Jane kinh ngạc.

Cô em 15 tuổi của họ, diện một cái quần sooc bằng vải bong ngắn cũn cỡn, một cái áo hai dây có hình đồng xu, đang ngồi vắt vẻo trên một bức tường thấp gần lối vào sân nhà thờ. Tay cô vòng qua cổ một chàng trai da rám nắng, tóc húi cua. Mỗi cô nàng gắn chặt vào mỗi anh chàng cứ như bị dính bằng keo vậy.

‘Anh chàng đó là ai thế?’. Lizzie hỏi Jane khi cô chị đỗ xe vào vệ đường.

‘Chị chưa gặp bao giờ em ạ’, chị cô trả lời. ‘Em thấy sao, mình có nên gọi nó không?’

‘Dĩ nhiên rồi’, Lizzie gật đầu, rồi hạ cửa kính. ‘Lydia! Lydia ơi!’

Cô em quay đầu lại, nhảy xuống, nắm tay chàng trai và kéo cậu ta về phía xe oto.

‘Chào các chị’, cô vui vẻ nói. ‘Thật đúng lúc! Bon em đang cần đi nhờ xe’.

‘Bọn em cái gì cơ?’

‘Muốn đi nhờ xe’, Lydia thân nhiên nói. ‘Chúng em cần vào thị trấn mà chỉ có mỗi xe đạp của Denny. À đây là Denny’.

‘Mẹ có biết em đang làm thế này không?’. Lizzie gặng hỏi.

‘Lizzie!’. Lydia đổi giọng, ném cho chị một cái nhìn tóe lửa. ‘Em không phải là trẻ con. Mà điều đó thì có nghĩa gì? Chị có cho bọn em đi nhờ không nào?’

‘Không’, Jane xen vào. ‘Lizzie vừa mới về đến nơi’.

‘Thì sao? Chị chờ chị ấy về nhà rồi ra đón bọn em và...’

‘Lydia! Không là không!’, Jane nhấn mạnh.

‘Chẳng sao cả’, Denny thân nhiên nói rồi liếc đồng hồ. Cậu ta quay về phía Lydia.

‘Lát nữa anh sẽ gặp bé ở câu lạc bộ để bơi nhé, bé nghĩ sao? 7h được không?’

‘Chắc rồi! Em muốn được ngắm anh trong bộ đồ bơi lắm!’. Lydia khúc khích, hôn gió cậu chàng một cái và mở cửa sau xe oto.

‘này, anh chàng đó là ai thế?’ . Lizzie hỏi, đứng lcs Jane lái xe đi. ‘Cậu ta có vẻ lớn hơn em nhiều quá’.

‘Ồi chưa oi, Lizzie, không phải chị lại bắt đầu đấy chứ!’ . Lydia nói, mặt dài ra. ‘Anh ấy 19 tuổi, được chưa?’

‘Thế em biết cậu ta bao lâu rồi? Em gặp cậu ấy ở đâu?’ . Jane hỏi.

‘Tất cả những câu hỏi này là gì vậy?’ . Lydia ngắt lời buộc gọn lại mớ tóc dài bằng một cái dây thun. ‘Cứ làm như đây là việc của bọn chị không bằng’.

Cô bóc vỏ một mẫu kẹo cao su bỏ vào mồm.

‘Nếu các chị nhất định muốn biết thì em xin thông báo là em vừa gặp anh ấy hôm qua’, Lydia nói về thách thức. ‘anh ấy sống ở...’

‘Hôm qua hả?’ . Lizzie thốt lên, đúng lúc Jane lái xe rẽ vào đường về nhà. ‘Thế mà hôm nay em đã ôm ấp và hôn hít cậu ta rồi. Lydia, em thật là hư hỏng’.

‘Ồ không, không phải thế đâu. Em chỉ không thể cưỡng lại thôi’, em cô cười phá lên, chẳng thèm đếm xỉa gì đến lời trách cứ của bà chị. ‘Denny nói nụ hôn của em giống như...’

‘Ồi chị chẳng thèm nghe đâu’. Lizzie ngắt lời.

‘Chị lại khó ở rồi’, Lydia trêu chọc chị gái. ‘Không phải chị đang héo hon vì cái anh chàng Toby thánh tượng đấy chứ? Chà, tình cảm gói!’

‘Lydia?’

‘Sao ạ?’

‘Im đi’

Bạn đang đọc truyện *Yêu Làm Giận Vội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Trong các chị em Lizzie là người thẳng thắn nhất

Làng Longbourn Oaks thành hình từ thế kỷ thứ X, nằm cách thị trấn Meryton mở rộng khoảng 8 dặm. Làng rất tự hào vì có một nhà thờ Saxon, hai quán rượu (quán “An hem nhà Gardiner”, địa điểm yêu thích của người dân địa phương, và quán “A – ti – sô”, nơi mà ai cũng tránh xa như tránh bệnh dịch hạch), một bưu điện, một cửa hàng tổng hợp, và nhà hát Barn nổi tiếng khắp vùng (vốn được cải tạo từ một cái chuồng bò, là mái ấm của tất cả các diễn viên nhà hát Longbourn).

Với Lydia Bennet, những chi tiết này chẳng có gì hấp dẫn. Nhưng có hai sự việc khác đã khiến cô rũ bỏ hoàn toàn cái vẻ ủ rũ, cáu kỉnh, và quên cả phản đối việc cả nhà chuyển về sống ở cái nơi mà cô gọi là tận cùng của thế giới. Sự việc đầu tiên là mẹ đưa bạn thân nhất của cô, Amber Forster, vừa qua đêm với người tình mới của bà ở ngay làng bên. Sự việc thứ hai là cách làng chỉ nửa dặm, trên đường đến Pitswell, có trường Longbourn chuyên nghiên cứu về ngựa. Chẳng phải mấy con ngựa có gì hay ho; cái hấp dẫn Lydia nhất là tối thiểu hai phần ba sinh viên ở đó là nam.

‘Bố Denny là Hiệu trưởng’, cô nói với hai chị trên đường về nhà. ‘Họ sống trong một căn nhà gỗ rộng lớn, trên một khoảnh đất với vườn tược mênh mông. Denny kể rất nhiều sinh viên năm cuối thường tụ tập ở đây để tham gia các cuộc phỏng vấn xin việc vào kỳ nghỉ hè, tham gia đua ngựa trong các cuộc trình diễn và các việc tương tự. Tối qua em còn gặp một anh chàng nữa tên là Zak, anh ấy có một cái xe máy kiểu quad và anh ấy bảo sẽ chở em đi chơi vào tuần tới. Rồi còn có Tim, bạn thân nhất của Denny. Tim có ngựa riêng; anh ấy cưỡi ngựa rất cừ. Anh ấy còn ở đây suốt mùa hè, giúp thiết kế khóa học thường xuyên quốc gia và Amber rất quý anh ấy, nhưng em nghĩ...’.

Lydia còn tiếp tục lăm nhăm không biết mệt cho đến khi Jane rẽ vào đường để xe trong ngôi nhà mới ở khu công viên Priory. Khu này gồm 9 tòa nhà, trước đây nó là khu trang trại gia đình Priory, về sau gia chủ nhận ra rằng xây nhà cho những người khao khát có nhà riêng có thể kiếm lời hơn nhiều lại không phải vất vả đối phó với việc chính phủ cắt giảm chi tiêu, thế là họ biến khu đất thành một khu biệt thự. Thực ra ban đầu, người ta chỉ định xây 8 ngôi nhà thôi, để khu vườn của nhà này không phải là sân sau của nhà khác, tất cả đều hướng ra sân gôn 18 lỗ mới thiết kế ở phía tây, hoặc rừng sồi Longbourn ở phía bắc và phía đông hoặc sông Mere ở phía nam.

Ngôi nhà hai mặt tiền của gia đình Bennet được xây bằng đá màu kem, nó tọa lạc ở cuối con đường. Ngôi nhà có hình chữ L với những cửa sổ lớn, ống khói to, có không phải là một mà đến hai nhà kính. Nhà kính nhỏ nằm bên hông nhà chính, và nhà kính to ở phía đằng sau, bà Bennet nhất định gọi chúng là phòng Ban mai. Chawngp hài vì mỗi ngày bà dùng bữa sáng ở đó, mà vì Geneva Jevington từng viết một bài báo trên tờ Độc lập nhấn mạnh rằng, kiểu phòng này đang sống dậy trong giới thượng lưu, được coi như biểu tượng của lối sống thanh tao.

Song khi Lizzie kéo cái vali của mình qua cánh cửa trước bằng gỗ sồi nặng nề để vào sảnh, cô vẫn confirm gửi thấy mùi son mới, và không khí chẳng có vẻ gì là thanh tao cả. Cô chưa kịp thở thì đã thấy cô em bé nhất của mình, Katie, lao từ cầu thang xuống, mặt hầm hầm như sắp nổ tung đến nơi.

‘Hừm, đồ bò cái! Chị chỉ biết đi chơi một mình thôi!’, Katie hét lên, đẩy Lizzie ra và túm lấy tay Lydia. ‘Chị đã hứa là nếu em làm bài địa cho chị, chị sẽ cho em đi cùng. Thế mà...’.

‘Ôi, em miệng đi! Để chị phải làm bảo mẫu cho em trong suốt phần đời còn lại ấy’, Lydia vặn.

Đến đó thì Katie òa khóc. Katie rất mau nước mắt. Mặc dù cặp sinh đôi này chỉ ra đời cách nhau có 7 phút, nhưng lại khác nhau một trời một vực. Lydia, 15 tuổi nhưng cứ như đã 25 tuổi, là một trong số những cô gái lúc nào cũng nghĩ rằng thế giới nợ mình một cuộc sống. Cô chẳng bao giờ thêm quan tâm đến trường lớp, hay bất cứ luật lệ quy tắc gì. Cô thay đổi màu tóc hàng tháng, gần đây nó màu táo đỏ đậm bong với dải “hight- light” kiểu lồi ngo. Cô vốn có năng khiếu bẩm sinh về phong cách, lại thêm sự tự tin không chút nao núng về vẻ duyên dáng có sức hút chết người của mình. Mẹ cô nhận xét trong tất cả các cô con gái, Lydia sẽ là đứa tiến xa nhất. Bố cô cũng nói ông tin là mẹ đánh giá đúng, có điều ông không biết theo hướng nào thôi.

‘Lúc nào chị cũng xử tệ với em!’. Katie than vãn, còn Lydia nôn nóng nhún vai. Tất nhiên Katie cũng đã 15 tuổi. Và đó là điểm chung duy nhất giữa hai cô bé. Trong khi Lydia cự kỳ liễu lĩnh thì Katie sợ sệt tất cả mọi thứ. Lydia to khỏe như có thể ăn cả nước Anh vào bụng, với gò má bầu bĩnh hồng hào của mẹ; còn Katie thì lại gầy gò xương, xanh rớt và kén ăn kinh khủng, cứ như thể mỗi hạt đậu đều có thể đầu độc mình vậy. Katie chỉ có mỗi một tham vọng trong cuộc sống: đó là được cô chị sinh đôi ủng hộ về mọi chuyện. Song Lydia hiếm khi ủng hộ em gái, và cô chỉ làm khi điều đó có lợi cho chính cô mà thôi.

‘Thôi nào, giữ sức mà thổi cháo, cái đồ ỳ mị’. Lydia ngắt lời. ‘Em trẻ con quá đấy!’

‘Này, cả hai có thôi đi không?’. Meredith gào lên từ phòng khách. ‘Chị đang phải nghe bản tin về đồng hồ sinh thái’.

Meredith lại càng chẳng giống ai trong số các chị em của mình. Cô không có những nét thanh tú với mái tóc vàng tung bay của Jane hay nước da ngăm ngăm và mái tóc màu hạt dẻ ngược của Lizzie. Cô chẳng thích tụ tập quảng giao như Lydia. Cô càng không bao giờ lo lấy lòng người khác như kiểu Katie. Điều duy nhất mà cô thừa hưởng từ bộ gen di truyền của gia đình Bennet là chiều cao cũng như cái vẻ lồi mồm của bố. Cho dù yêu bố bao nhiêu đi nữa, Lizzie vẫn phải thừa nhận rằng, ngay cả khi đóng bộ đến văn phòng, thì ông Harry, với chiều cao 1m92cm, cũng vẫn giống hệt một cái giá treo mũ. Trên đó, một kẻ cầu thủ đã treo lên đủ loại trang phục, chẳng cái nào hợp với cái nào, mà cuối cùng chúng sẽ được quảng cho một cửa hàng quần áo từ thiện, và giống như một bà cô khó tính – cô giám sát việc tái chế đồ dung, rầy la mẹ mỗi khi mẹ mua chuỗi với giá cao hơn bình thường, và liên tục giảm nhiệt độ lò sưởi phòng khách đồng thời luôn miệng giảng giải cho các chị em gái về hiện tượng khí hậu nóng lên. Thực ra những điều đó đều tốt cả, Lizzie cũng rất ngưỡng mộ em mình về điều đó. Cô chỉ mong cô em vui vẻ hơn một chút.

‘O, chị Lizzie, chị về rồi à’, Meredith nói, cố sức xóa vệt nhọ trên cánh mũi. ‘Thật là tố. Em cần chị và chị Jane ký vào bản kiến nghị mà em vừa soạn ra’.

Cô chột ngừng lại, vì đúng lúc đó, căn bếp đằng sau cánh cửa đóng lúc bỗng rung lên như sắp vỡ

‘Không hiểu sao anh có thể nghĩ tới điều đó được? Nó ư? Ở đây ư? Sau tất cả những gì đã xảy ra?’. Giọng bà Bennet rít lên the thé, mỗi lúc một to.

‘Alice, em hãy vừa phải chứ, chỉ là...’. Lizzie nghe thấy bố cô lẩm bẩm.

‘Em ư? Anh mới là người quá đáng. Anh chỉ việc nói không, nói với nó như thế...’

‘Anh sẽ nói là cả nhà mình đón chào cậu ấy!’

Lizzie và Jane liếc mắt với nhau. Hiếm khi bố cô quả quyết như thế. Thường thì ông chọn giải pháp hòa bình chứ chưa bao giờ trực tiếp đối mặt với bà vợ đáng ghét của mình.

‘Có chuyện gì thế chị?’. Lydia thì thầm với Lizzie.

‘Chị nghĩ mình sẽ biết ngay thôi’. Lizzie nói, khi cánh cửa bếp bật mở, và mẹ cô, mặt tím tái, lao về phía sảnh.

‘Các con muốn biết cái gì đang xảy ra hả?’, bà Alice gào lên, đẩy ông chồng đang đứng cạnh bậu cửa ra và ném cho ông một cái nhìn tóe lửa. ‘Hỏi bố các con ấy! Trời ơi!’.

Bà ngừng lại, nhìn Lizzie một cách ngạc nhiên.

‘Con về rồi à. Tốt! May ra con có thể giúp bố con nhìn ra lẽ phải!’.

‘Vâng, cảm ơn mẹ, con đã có một kỳ nghỉ tuyệt vời’, Lizzie nói giọng chua chát. ‘Nhưng cụ thể là hỏi bố cái gì bây giờ?’

‘Ồ, chào con yêu, cả nhà đều nhớ con’, bố cô hôn gió cô. ‘Chẳng có việc gì đâu. Sáng nay ở văn phòng, bố nhận được một thư điện tử. Thế thôi. Thư điện tử của Drew ấy mà’.

‘À’. Lizzie thờ dãi. Mọi thứ bắt đầu trở về đúng chỗ của mình rồi.

‘Drew? Drew là ai?’. Lydia lập tức trở nên hoạt bát khi nghe nhắc đến một cậu con trai.

‘Em biết mà’, Jane nhắc em. ‘Drew, con đỡ đầu của bố. Sống ở Mỹ’.

‘Ồ, là anh ấy hả? Em tưởng anh ấy tên Andy cơ mà’.

‘Đó là tên hồi nhỏ’, bố cô giải thích, một nụ cười thoáng qua trên mặt ông. ‘Nó tự xưng là Drew kể từ khi bắt đầu phải cạo râu’.

‘Thế cuối cùng thì có việc gì với anh ấy ạ?’. Lizzie hỏi.

‘Bố các con sẽ nói cho các con biết có chuyện gì với cậu ta!’. Mẹ cô lại bùng bùng lên. ‘Cậu ấy tự cho mình cái quyền đến ăn bám chúng ta đến hai tuần liền. Và bố các con đồng ý để cậu ta làm thế’.

‘Alice, vì Chúa!’ ông Harry hét lên. ‘Nó không ăn bám, nó...’

‘Thật thế ư? À, thì bố mẹ nó suốt đời ăn bám nên em chắc là cái tính đó cũng ăn vào máu nó rồi’, bà Alice đáp trả. ‘Nhưng anh thì tất nhiên chẳng biết gì rồi, cho dù mọi thứ có sờ sờ ra trước mắt anh...’.

Bà Bennet ngừng đột ngột vì cái chuông cửa điện tử mới đang réo rất những âm thanh đầu tiên của bản ‘Lễ rước các thánh’. Lizzie, hải hùng vì thứ nhạc chuông mẹ cô chọn, nhẹ nhàng né người đi về phía cầu thang, trong bụng mừng thầm, may nhờ có thế mà cô được trốn về phòng ngủ của mình.

‘Ồi lạy Chúa, nếu đó là Denny thì sao nhỉ?’. Lydia òa lên. ‘Con vẫn chưa sẵn sàng. Con còn chưa kịp ngoảnh lại mặt con nữa!’

‘Mẹ thì không thể gặp ai’, mẹ cô hét lên. ‘Mẹ lú lẫn hết cả rồi... ời trời!’

Đúng lúc đó thì Katie, rõ ràng là muốn làm gì đó để ngừng cuộc cãi cọ đang đi chệch hướng, bèn chạy ra mở cửa trước. Đứng ở bậc cửa là một người đàn bà cao lớn, mặc quần bằng vải linen trắng và áo sơ mi bằng tơ tằm màu anh đào, bà cầm trong tay một bó giấy, và khuôn mặt hình như hơi sùng sốt.

‘Ồ, vậy là tôi tìm đúng nhà rồi’, bà nói. ‘Vi nghe như trong nhà có tiếng cãi cọ, nên lúc đầu tôi cứ nghĩ là tôi đi nhầm’.

‘Ồi bà Bingley!’. Nếu Lizzie hiểu mẹ hơn, hẳn cô đã không quá sùng sốt vì sự thay đổi tức thì của mẹ: đang rít lên như một nữ thánh tử vì đạo, bà bỗng trở thành một quý phu nhân vô cùng lịch thiệp. ‘Bà đến đúng lúc cả nhà tôi đang chơi một trò nho nhỏ vui vui để giúp Kaite và Lydia vượt trước bài tập kịch ở trường’.

Jane lẳng lặng úp hai tay khịt khịt mũi, trong khi Lizzie, để cô tỏ ra bình thản, cứ phải dán mắt vào mấy chi tiết trên bức tranh màu nước vẽ cối xay gió Clayton treo trên tường.

‘Không biết ai mà làm mẹ im lặng được như thế nhỉ? Bây giờ ấy’, Lydia lẩm bẩm, và nhún nhảy đi lên cầu thang.

‘Ồ hóa ra thế! Thật thú vị’. Những giọng bà Bingley chẳng có vẻ gì chứng tỏ bà thấy thú vị cả. ‘Có việc này...’.

‘Các con ơi, đây là bà Bingley’, bà mẹ giới thiệu. ‘Bà ấy sống ở nhà Nethrgield’.

Lizzie lại thở dài vì cái kiểu mẹ cô nhấn mạnh vào từ cuối cùng.

‘Dạ, chào bà’, Lizzie và Jane đồng loạt vâng lời một cách ngoan ngoãn.

‘Ồ Chùa lòng lạnh, các con gái bà mới dễ thương làm sao, mà bà đồng con nhỉ!’. Bà Bingley lẩm bẩm, mắt liếc vào sánh. ‘Nhưng giờ thì tôi không thể vào được, bà Alice ạ. Hôm trước khi bà mời tôi đến chơi, tôi đang vướng mấy việc chuẩn bị cho hoạt động gây quỹ của nhà hát Barn khu chúng ta, vì thế tôi quên mất không mời bà đến tham dự một buổi gặp mặt vào tối mai. Cũng chẳng có gì đặc biệt đâu – chỉ có rượu Pimm, và bánh mỳ cắt lát dùng với phomat thôi. Tôi muốn mời được càng nhiều người trong làng càng tốt vì... À, thôi, tôi sẽ giải thích sau. Bà đến chứ? Đúng 7 giờ đấy nhé’.

‘Ồi bà Bingley, tất nhiên là tôi sẽ đến rồi!’. Mẹ Lizzie run lên.

‘Ồ, cứ gọi tôi là Vanessa’. Bà Bingley lịch thiệp nói. ‘Và đừng ngại đưa cả gia đình đến. Hai đứa con tôi cũng ở nhà. Cháu Charlie còn rù thêm một người bạn nữa đến chơi nhân dịp hè. Vì thế thật tuyệt nếu tất cả chúng ta được gặp nhau. Caroline luôn rên rĩ là chẳng có việc gì để làm vì chúng tôi đã bán mất con ngựa Chelsea của nó! Vậy nhé!’

Nói rồi bà Vanessa quay đi, gõ gót giày cao 9cm đóng đinh vàng đi về phía đường ô tô.

‘Thế nào bây giờ đây!’, bà Alice nói, rồi khép cánh cửa lại. ‘Thật tuyệt phải không? Pimm và pho mát – Rất thôn dã nhé!’

Bà quay về phía ông chồng. ‘Bà ấy thật tốt bụng vì đã mời mình phải không?’

‘À, cứ nhìn cái kiểu em liên tục quấy rầy bà ta gần như mỗi ngày, anh đoán bà ấy nghĩ đây là cách duy nhất để thoát khỏi em’, ông chồng nói.

Lizzie cười toe toét. Cô và bố mình cùng có khiếu hài hước, và điều đó khiến mẹ cô vô cùng khó chịu.

Khi bà Alice quay vào phòng bếp, ông bố ôm lấy Lizzie.

‘Chỉ ít thì sự kiện này cũng giúp mẹ tạm quên việc Drew sẽ đến thăm nhà mình’, ông cười.

‘Con không tin là thế đâu’, Lizzie trả lời. ‘Bố biết mẹ rồi đây, mẹ mới chỉ bắt đầu thôi’.

‘Cuối cùng thì cũng được yên!’ . Mười phút sau Lizzie tự nhủ, sau khi đóng chặt cửa phòng ngủ, và nằm dài trên giường (cái giường bị đặt ở một vị trí hoàn toàn sai lầm, và vì thế, mỗi sáng mai thức dậy, cô luôn bị chói mắt bởi ánh sáng của ngày mới). Dù cô vẫn chưa cảm thấy hoàn toàn thoải mái với ngôi nhà mới như là nhà của mình, nhưng ít ra nó cũng có một lợi thế rõ rệt. Đó là cô có một căn phòng của riêng mình. Tất nhiên, hồi chưa chuyển nhà, cô vẫn ở một mình suốt học kỳ. Song vào các kỳ nghỉ, khi Jane từ trường Goldsmiths về hai cô lại buộc phải ở chung như hồi còn bé. Trong tất cả các chị em, Lizzie thân với Jane nhất; nhưng chia sẻ phòng với một người mà chỉ một đôi tất lộ ra ở dưới giường cũng gây căng thẳng cho người đó thì quả là quá sức. Từ giờ trở đi, cô có thể làm bất cứ điều gì cô muốn, bất cứ khi nào cô thích.

‘Em ơi, chị vào được không?’ . Jan ló vào. ‘Chị cần một chỗ trú ẩn!’

Lizzie thò tay lên và cắn lưỡi.

‘Vâng, được chứ’, cô nói, vỗ nhẹ giường. ‘Có chuyện gì thế chị?’

‘Katie thì khóc vì Lydia cứ trêu chọc nó; Meredith thì đang đề ra các bảng về mục tiêu tái sinh; Mẹ thì mãi cãi nhau với bố về Drew nên đã làm cháy cả nửa bữa tối; còn Lydia mượn cái áo sơ mi màu hồng của chị và làm dính hết đồ trang điểm lên cổ áo. Phù, chị có cần kể nữa không?’

Lizzie mỉm cười đầy cảm thông.

‘Em tự hỏi không biết cuộc sống sẽ thế nào nếu bố mẹ để tâm hơn một chút đến việc tổ chức lại trật tự gia đình nhỉ’, cô trầm ngâm. ‘Ý em là, em yêu bố mẹ nhưng...’

‘.. chỉ từng lúc thôi và không phải tất cả mọi lúc chứ gì?’, Jane vừa kết thúc vừa cười phá lên. ‘Chị hiểu ý em mà’.

Cô đột ngột ngừng lại vì tiếng cửa đóng sầm ở dưới nhà.

‘Hắn đây là vì Drew rồi’, cô tiếp tục. ‘Chị thực sự không hiểu. Ý chị là, có phải bố dành hết cả thời gian cho anh ấy đâu. Lần gần đây nhất bố gặp anh ấy là khi anh ấy 10 tuổi, và giờ thì sao? Anh ấy đã 22 tuổi rồi. Có gì quá lắm đâu nhỉ?’

‘Vấn đề là’, Lizzie nhắc chị, ‘anh ấy là con trai của cô Felicity’.

Hồi bố Lizzie còn học đại học, ông và Felicity từng như hình với bóng. Đó là một khoảng thời gian đáng nhớ. Lizzie được anh của bố, bác Guy, kể cho nghe một số chuyện. Ông nói cô Felicity cực kỳ thông minh, tham vọng và rất giàu có.

‘Tất cả chúng ta đều nghĩ rằng khi nào tốt nghiệp hai người sẽ đính hôn’, Bác Guy thuật lại, ‘nhưng rồi mẹ cháu xuất hiện’.

Đó chỉ là một phần nhỏ trong câu chuyện mà các cô gái thích nghe khi còn nhỏ. Một chiều thứ bảy, mẹ các cô lúc ấy là sinh viên một trường nghệ thuật gần Meryton đang ngồi ở vỉa hè trung tâm thị trấn vẽ tranh bằng phấn, còn một số bạn khác của bà chơi nhạc ở bên ngoài thư viện để kiếm ít tiền phụ thêm vào khoản học bổng ít ỏi. Điều xảy ra tiếp theo đã làm thay đổi mãi mãi cuộc đời của ít nhất ba người. Mẹ Lizzie kết luận là vì khi đó sao Thủy đang suy, còn sao Kim lại đang vượng. Bố các cô thì nhận xét đó là bàn tay của định mệnh. Còn những gì Felicity nói thì không thể nhắc lại ở đây được. Chỉ biết là một buổi chiều nọ, vào lúc 3 giờ, khi Harry và Felicity đang vội vã hòa cùng dòng người sôi nổi đi về phía phố High, Felicity la hét hết cỡ, còn Harry, người không bao giờ muốn thể hiện bản thân thì vờ như là mình không có mặt bên cô bạn. Felicity đang rẽ vào góc phố thì đâm vào Jo, một người bạn của Alice, lúc đó đang thổi bài “The Entertainer” bằng kèn Clarinet. Rõ ràng Felicity chẳng hề nhìn thấy Alice đang ngồi xõm trên mặt đất ngay phía trước cô. Cái gót đinh của Felicity đâm phập vào chính giữa tay Alice. Còn Alice, vốn là một người yếu bóng vía, ngay lập tức ngã ngất vào giữa bức tranh cô đang vẽ chuột Mickey trong một quả khinh khí cầu.

‘Đó là lúc bố đem lòng yêu mẹ’, bố Lizzie thích thú nhớ lại. ‘Khi đó mẹ các con thật xanh xao và nhỏ bé’.

(Cứ đến đoạn này là mấy cô gái lại cười khục khích, vì sau khi sinh liền năm cô con gái, mẹ các cô đã trở thành một quý bà phốp pháp, má phúng phính và sức khỏe thì khó ai địch nổi).

Chính Harry là người gọi xe cứu thương, rồi ngồi đợi trong phòng cấp cứu khi bác sĩ băng bó cái tay cho Alice. Cũng chính Harry đã nín nhịn dung giấy ăn lau chiếc quần bò của mình khi Felicity đổ cả một lon coca – cola vào ông và dùng khăn bỏ đi vì giận dữ.

‘Ngay tối hôm đó, bố đã rủ mẹ đi chơi’, bà Alice kể lại đầy tự hào, ‘mặc dù mẹ còn đau chết đi được và người thì toàn mùi bệnh viện’.

‘Quá nhiều thông tin không cần thiết’, Meredith cầu nhàu. Những ai chưa biết Meredith lắm có thể sẽ gọi cô là Merry. Nhưng những ai biết rồi thì chẳng bao giờ gọi thế vì thành thực mà nói, cô chẳng vui về tí nào cả. Lizzie liên tục nhắc cô em phải vui tươi lên. Jane cô tỏ ra không khắt khe mà bảo rằng vì Meredith thấy cuộc sống quá đổi khắc nghiệt. Nhưng Meredith phủ nhận gay, rằng cuộc sống của cô chẳng có vấn đề gì cả, chỉ là mọi người trong gia đình có vấn đề mà thôi.

‘Bác nghĩ’, bác Guy, khi kể lại câu chuyện lần thứ mấy chục, thì thầm với Lizzie vào ngày sinh nhật lần thứ 16 của cô rằng, ‘chính việc bố mẹ cháy yêu nhau là lý do khiến ông bà nội cháu quyết định bán nhà và mua một căn hộ ở khu Porto Banus. Ông bà cứ đinh ninh bố cháu sẽ lấy cô Felicity, nhưng mẹ cháu điệu kinh khủng và bác nghĩ bố cháu choáng ngợp vì điều đó’.

Nói rồi ông đánh mắt về phía bà Alice – người vốn thừa biết rằng mình có thể địch nổi bất cứ ai về sự màu mè.

‘Chị phải thừa nhận’, Lizzie bảo Jane, đang ôm một cái gối ôm và nằm duỗi dài ra giường, ‘hắn là mẹ sẽ dễ chịu hơn nhiều nếu cô Felicity biến đi, thay vì lẳng nhăng bám theo bố hàng tháng trời. Rồi sau đó lại đột nhiên cười người bạn thân nhất của bố, bố nói về việc đó ra sao nhỉ? À, là điều kỳ quặc’.

‘Cười chú Amborse’, Jane đáp. ‘Quả là quái gở’.

‘Chính thế’, Lizzie cười phá lên. ‘Rồi sau đó, tất cả bọn họ lại còn quyết định làm ăn cùng nhau nữa chứ. Thế là lúc nào cô Felicity cũng sò sò trước mắt mẹ’.

‘Và quan trọng hơn là trước mắt bố nữa chứ’, Jane thêm vào. ‘Nhưng em phải thừa nhận là bố chẳng khéo léo và khôn ngoan chút nào, đúng không?’

‘Đáng lẽ bố không nên nhận lời làm cha đỡ đầu cho con cô ấy’, Lizzie gật đầu. ‘Điều đó khiến mẹ phát điên lên’.

‘Sự việc có thể cũng không đến nỗi quá tệ nếu chú Ambrose không nhờ bố làm người đồng bảo trợ cho đứa bé khi chú qua đời’, Jane nhận xét, ‘rồi chú bỏ đi và cuối cùng là chết. Nhưng công bằng mà nói, chị nghĩ là chú Ambrose không may mắn dự tính những việc xảy ra sau khi chú ấy nhắm mắt xuôi tay và cũng không chú ý bỏ dở việc kinh doanh trong lúc rồi bời như thế’.

‘Đúng vậy’. Lizzie gật đầu. ‘Nhưng em vẫn không hiểu tại sao Andy à, Drew lại chọn đến nhà ta vào thời điểm này nhỉ? Em vừa nghĩ tới việc đó khi mẹ anh ấy tai hôn và sang sống ở Mỹ, lúc ấy mới là thời điểm thích hợp chứ. Bố đã gửi quà sinh nhật và Giáng sinh. Chu đáo quá còn gì’.

‘Chị chẳng rõ’, Jane nhún vai. ‘Chị đoán mình sẽ biết trong bữa ăn muộn. Hy vọng là đồ ăn chưa bị cháy hết và vẫn còn đủ cho chúng ta’.

‘Con không ăn đâu ạ’. Nửa giờ sau Lydia thông báo. ‘Con ra ngoài đây’.

‘Con yêu, nhưng con đã ở ngoài cả ngày rồi’, mẹ cô nói, tháo cái tạp dề để sang một bên. ‘Con đã ở đâu thế? Con đi mua đồ à?’

‘Ôi, làm gì có hà mẹ. Con chỉ ra ngoài để tập thể thao thôi’, Lydia cười phá lên. ‘Còn gì nhỉ, à con đã thắng đấy!’

‘Con đúng là con khi nhỏ’, mẹ cô thờ dài về trau mền rồi vuốt vuốt mớ tóc của Lydia.

Jane và Lizzie đưa mắt nhìn nhau tức tối. Lúc nào hai cô cũng sưng sốt vì cái cách cô em khéo léo lách được những lời khiển trách. Nếu hai cô mà làm thế thì thế nào cũng bị lên lớp cả tuần rồi. Nhưng Lydia lại là con gái yêu nhất của mẹ. Thường thì các bậc cha mẹ khác luôn tỏ ra công bằng với con cái, nhưng bà Alice lại chẳng buồn che giấu rằng bà yêu quý Lydia nhất. Thay vì chê trách cái cách xử sự kiêu trẻ con của cô bé, bà lại tự hào vì điều đó.

‘Bố nghĩ con không nên đi đâu cả, Lydia ạ’, bố cô xen vào. ‘Ngồi xuống và ăn đi’.

‘Không thể thế được! Con có hẹn. Con đã nói với Denny rồi’.

‘Vậy hẹn lại đi’, bố cô đáp. ‘Bạn học thì ngày nào mà chẳng gặp được’.

‘Bạn học đâu mà bạn học? Nói thực nhé, chẳng đời nào con đi chơi với ai trong số những đứa chán ngắt ấy cả’, Lydia gay gắt trả lời. ‘Denny không học cùng trường với con. Anh ấy học đại học, đến hè còn đi làm thêm và làm cho bố anh ấy nữa’.

‘Cho dù anh chàng đó có được tuyển vào làm phục vụ cấp cao ở cung điện Buckingham thì bố cũng chẳng quan tâm’, ông Harry thờ dài. ‘Nào ngồi xuống đi!’

‘Nếu bố không cho con đi, con sẽ chết đấy’, Lydia rên rĩ.

‘Nhớ giữ lời nhé?’. Meredith lăm bắm.

‘Mẹ, mẹ xin hộ con đi’. Lydia van nài mẹ, rồi thè lưỡi về phía cô chị.

‘À, mẹ nghĩ nếu bố đã có ý kiến...’. Bà Alice bắt đầu.

‘Còn nữa’, ông Bennet tiếp tục, vẻ khá thận trọng, ‘chừng nào Drew đến, chúng ta sẽ có những bữa tối gia đình đúng nghĩa, đầm ấm, không điệu bộ, không cãi vã ầm ương...’.

‘Tất nhiên là con được đi con yêu ạ’. Ngay lập tức, bà Bennet nói, trừng trừng nhìn chồng và quay sang phía Lydia. ‘Con cứ mặc sức vui vẻ nhưng phải ăn chút gì đi đã chứ’.

‘Denny sẽ mua đồ ăn ở quầy bar cho con, mẹ ạ’, Lydia vui vẻ đáp.

‘Lydia, em không thể để cậu ấy trả tiền được. Em nói cậu ấy là sinh viên cơ mà’, Jane xen vào. ‘Tin chị đi, sinh viên thì chẳng lấy gì làm dư dả đâu’.

Lydia nhăn nhó một chút rồi lại hào hứng ngay. ‘Vâng, thế là con có thể xin tiền tiêu vặt sớm phải không ạ?’, cô quay về phía mẹ hỏi. ‘Và nhiều hơn bình thường chứ mẹ nhỉ, giờ nhà mình giàu rồi mà?’

‘Chắc chắn là không rồi’, bố cô trách, trong khi bà Alice đứng dậy đi về phía tủ nơi bà để ví. ‘Hôm nay mới là 25/7. Giờ là lúc con cần phải học để biết’

ràng tiền rất...’

‘Ôi con cưng của mẹ, con hư quá cơ!’ , mẹ cô càng trêu tức, cắt ngang lời chồng. ‘Nhưng chỉ lần này thôi đấy’.

Bà vói lấy cái ví.

‘Phải rồi. Giờ thì ý kiến của tôi chẳng còn chút ý nghĩa nào ở cái nhà này nữa. Tôi mang đồ ăn vào phòng làm việc đây’. Ông Harry giận dữ nghiêng răng, đứng dậy bê theo đĩa.

‘Bố đừng đi, bố’, Lizzie kêu lên, phát cáu vì sự nuông chiều của mẹ đối với Lydia. ‘Bố cho chúng con biết đi, khi nào thì Drew đến?’

‘Một tuần nữa tính từ ngày mai’, bố cô nói giọng sắt lại, trong khi vẫn chăm chăm theo dõi bà vợ đang lục túi xách để tìm ví. ‘Khi đó tất cả các con sẽ nghỉ hè và có thời gian chơi với cậu ấy’.

‘Bố nhấp thêm một ngụm nhỏ rượu, chấm chấm miệng rồi phàn chán nói tiếp, dù vẫn không chịu ngồi xuống ghế.

‘Cậu ấy đến Anh theo chương trình đào tạo về quản lý khách sạn. Nghe có vẻ thú vị...’.

‘Không đâu’, Lydia lẩm bẩm.

‘Dù sao thì cậu ấy cũng muốn đi thăm nơi này nơi kia và xem vài trận đấu cricke. Bố nghĩ Toby có thể đưa cậu ấy đi xem’.

‘Ôi’. Lizzie bắt gặp ánh mắt Jane; mặt cô dài ra.

‘Ồ thôi nào Elizabeth’, bố cô vỗ về. ‘Không gặp Toby một buổi thứ 7 cũng chẳng chết đâu. Hai đứa gặp nhau suốt còn gì. Mà...’

‘Ồ không, bọn con không gặp nhau nữa’, Lizzie cắt ngang. ‘Chúng con chia tay rồi’.

‘Các con đã làm gì cơ?’

Mẹ Lizzie sùng sốt đến mức đánh rơi cả ví, bao nhiêu xu lẫn hết ra sàn nhà gỗ.

‘Con đã làm gì thế? Sao con lại để điều đó xảy ra cơ chứ?’

‘Con đã làm gì à?’. Lizzie giận bưng bưng. ‘Con làm điều phải làm, mẹ à. Mẹ, con còn chưa đến 18 tuổi. Con không muốn cặp kè với một người mà thậm chí từ giờ đã lập kế hoạch sẽ có bao nhiêu đứa con với con’.

‘Tốt đấy, Lizzie’, bố cô lẩm bẩm.

‘Nhưng cậu ấy đã như một thành viên của gia đình mình’, bà Alice rên rỉ, ném cho chồng một cái nhìn chết người. ‘Cậu ấy giống như một đứa con trai mà bố mẹ chưa bao giờ có, và hai con thì thật là một nửa hoàn hảo của nhau. Thế ngài Bộ trưởng nói gì?’

Thay vì gọi tên, bà Bennet toàn gọi bố Toby bằng một chức vụ hoàn toàn sai. Song Lizzie chẳng bao giờ biết mẹ làm thế là vì cái thói trưởng giả học làm sang hay chỉ là vì không thể tỏ ra bình thản khi nhắc đến một người luôn hãnh diện vì cái họ Xenophon.

‘Và tôi phải làm gì với cái thằng Drew bây giờ?’. Bà Bennet tiếp tục, trước khi Lizzie kịp trả lời. ‘Nếu không có Toby giúp chúng ta việc đó’.

Đến đây thì chồng bà đang đứng phía cửa ra, dẫn mạnh cái đĩa xuống bàn và giận dữ nhìn bà.

‘Đừng có nói kiểu đấy về con trai người bạn thân nhất của tôi’, ông vặn lại. ‘Ambrose và tôi từng sát cánh bên nhau...’

‘Và vì nghe theo những ý tưởng ngu ngốc của ông bạn đó nên anh đã mất hàng đồng tiền phải không’, Alice đáp trả, dẫn cái ví xuống bàn. ‘Số tiền ấy đáng lẽ dành cho các con gái chúng ta đi học trường tư và...’.

‘Drew chẳng có lỗi gì ở đây cả’, ông Harry trả đũa. ‘Thêm nữa, cậu ấy cũng chẳng cần Toby mới có thể đi chơi hay giải trí được. Anh sẽ nghỉ việc vài hôm, còn nữa, các con mình cũng sẽ thích đưa cậu ấy đi chơi và thăm thú quanh đây’.

‘Con có thể đưa anh ấy đi nhặt rác trong rừng Rockingham’, Meredith đề xuất.

‘Ôi anh ấy sẽ chết vì sưng điên lên mắt’, Lydia lẩm bẩm rồi vuron tay lấy tờ 20 bảng mẹ cô tìm thấy trên sàn. ‘Anh ấy... phong độ chứ bố?’

‘Phong độ hả?Ồ, bố chưa thấy nói cậu ấy ôm bao giờ’, bố cô đáp.

‘Bố! Phong độ là hấp dẫn, đầy sức sống, hay có sức quyến rũ ấy’.

Bố cô thờ dãi. ‘Bố không biết đâu’, ông nói. ‘Nhưng cậu ấy nói cậu ấy rất thích trò ghép chữ’.

‘Ôi trời’, Lydia lẩm bẩm, ‘cái đó thì chẳng có gì hấp dẫn cả’.

Tin nhắn!

Lizzie đang định tắm thì chiếc điện thoại di động của cô rung lên.

Cậu về rồi hả? Mong gặp cậu quá! Cuộc sống ở đây thật chán. Mai gặp nhau nhé? Tớ yêu cậu, Emily.

Mấy ngón tay của Lizzie lướt trên bàn phím. Cô rất quý Emily, nhưng bây giờ không phải lúc để nghe cô ấy than thở, ví dụ như ‘Mãi tớ chẳng có anh chàng nào cả, tớ quá vô dụng, cuộc sống của tớ thật buồn tẻ, tớ lại xấu xí...’. Sự tự ti đó không hoàn toàn là lỗi của cô ấy. Bố mẹ Emily lúc nào cũng so sánh cô với cô em gái Maria, một kiểu sinh viên mẫu mực toàn điểm A và khá xinh. Còn Emily, phải vất vả lắm cô mới theo được hai năm cuối ở trường trung học. Bạn bè cô, ai tốt tính một chút thì bảo, cô có một khuôn mặt thú vị, nhưng chính bố cô cũng bảo khuôn mặt cô tẻ nhạt hết chỗ nói. Lizzie đang tiến hành một chiến dịch nhằm thay đổi bộ mặt cho bạn mình, nhưng không phải tối nay.

Trước khi cô kịp nhấn tin trả lời, điện thoại lại vang lên những nhịp đầu tiên của bản Ecstatics kỷ lục mới nhất.

Toby gọi. Lizzie nhắm mắt, để điện thoại chuyển sang chế độ trả lời tự động. Từ lúc họ cãi nhau đến giờ, Toby gọi và nhắn tin gần như từng giờ. Cô biết là cô nên nói chuyện với cậu. Nhưng để làm gì chứ? Cậu ấy chẳng có gì mới mẻ để nói cả. Đây chính là vấn đề của Toby; lúc nào cô cũng đoán trước được mọi điều về cậu. Lizzie biết cô chẳng thể tránh mặt cậu ta mãi. Mặc dù cả hai đã thi xong bằng A và chính thức rời trường, song giống như rất nhiều học sinh đã học xong. Toby được trả tiền để làm huấn luyện viên thể thao cho đội tennis hầu hết các buổi sáng, còn Lizzie thì tham gia các buổi tập chuẩn bị cho buổi hòa nhạc cuối kỳ của hệ 3. Thế nào rồi họ chẳng đụng nhau.

Nhưng, cô đã quyết rồi. Cô sẽ gặp khi nào không thể tránh nổi nữa. Còn giờ thì đơn giản là tắt điện thoại, kệ cho cậu ta để lại lời nhắn. Lại một câu muốn thờ như hàng loạt tin nhắn mà cậu đã gửi cho cô thôi. ‘Anh yêu em. Anh không thể sống thiếu em. Gọi cho anh nhé. Anh sẽ làm bất cứ điều gì em muốn’.

Đó mới là vấn đề. Cậu ấy sẽ làm tất cả. Ngoại trừ một điều cô muốn là để cho cô yên.

‘Lizzie, em phải nói chuyện với chị. Nếu chị không giúp em thoát khỏi chuyện này, em sẽ không bao giờ nói chuyện với chị nữa!’

Lizzie vừa mới tắt đèn, chuẩn bị ngủ thì Lydia lao vào phòng chị.

‘Vì chúa, Lydia, đã 11 giờ rồi!’

Phải chịu đựng cái thói đồng đánh quá mức của Lydia vào lúc này thật quá sức với cô.

‘Ôi em xin lỗi, nhưng mà điều này cực kỳ quan trọng’, em cô lấp bắp. ‘Chị phải giúp em’.

Lizzie nhìn kỹ cô em gái. Mặt Lydia đầy nước mắt và mắt cô thì đỏ một cách đáng ngờ.

‘Có chuyện gì thế?’, cô hỏi dịu dàng hơn.

‘Bố đây, bố đúng là một con khủng long. Chị biết bố đã làm gì không? Bố vừa cho em một bài’.

‘Hắn là liên quan đến việc em đi chơi mà không được bố cho phép chứ gì? Em lại về muộn hả?’

Lydia gật gật.

‘Đặt giờ giới nghiêm lúc 10 giờ 30 phút chẳng hợp lý gì cả’, cô bé rên rỉ. ‘Amber được phép đi đến tận nửa đêm’.

‘Amber là một đứa hư hỏng’, Lizzie nói. Amber là bạn thân nhất của Lydia từ hồi tiểu học. Cô bé ấy là kiểu trẻ con có thể điều khiển mẹ chỉ bằng một ngón tay. Nó thường dọa mẹ nó là sẽ ghét bỏ bất kỳ người đàn ông nào đến với mẹ.

‘Nó không hư! Chẳng qua là mẹ nó có tư tưởng rất thoáng mà thôi’.

‘Bỏ cái đoạn tư tưởng ấy đi thì may ra em đúng’, Lizzie lầm bầm.

‘Sao cũng được. Có điều em đã có kế hoạch của em rồi’.

Lizzie thăm rên lên. Vài năm gần đây, những kế hoạch nổi đình nổi đám của Lydia đã đưa cô bé vào bệnh viện cấp cứu khẩn cấp hai lần, vào đồn cảnh sát một lần, và số lần phải ở lại trường thì nhiều đến mức Lizzie không thể nhớ hết.

‘Này, nếu dính đến chị thì...’. Cô bắt đầu.

‘Không hề. À thì cũng có, nhưng chỉ tích tắc thôi...’.

‘Nói tiếp xem nào’. Lizzie cố giục, mong sớm thoát khỏi cô bé để đi ngủ.

‘Denny cũng sẽ đến nhà bà Bingley vào tối mai. Anh ấy chơi với bọn trẻ nhà đó mà. Đó là lý do duy nhất khiến em đồng ý đi đến bữa tiệc. Vấn đề là anh

ấy định tụ tập cả nhóm bạn ở trường đến Meryton sau bữa tiệc. Anh ấy đã rủ em rồi. Amber cũng sẽ đến vì cô ấy, sao nhỉ, muốn gặp với Tim. Em nói với chị về Tim rồi đấy, phải, anh ấy là người...’.

‘Lydia, vào đề đi nào’.

‘Vấn đề là, em sẽ đi với Denny, và...’.

‘Bố không đòi nào đồng ý đâu’, Lizzie nói ngay. ‘Nhà mình chưa bao giờ cho ai đi đến Meryton vào tối thứ bảy ở tầm tuổi em bây giờ’.

‘Thế này nhé! Em sẽ giả vờ ốm, chị sẽ đưa em về nhà, sau đó em sẽ chuẩn ra khỏi nhà, và vào lúc cả nhà từ bữa tiệc trở về thì mọi việc đã an bài rồi’.

Cô bé nhìn Lizzie đầy hào hứng. ‘Chị đồng ý nhé?’

‘Không’.

‘Không là sao? Chị phải giúp em! Nếu em không đi, Denny sẽ tìm một cô gái khác, và cuộc đời của em thế là chấm hết’.

‘Ồ, chị đâu có tin điều đó. Đi ngủ thôi, Lydia’.

‘Chị biết gì không, Elizabeth Bennet? Chị tự phụ quá đấy. Chẳng hay ho gì đâu!’

Lydia đóng cửa đánh sầm, mạnh đến nỗi làm nứt cả một vết trên trần nhà mới sơn, Lizzie bỗng thấy mình trào nước mắt. Chẳng phải cô buồn vì lời nói của em gái, mà chỉ vì Lydia dung túng những từ mà Toby đã hét vào mặt cô 24 giờ trước đây.

Nhưng không đúng. Cô không hề tự phụ. Cô chỉ đánh giá mọi người đúng như bản chất của họ mà thôi. Và nếu họ không thích thế, thì đó là việc của họ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Làm Giận Vội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Trêu chọc anh ta, rồi cười nhạo anh ta...

Ôi tôi rất thích những tiếng cười’

Hôm sau, nhà Bennet là những người cuối cùng đến bữa tiệc, chủ yếu vì mẹ Lizzie phải mất gần hai tiếng để quyết định xem nên mặc gì. Kết quả của hai giờ đồng hồ là một cái váy hoa vân anh màu hồng dài chưa đến đầu gối, một cái áo bằng vải bông không tay, điểm những bông hoa hồng làm từ ruy băng tự chế chỉ hợp với những ai trẻ bằng một nửa tuổi bà, và một cái khăn trùm đầu màu tím. Bộ cánh này, theo quan điểm của Lizzie, nói nhẹ là không hợp, còn đúng ra thì phải gọi là một thảm họa.

‘Con không hiểu đâu’, mẹ cô tuyên bố khi Lizzie mạnh dạn góp ý là hình như mẹ đã đóng bộ quá trang trọng cho một buổi tiệc như vậy. ‘Giờ nhà ta đã ở một vị thế khác rồi. Không thể để nhà Bingley nghĩ chúng ta là những kẻ mới phát hợn của được con ạ’.

‘Nhưng quả thật chúng ta là như vậy mà’, Lizzie đáp, rồi bóp tay mẹ một cái để xin lỗi vì sự trung thực tuyệt đối của mình. ‘Ý con là, thật sự chúng ta không thuộc về nơi này mà mẹ?’

Bà Bennet khịt khịt mũi khó chịu.

‘Tất nhiên là có chứ! Chúng ta đang sống như đáng lẽ chúng ta phải sống từ hai mươi năm trước nếu như bố các con không bị cái lão Ambrose đó lừa phỉnh. À, và một điều nữa, mẹ không muốn các con mặc quần bò đến bữa tiệc đâu đấy’.

Thế là lại nổ ra thêm một cuộc tranh luận bất tận về quần áo. Cả nhà còn trẻ hơn khi phải nghe Meredith tuyên bố dài dòng là cô sẽ không đến bữa tiệc do đang phải làm bằng phân công công việc với nhóm “Thanh niên vì sự nghiệp bảo tồn” của cô. Rồi lại thêm một lát nữa để đợi ông Bennet nghe cho xong bản La Traviata mà ông vừa ghi âm. Khi gia đình Bennet đến được cánh cổng sắt có chạm trổ của nhà Netherfield thì mặt bà Alice đã hồng hào hết màu áo, còn sự phấn khích của bà thì đáng cao quá cả mái nhà.

‘Ồ! Thế mới gọi là nhà chứ!’

Thậm chí ngay cả Lydia, vốn luôn tự hào về khiếu thẩm mỹ của mình cũng suýt cảm khẫu vì tòa nhà của gia đình Bingley. Tọa lạc trên khu đất rộng đến vài mẫu Anh ở phía rìa làng, đằng sau mở ra cả một khung cảnh đồng quê rộng khoảng ¼ dặm tính từ công viên Priory, tòa nhà Netherfield là một biệt thự kiểu Georgia ba tầng bề thế, với ống khói cao ngất, cửa sổ bằng gỗ long nãi có khung kính trượt, tường nhà phủ đầy những dây mộc thông và kim ngân hoa. Dẫn lên cổng chính bề thế là những bậc thềm lát đá đã mòn vì thời gian, hai bên đường ô tô lát sỏi là những hàng thông và liễu được cắt tỉa gọn ghẽ. Ở một bên nhà, nơi cánh cổng thép chạm trổ, có một cái vòm gắn với một cái biển dạ quang màu hồng hình mũi tên, trên khắc dòng chữ Dạ tiệc LOAM đi lối này.

‘LOAM nghĩa là gì nhỉ?’. Lizzie lẩm bẩm theo sau mẹ. Mẹ cô thì chỉ nôn nóng kéo bố cô đi về phía hông nhà.

‘Có lẽ đó là một phong tục làng cổ nào đó chẳng?’ Jane nói. ‘Có lẽ người ta sẽ ném pho mát và phân vào nhau!’

‘Tất cả những thứ này có vẻ hơi phô trương nhỉ?’. Lizzie nhận xét, đưa mắt nhìn bãi cỏ mở rộng phía trước, cái hồ nhỏ có vòi phun nước, khu vườn rau có tường rào và phía xa xa là bãi bơi. ‘Đúng kiểu trong tạp chí “Nhà vườn” nhé’.

Mẹ các cô quay lại, các con phải ngoan chứ’, bà vội vã, tay mân mê chiếc khuyên tai ngọc trai của mình. Lizzie nhìn biết bà đang hồi hộp lắm dù bà vẫn cố tỏ ra bình tĩnh. ‘Các con gái, các con sẽ để lại ấn tượng tốt với mọi người chứ, phải không? Nếu chúng ta trở thành những người bạn tri kỷ thì... Ồ, nhìn xem này! Đây là bà Vanessa’.

Bà Bingley, mặc một cái váy bằng vải linen có hình hoa từ đỉnh hương rất đơn giản nhưng cực kỳ lịch sự, đầu đội mũ rom, bước vội về phía họ, tay đang rộng.

‘Alice bà đây rồi. Và...’. Bà ngừng lại, mắt dán vào trang phục của Alice rồi nhanh chóng trở lại bình thường. ‘Các cháu nữa, các cháu mới đáng yêu làm sao’.

Một tay bà phe phẩy nhẹ, các ngón đeo đầy nhẫn kim cương và đá quý. ‘Trời nóng ghê. Tôi chưa bao giờ thấy tháng 7 nào mà nóng đến thế này’, bà nói. ‘Lại đây và chọn cho mình một đồ uống mát đi nào, xin mời mọi người’.

Bà dẫn cả gia đình đi qua bãi cỏ, băng qua nhóm khách đang tay đĩa tay ly, đi về phía khoảng sân thượng rộng lớn. Tại đó có một cái bàn rộng, bày sẵn những bình bia Pimm cùng các đĩa chất đầy hoa quả và bánh mỳ cắt lát loại đặc biệt.

Bỗng nhiên, Lydia hét toáng lên về mừng rỡ.

‘Denny! Cùng ơi!’. Không thèm nhìn lại đằng sau, cô chạy băng qua đám cỏ, suýt va vào một người mập mạp mặc quần sooc trông chẳng hề có vẻ lịch thiệp gì, rồi lao thẳng vào vòng tay của Denny.

‘Ồi!’. Bà Bingley vô cùng ngạc nhiên. ‘Đừng nói với tôi rằng con gái bà là bạn bạn của Denis chứ?’

‘Bọn con trai quý cháu nó lắm, Chúa phù hộ cho nó’. Mẹ Lizzie cười phá lên. ‘Tôi cũng chẳng nhớ hết được các bạn của cháu’.

‘Ồ, riêng cậu đó thì tôi sẽ phải để mắt đến, nếu cô bé đó là con tôi’. Bà Vanessa khịt khịt mũi, rồi nghiêng người chỉ lối cho các vị khách ra phía để đồ uống. ‘Cậu ấy từng là một cậu bé dễ thương... hai con tôi cũng thường chơi với cậu ấy. Các cháu nó cười đùa cùng nhau, rồi không hiểu vì sao, cậu ấy dính líu vào một việc sai trái... Nhưng dù sao thì đó cũng là việc của gia đình bà. Điều tôi cần làm bây giờ là thông báo cho các vị biết về một sự kiện khủng khiếp sẽ tàn phá ngôi làng của chúng ta. Vì thế đây không hẳn là một bữa tiệc vui vẻ, đây là một bữa tiệc có mục đích’.

Bà đưa mắt nhìn đám người đang bối rối.

‘LOAM – hẳn các vị đã đọc về chiến dịch của chúng tôi rồi phải không ạ?’

‘À, ồ, chúng tôi chưa... tôi’. Bà Bennet lắp bắp.

‘Dân cư khu rừng sồi Longbourn chống lại các cột điện thoại’, bà Vanessa nhấn mạnh. ‘Họ dự kiến sẽ lắp đặt một cột điện thoại khổng lồ trong làng chúng ta, ngay trên tháp nhà thờ. Thật quá đáng!’

Bà chỉ tay về hướng nhà thờ thánh Peter, nơi có ngọn tháp thấp thoáng đằng sau những rặng cây bên hông nhà.

‘Ồ, gần đây những việc này diễn ra như cơm bữa mà’, bố Lizzie nói. ‘Đó là dấu ấn của văn minh hiện đại’.

‘Có thể thế, nhưng không phải vì vậy mà nó đúng’, bà Bingley khẳng định. ‘Hoàn toàn phù hợp chút nào. Tôi đã nói với Đức Cha rằng, chính Đức Cha cũng phải lấy làm hổ thẹn nếu để cho việc đó xảy ra. Như thế khác gì bang bỏ ngôi nhà của Chúa’.

Bà quay về phía Alice. ‘Tôi chắc là bà cũng đồng ý với tôi chứ?’

‘Ồ tất nhiên rồi, tôi hoàn toàn đồng ý, vâng, tuyệt đối nhất trí’, bà Alice lí nhí.

‘Tôi thì lại thấy đó là một việc tốt’, ông Harry nhận xét. ‘Sóng điện thoại sẽ rất rõ. Tôi không còn phải đi ra vườn để gọi điện thoại nữa, bớt được bao nhiêu phiền toái’.

‘Tôi nghĩ ông không định nói thế. Quang cảnh nhìn từ cửa sổ tầng trên nhà chúng tôi sẽ hỏng mất’, bà Vanessa phản đối. ‘Nhất định tôi sẽ viết thư lên Tổng giám mục’.

‘Tổng giám mục?’ ông Harry nhấn mạnh. ‘Vâng tất nhiên rồi, tôi chắc là ông ấy sẽ thông cảm được với bà. Tầm nhìn bị phá hỏng... thật kinh khủng. Còn tôi tệ hơn nhiều việc báng bổ ngôi nhà của Chúa ấy chứ?’

Bà Vanessa ngượng ngùng, trong khi Jane và Lizzie nháy nhau tình nghịch.

‘Ý... tôi là... là.’.

‘Ồ ông Harry đùa đấy mà’, mẹ Lizzie vội chen vào, ấn cả cái gót dép xăng đan nhọn lên chân chồng.

‘Ra thế. Vậy là ông chọc được tôi rồi đấy!’ , bà Vanessa cố chớp chớp hàng mi dài với ông Harry, nhưng chẳng có tác dụng mấy khi mà chúng đang trêu cả xuống vì mascara. ‘Ông thật là!’.

Bà cười giả lả với ông Harry, nhưng ông đột ngột chuyển hướng chú ý sang bụi hồng gần đó.

‘Nào’, bà Vanessa tiếp tục, ‘có lẽ tôi nên tìm các con tôi tới để bọn trẻ tự làm quen với nhau, sau đó chúng ta sẽ quay lại công việc của chúng ta nhé!’ . Bà đưa mắt nhìn quanh vườn. ‘À’, các con tôi đây rồi!’ . Bà hướng về một đám trẻ ở tít xa bãi cỏ cạnh bể bơi.

‘Charlie! Caroline!’

Một cô bé to cao, mái tóc màu vàng dài quá vai, bộ ngực lớn đầy khiêu khích cứ chực thoát khỏi chiếc váy mùa hè màu xanh ngọc, huých tay một cậu, tách khỏi nhóm và đi về phía đám khách. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi để đến chỗ gia đình Bennet, cô bé đã kịp sẫm soi rất kỹ suốt từ đầu đến chân họ. Cứ nhìn cái điệu cười khinh khinh trên đôi môi trát đậm son của cô cũng đủ biết, cô chẳng mấy ấn tượng với họ.

‘Nào, các con yêu, đây là nhà Bennet’, bà Bingley giới thiệu. ‘Họ là những thành viên mới của làng ta. À, tuy mẹ nói là làng, nhưng thực ra họ sống ở công viên Priory’.

Nghe giọng bà Vanessa, Lizzie hiểu rằng khu làng mới đã xâm phạm nặng nề cái cộng đồng vốn gắn bó khăng khít của bà. Chẳng có khoản hoa hồng hay khuyến mại hậu hĩnh nào đủ sức khiến bà thay đổi suy nghĩ đó.

‘Ồ, vui quá’, con trai bà nói rồi quay về phía các cô gái và mỉm cười côi mớ.

Caroline thì chẳng buồn mở miệng.

‘Nào, tại sao các con không làm quen với nhau trong khi mẹ đưa bà Alice và ông Harry vào bàn để thảo luận công việc’, bà Vanessa nói rồi nghiêng người ra dấu cho bố mẹ Lizzie đi theo bà về phía sân thượng. ‘Ông bà cần các thông tin. Tôi đã lên danh sách những việc cần thiết cho cuộc họp và sau đó sẽ...’.

Tiếng bà nhỏ dần khi họ bước đi.

‘Còn gì tồi hơn là có bố mẹ tham gia vào một chiến lược vận động nhỉ?’. Charlie nhướn long mày về phía bong mẹ đang khuất dần. Về gầy gò, mái tóc màu hung và nụ cười trẻ thơ của cậu khiến người ta nghĩ, chắc đến giờ những tập truyện thiếu nhi kiểu ‘Chỉ có William’ vẫn còn nguyên sức hấp dẫn với cậu.

‘Thành thực mà nói, anh không biết tại sao mẹ cứ phải lo lắng thế, có hay không cái cộc điện thoại đó cũng chẳng có gì khác cả’.

‘Chỉ có anh mới nghĩ thế’, cô em gạt đi, nhón một miếng cá hồi hun khói cuộn bỏ vào mồm. ‘Cứ nhượng bộ đi, rồi cả thế giới sẽ giẫm đạp lên anh mà đi đấy’.

‘Anh thấy’, Charlie nhún vai, ‘thật buồn cười khi đầy người suốt ngày gắn như keo vào cái điện thoại di động nhưng lại rên rỉ như chết đến nơi khi người ta đề nghị lắp một cái cộc phát sóng điện thoại’.

‘Nhưng họ không nhất thiết phải đặt nó ở đúng cái chỗ làm hỏng cả tầm nhìn của nhà ta đấy chứ?’. Caroline cắt ngang.

‘Ồ, thế nếu họ đặt nó ở chính giữa một khu toàn các công trình công cộng thì tốt hơn chắc?’. Lizzie lạnh lùng nói, bực mình vì thấy bị bỏ qua.

‘Lizzie’, Jane vội thì thầm. ‘Thôi mà’.

‘Xin lỗi nhé, nhưng chẳng phải đó mới là vấn đề sao?’. Lizzie tiếp tục, trước khi nhận ra rằng, chính sự khó chịu mà cô phải kiềm chế với Toby đã khiến cô chẳng ngần ngại tranh cãi thẳng thừng với những người xa lạ. ‘Nhà thờ ở ngay cạnh trường học. Chẳng lẽ các tia bức xạ không có hại cho các em học sinh sao?’

‘Em nói hệt như Meredith’, Jane trêu rồi vội quay sang phía Charlie. ‘Đây là một cô em nữa của chúng tôi. Cô ấy không có mặt ở đây nhưng cô ấy rất quan tâm đến những vấn đề môi trường và...’

‘Đừng có nói với tôi là chị vẫn còn em gái nữa nhé’, Caroline kinh ngạc. ‘Sao lại thế nhỉ? Chắc bố mẹ chị cứ cố để nặn cho được một cậu con trai phải không?’

‘Caro!’ . Charlie ngắt lời. ‘Em vừa phải thôi chứ, em biết mà’.

‘Xin lỗi, em đùa chút mà’.

‘Có chuyện gì thế? Đừng nói với tớ là hai anh em lại cãi vã vớ vẩn đấy nhé?’ Một anh chàng vai rộng, mắt sâu màu xám chậm rãi đi về phía họ, vừa đi vừa tung một quả bóng cricke từ tay này sang tay kia.

Charlie cười.

‘À, tớ mới bị hạ đo ván...’. Cậu quay ra phía Lizzie. ‘Ôi trời, tôi còn chưa biết tên em nhỉ’.

‘Tôi là Lizzie’, Lizzie nói. ‘Và đây là chị Jane, còn kia là Lydia và Katie’.

Cô chỉ tay về phía sân cỏ thấp nói Lydia và mấy tên con trai đang cố đánh bong vào vòng rồi cười âm ỉ còn Katie thì lẻo đẻo theo sau cả bọn.

‘Và đây là’, Charlie giới thiệu, hướng về phía bạn ỉnh, ‘James Darcy, người mà hôm đẹp trời thì là bạn tốt nhất của tôi, còn hôm xấu ngày thì là một cái gai ở mông’.

Cậu đâm đầu vào mạng sườn bạn. Trong lúc ấy Lizzie thích thú nhận ra Caroline bỗng nhiên vứt bỏ cái vẻ kiêu kỳ khinh khỉnh và rút rè tiến lại gần anh chàng mới xuất hiện. Những nét sắc nhọn trên mặt cô ta trở nên mềm mại hơn. Lizzie đoán hẳn là cô nàng làm thế để quyến rũ anh chàng.

James liếc nhìn Lizzie và Jane rồi gật nhẹ đầu. Lizzie nghĩ, giá anh ta mỉm cười một cái thì kẻ cũng khá quyến rũ đấy; những đường nét thanh mảnh như trạm trổ của anh chàng được những lọn tóc sẫm màu rủ xuống gần nửa khuôn mặt, trông rất lôi cuốn mà không hề rối mắt. Cái vẻ mặt đó khiến Lizzie, vốn quá quen với khuôn mặt bầu bĩnh, nhẵn nhụi, đôi mắt xanh tẻ chĩnh của Toby, bắt đầu thấy thích thú.

‘James đang hơi khó ở’, Charlie trêu. ‘Phải ở đây chơi với chúng ta là cậu ấy hạ cố lắm rồi. Thường cậu jays nghỉ hè ở Pháp tại lâu đài của gia đình cơ’.

‘Thôi nào, Charlie’, James cản nhand. ‘Mình không hờn dỗi gì cả, chỉ hơi chán thôi. Nhìn kia, sao mình không...’.

Tiếng James bị cắt ngang bởi hồi chuông chói tai từ phía sân thượng, và cứ xem cái nhìn sầm sét mà James ném về phía Charlie thì cũng đủ hiểu James không bằng lòng.

‘Nào, xin mời tất cả đến đây!’, giọng nói the thé của bà Bingley khiến Lizzie nhớ đến cô Hiệu trưởng trường tiểu học của mình, người có giọng nói sánh ngang với bão cấp 10.

‘Giờ mới là lúc kinh khủng nhất đây’, Charlie thở dài, khi các vị khách tiến về các dãy ghế xếp ở sân trong. ‘Bữa tiệc này là để cảm ơn tất cả những ai đã sát cánh cùng gia đình khi bố bị ốm, nhưng mình tin là mẹ sẽ biến nó thành một cuộc phản đối rầm rộ cho xem!’

‘Bố anh bị ốm thế nào?’. Jane hỏi. ‘Tôi lấy làm tiếc’.

‘À, ông ấy bị...’.

‘Vì chúa, Charlie, anh không cần rêu rao hết mọi chuyện trong nhà cho một đồng người lạ thế đâu!’. Caroline ngắt lời. ‘Ông ấy bị ốm nhưng đã khá hơn rồi, được chưa? Đó là tất cả những gì các cô cần biết’.

‘Xin lỗi, tôi không có ý định tọc mạch chuyện nhà người khác’, Jane gượng tím mặt.

‘Caro, vì Chúa’, Charlie gượng dừ, rồi quay về phía các cô gái, cố làm giọng vui vẻ.

‘Đi thôi, chúng ta còn phải gặp những người khác. Bọn mình vẫn đang bàn xem nên làm gì cho hết buổi tối, trong khi mẹ với những người bạn chí cốt của mẹ bận đấu tranh đòi công bằng cho thế giới’.

Cậu dẫn cả bọn đi xuyên qua bãi cỏ về phía bể bơi, nơi một đám thanh niên đang đứng quanh một cái bàn phủ vải mưa. Đến gần, Lizzie há hốc mồm vì kinh ngạc.

‘O, Emily!’

Nghe giọng Lizzie, một cô gái tròn trĩnh, mặt đầy tàn nhang, với mái tóc màu nâu cánh gián buộc túm đuôi ngựa, bỗng toét miệng cười.

‘Liz!’. Cô chạy về phía Lizzie và ôm lấy cô. ‘Mình không biết là cậu cũng ở đây. Tuyệt quá đi! Mình nhớ cậu quá. Mình gọi và nhắn tin cho cậu suốt cả ngày mà không được. Mình cứ tưởng cậu bị lỡ chuyến bay cơ’.

‘À mình tắt điện thoại đấy’, Lizzie nói, không muốn thú nhận là cô cố tình không trả lời tin nhắn của bạn suốt cả ngày. ‘Mà điện thoại cố định nhà mình lại chưa hoạt động’.

‘Cậu, người tự xưng là Nữ hoàng truyền tin mà tắt điện thoại ấy à?’. Emily trêu. ‘Phải làm rõ điều này ngay mới được. Sao lại thế?’

‘Để sau nhé’.

Nhìn Lizzie, Emily cảm thấy lo lắng ngay. ‘Cậu có ổn không?’ cô thì thầm, ghé sát hơn vào Lizzie, người đang nhìn chăm chăm vào khoảng không ở giữa.

‘Chưa bao giờ tuyệt hơn! Mà cậu làm gì ở đây thế? Chẳng bao giờ thấy cậu nói cậu quen biết những người này bao giờ’.

‘Ồ có chứ, mình biết gia đình họ nhiều năm nay rồi. Bố mình và ông Bingley cùng là ủy viên quản lý tài sản của giáo hội khi ông ấy còn khỏe. Mẹ mình thì

chơi tennis với bà Vanessa', Emily giải thích. 'Vì thế mẹ mình mới bán thực phẩm với giá rẻ cho bà ấy'.

Một năm trước, mẹ Emily cùng một số người mở cửa hàng ChicChefs. Nhưng bà giải thích với mẹ Lizzie, không phải là nhà Lucas cần tiền vì họ đã quá giàu rồi, nhưng bà cần có chỗ để thầy đổi không khí. Giờ chồng bà đã nghỉ hưu và cứ quần chân bà cả ngày.

'Đáng lẽ mình phải giúp mẹ', Emily thú nhận, 'nhưng mình đã từng đánh rơi hai khay đồ ăn và làm đổ cả một bình Pimm vào người cha xứ',

Lizzie phá lên cười. 'Hê hê, thế là vẫn chưa có gì thay đổi nhỉ', cô nói. Nói đến sự khéo léo chân tay thì Emily quả là vô vọng.

'Ồ, thế hai em biết nhau hả?'. Charlie vừa hỏi vừa gấp những viên đá thả vào các lý thủy tinh có thành cao.

'Vâng, bọn em học cùng trường mà', Emily nói, xiết chặt tay Lizzie. 'À, chính thức thì bọn em vừa mới ra trường'.

'Trường nào thế?', James quay lại và liếc về phía Lizzie về dò hỏi. 'Rõ ràng không phải trường Benenden rồi, vì cô không biết Caroline, nhưng nhìn cô quen lắm. Không phải là cô học trường Roedean đấy chứ?'

Lizzie phá lên cười khi nghĩ đến việc bố cô chịu bỏ ra hàng ngàn bảng để cho cô theo học cả năm ở trường tư.

'Tất nhiên là không rồi!', cô đáp. 'Tôi học ở Học viện Meryton'.

'Học viện? Ý cô là một trường công, một trường tổng hợp à?'. Hàng long mày đậm của James dướn lên tận trời. 'Thật ư?'

Có gì đó trong giọng điệu của anh chàng khiến Lizzie rất khó chịu.

'Trường công thì có gì là không tốt nào?', cô hỏi, đỡ lấy lý Pimm từ tay Charlie. Cậu ta đang cố ra hiệu cho James dừng lại.

'Cô muốn biết lý do ngọn ngành không?', James hỏi. 'Phương pháp dạy ngu ngốc, sân chơi thể thao thì dành làm siêu thị, để mặc cho cỏ mọc...'

'Và nhiều điều khác nữa', Caroline thì thầm.

'Thật là định kiến sai lầm!'. Lizzie giận điên người, liếc Emily với hy vọng cô bạn sẽ hỗ trợ mình. 'Học viện Meryton đứng rất cao trong bảng xếp hạng và...'

'Những cái đó chẳng có ý nghĩa gì', James gạt phăng.

'Thôi nào, James?', Charlie giận dữ quay sang nhìn bạn, giọng cậu đã mất đi sắc thái dí dỏm vốn có.

'Mình định chỉ cho cô ấy thấy...'

'Tốt nhất là cậu nên thôi đi'.

Bỗng Katie chạy lại kéo tay Lizzie, phá tan sự im lặng đáng sợ.

'Chị không thể tin là Lydia đã làm gì đâu', cô nức nở. 'Chị ấy đi Meryton mà không buồn rủ em đi cùng'.

'Đi rồi ư? Chị vừa nhìn thấy nó một phút trước mà', Lizzie cau mày.

'Vâng, nhưng giờ thì chị ấy đi rồi. Chị ấy đi cùng Denny, bằng xe máy, vừa mới đây thôi'. Katie nói với Lizzie, mặt tái nhợt. 'Họ sẽ đến một câu lạc bộ'.

'À, câu lạc bộ Clickers, mình chắc là vậy', Emily hấp tấp chen vào. 'Lydia bảo Tim và Amber nhắn tin rủ tất cả đến đó. Đồ uống chỉ có 2 bảng thôi, lại còn có ban nhạc Capital Caterpillar đang biểu diễn ở đây nữa chứ'.

'Thật không thể tin được!'. Lizzie giận dữ, vội lấy điện thoại di động ra gọi cho Lysida. 'Bố sẽ không đòi nào tha thứ cho việc này đâu'.

'Nó có nói với mẹ không nhỉ?'. Jane hỏi gần như cùng lúc.

'Ồi chị tỉnh ra đi nào'. Katie đáp về khinh khỉnh. 'Để chị ấy sẽ nói với mẹ chắc'.

Rồi cô quay về phía Lizzie.

'Chị ấy không thèm nghe điện thoại, đúng chưa?', cô đoán. 'Chị chi phí thời gian thôi'.

'Được rồi, nếu em hỏi chị... Katie, em đi đâu thế?'. Lizzie gọi, nhưng Katie đã lao về phía hông nhà.

'Có vẻ như là các vị khách đáng quý đã thấm nhuần ý mẹ cậu rồi', James thì thầm liếc về phía bãi cỏ nơi các vị khách vẫn đang chăm chú lắng nghe những lời hô hào thống thiết mà bà Bingley gọi là cuộc phản đối tích cực. 'Loanh quanh ở đây mãi phát chán'.

'Tuyệt', Charlie nói. 'Vậy mình còn chờ gì nữa?'

Cậu quay về phía Jane.

‘Cô cũng đồng ý phải không? Tôi vẫn chưa uống gì. Tôi có thể lấy thêm xe của mẹ tôi vì một xe của tôi không thể đủ cho tất cả chúng ta được’.

‘Ồ, tôi cũng không biết nữa’.

‘Thôi nào, sẽ vui lắm đấy’, cậu giục. ‘Trừ khi... cô bận việc gì chẳng?’

‘Không, không có gì cả’, Jane quả quyết. ‘Được rồi, chúng ta đi thôi’.

Lizzie kinh ngạc nhìn chị. Jane vốn tính kín đáo e thẹn. Phải mất hàng tuần chị ấy mới có thể cảm thấy thoải mái trước người lạ (năm thứ nhất đại học, suốt mười ngày đầu, cứ vài giờ chị ấy lại gọi điện về nhà khóc). Thế mà giờ chính chị ấy đề nghị đi câu lạc bộ với những người hoàn toàn xa lạ.

‘Em sẽ đi cùng xe với anh’, Caroline nói, tiến lại phía James. ‘Nhưng mình phải về sớm nhé. Em phải dậy lúc 6 giờ sáng để chuẩn bị dạy mấy bài đua cho Gigi’.

‘Em cười ngựa à?’ Jane kinh ngạc, mắt cô sáng lên. ‘Em có ngựa riêng cơ à?’

‘Nhà tôi có 3 con ngựa’, Charlie gật đầu. ‘À, thực ra thì một con vẫn còn nhỏ, nhưng bọn tôi không thể chia tay với nó được! Bọn tôi gửi nó ở trường. Các sinh viên tham gia Hiệp hội ngựa của Anh được cưỡi nó và bọn tôi chỉ phải trả một phần phí thôi. Sao cô hỏi thế? Cô thích ngựa à?’

‘Ồi, tôi thích lắm’, Jane sôi nổi. ‘Hồi còn nhỏ tuần nào tôi cũng cưỡi ngựa, nhưng sau đó thì đắt quá, tôi không đủ tiền’.

‘Caro, em nghe chứ?’. Charlie phấn khởi. ‘Lúc nào đó Jane có thể đưa con Nutmeg đi chơi đấy nhỉ. Cô ấy sẽ lại được cưỡi ngựa’.

Lizzie ngạc nhiên thấy Caroline cười rất tươi với Jane. ‘Vâng tất nhiên rồi’, cô nói. ‘Bất cứ khi nào chị thích. Em rất vui nếu được giúp ai’.

‘Này mọi người ơi!’. Lizzie trong khi vẫn cố gọi Lydia, bỗng cứng đờ người khi thấy mẹ đi qua thăm cỏ về phía họ. ‘Các con vui chứ? Mẹ nghĩ mẹ hơi chềch choáng vì mấy ly Pimm rồi. Chúng ta không thể biết là chúng ta đã uống bao nhiêu, phải không? Cho đến khi...’.

James và Caroline không nhìn được cười khi thấy bà Bennet liu xiêu đến nỗi phải vịn cả vào thành bàn.

‘Các con đã làm quen được nhiều bạn bè lắm phải không, các thiên thần của mẹ?’, bà tiếp tục, nháy mắt với mấy cô con gái. ‘Ồ đây rất có phong cách phải không? Mà mẹ vừa được cử vào hội đồng đấy, đề phân... phân đối...’

‘Này, bà ấy có phải người thật không thế, hay là một thứ phụ trang trong mấy vở kịch ủy mị rề tiền?’. Những câu nhận xét mà James thì thầm với Caroline to đến mức Lizzie cũng nghe thấy. ‘Lại còn cái mũi nữa chứ?’

‘Mẹ, con cần nói chuyện với mẹ’. Lizzie nắm tay bà Alice và kéo ra xa khỏi đám bạn.

‘Mẹ say rồi’, cô thì thầm đầy trách móc. ‘Mẹ biết là mẹ không thể uống hơn một ly bia mà. Mẹ đang nghĩ gì thế?’

‘Đừng ngốc như thế chứ Lizzie’, mẹ cô cầu nhàu. ‘Mẹ say như... như...’.

‘Như gì cũng được’, Lizzie cắt ngang. ‘Có việc với Lydia rồi mẹ ạ. Nó...’.

‘Em nó sẽ đi chơi cùng với bọn con một chút mẹ ạ, mẹ đồng ý nhé?’. Jane xen vào, rồi liếc Lizzie về cảnh cáo. ‘Chúng con sẽ đi Meryton với Charlie’.

‘Cậu ấy dễ thương phải không?’. Jane rúm cả người khi tiếng mẹ cô vang khắp vườn. ‘Rất dễ thương. Giá mẹ trẻ hơn khoảng 30 tuổi thì...’.

Bà Alice cười khúc khích rồi nắc to khi thấy ông Bennet xuất hiện ngay bên cạnh.

‘Anh nghĩ là anh và em nên ở bên nhau’, ông nói, nắm lấy tay vợ rồi nhìn về phía các vị khách đang sừng sốt với vẻ biện hộ.

‘Bố?’

‘Lát nữa, Lizzie’, bố cô đáp. ‘Bố nghĩ bây giờ việc đưa mẹ về nhà và quăng mẹ vào giường là quan trọng nhất’.

Lizzie biết là đáng lẽ cô phải lấy làm mừng vì chính nhờ mẹ cô say rượu mà bố cô không nhận ra là Lydia đã cuốn mất. Nhưng nhìn dáng bố đỡ mẹ đi qua vườn, lại thêm bao nhiêu cặp mắt của khách khứa đổ dồn vào bước đi lảo đảo của mẹ, Lizzie xấu hổ đến mức chỉ mong có một cái lỗ nẻ cho cô chui xuống hoặc chết quách đi cho xong.

‘Sao chị lại phải che giấu cho Lydia?’, cô thì thầm với Jane, khi hai chị em theo mọi người đi về phía tiền sảnh. Thế nào Katie cùng đòi đi cùng mình cho mà xem’.

‘Không đâu’, Jane nói, hướng về phía cổng trước. ‘Nó gục rồi. Đang nằm ở cái thảm hoa’.

‘Trời ơi, không phải thế chứ’, Lizzie rên rỉ. ‘Có chuyện quái gì với cái gia đình này thế không biết?’

‘Ôi, em đừng lo, không ai biết cả, à, chưa’, Jane cười. ‘Chị sẽ đi tìm nó và bảo nó đi về nhà’.

‘Mình cũng có thể làm thế mà? Chị cũng có thích đến câu lạc bộ đâu, phải không?’

‘Ồ có thể sẽ vui chứ’, Jane nói, tránh ánh mắt của Lizzie. ‘Em luôn nói rằng, chị phải sống và quên, phải, quên quá khứ. Với lại, mình cũng muốn chắc là Lydia ổn mà, phải không? Nhưng em đi chị mới đi’.

Ánh mắt Jane cứ chuyển từ cô em sang Charlie rồi lại ngược lại.

‘Chị xin mà’.

‘Thôi được’, Lizzie mỉm cười. ‘Vì chị năn nỉ đấy nhé. Nhưng không đi lâu đâu. Cái đám người này khiến em chán quá rồi’.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Làm Giận Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thành ý của tôi một khi đã mất là mất đi vĩnh viễn

Được xây trên nền nhà máy giấy cũ của thị trấn Clickers là tụ điểm vui chơi ban đêm mới nhất và cao cấp nhất, mặc dù như nhận xét khô khan của James thì căn cứ vào tiêu chuẩn của các câu lạc bộ trên đời, chỗ này khó có thể gọi là xuất sắc. Khi họ đến nơi, anh ta bước quay lại quầy bar và tỏ ra cau có hơn bao giờ hết.

Khi mắt đã quen với thứ ánh sáng mờ mờ nơi đây, Lizzie đưa mắt nhìn khắp phòng để tìm Lydia.

‘Ê, lại đây, nhảy đi nào!’ Charlie xuất hiện và nắm lấy tay Jane. ‘Anh đã nói James gọi đồ uống nhưng mọi người còn đang phải xếp hàng dài, vì thế mình cứ nhảy đi đã!’

Vừa nói, anh vừa kéo chị cô về phía cầu thang xoắn dẫn đến tầng dưới sân khấu.

‘Ồ, chỗ này hay quá’. Emily háo hức thốt lên rồi nhún nhảy nhưng chẳng theo nhạc gì cả. ‘Này, cậu nghĩ sao, anh chàng kia đang cô đơn hay sao ấy nhỉ? Liệu đã có ai chưa chẳng biết?’

Cô ngó về phía một anh chàng vận quần jeans tối tã, tóc dài, cao lêu đêu, đang dựa lưng vào quầy bar và trân trối nhìn chai bia trước mặt.

‘Emily, trông anh ta kinh quá’. Lizzie nghệt mặt. ‘Cứ như cả tuần rồi chưa tắm ấy. Cậu bị hấp dẫn vì cái gì thế?’

Emily nhún vai. ‘Anh ta là đàn ông, chỉ có một mình, và nếu đủ khả năng chi trả để vào đây, có nghĩa là anh ta có tiền’, cô đáp. ‘Và hơn nữa, mình rất hay bị hấp dẫn bởi những thứ ẩn giấu đằng sau vẻ bản thủ nhếch nhác’.

‘Thôi nào, cậu có thể kiếm được ai đó khá hơn anh chàng này nhiều’, Lizzie quả quyết với bạn, rồi cố đi vượt qua những người đang nhảy, tiến về phía một nhóm các cô gái đang cười khúc khích ở một góc xa.

‘Cậu nói thì dễ rồi, vì cuộc sống tình yêu của cậu đã được an bài cả’, bạn cô ngắt lời. ‘Cậu có mọi thứ: vóc dáng, trí tuệ, khuôn mặt. Còn những người như mình thì không thể kén chọn được đâu’.

‘Ồ, thôi cái bài than thân trách phận đó đi, Emily, vì Chúa’, Lizzie cắt ngang. ‘Chỉ cần cậu để ý một chút là...’.

‘Là sao? Tiếp đi, cậu nói nốt đi. Là giống cậu hơn phải không?’

Emily òa lên khóc, Lizzie đâm hoảng.

‘Emily, mình xin lỗi, thành thực đấy, mình không có ý như thế, không bao giờ’.

Cô chạm vào tay bạn, thấy mình thật tội tệ vì đã quá vô tâm.

‘Chỉ vì mình cũng đang tâm trạng... những gì cậu nói... thế này, Toby và mình... bọn mình chia tay rồi. Cậu thấy không, giờ mình cũng có đôi có cặp gì đâu. Đúng, mình đã từng nhưng...’.

Emily ngừng khóc.

‘Cậu và Toby chia tay ư? Mình không thể tin được điều đó’. Cô sừng sốt nhìn Lizzie. ‘Làm sao anh ấy dám bỏ cậu? Mình không tưởng nổi anh ấy dám’.

làm thế’.

‘Emily, mình bỏ anh ấy’, Lizzie thú nhận.

‘Cậu loạn trí rồi, đúng không? Hay cậu đã tìm thấy ai khác?’

‘Thực lòng’, Lizzie nói. ‘Ngay bây giờ thì mình chẳng muốn dính đến bất kỳ ai cả. Với mình lúc này, dính với ai cũng giống như tự sát’.

‘Thế... thế là Toby giờ cũng chưa có ai à?’

Mặt Emily bừng sáng.

‘Mình đoán là thế’, Lizzie mỉm cười.

‘Tuyệt’, Emily đáp. ‘Vậy mình sẽ mời anh ấy’.

‘Đến đâu?’

‘Sinh nhật lần thứ 18 của mình, cậu ngốc ạ’, Emily nói. ‘Cậu phải ghi vào nhật ký đi’.

‘Ồ phải rồi, nhưng...’.

‘Điều đó với cậu cũng chẳng sao mà’, Emily nhanh nhẹn cắt ngang. ‘Lúc nào cậu chả có cả tá bọn con trai lăng nhăng bám theo. Mà bữa tiệc của mình, có vẻ mình không có nhiều bạn trai, nếu Toby đến, mình có thể...’.

‘Tất nhiên rồi’, Lizzie nói, dù biết rõ vào ngày đó thì Toby cũng đã đi du thuyền ở Hy Lạp. Nhưng cô quyết định tốt nhất là không nói gì cả. ‘Giờ chúng ta có thể bỏ qua chủ đề này và đi tìm em mình được không?’

‘Cậu tìm nó đi nhé’, Emily nói. ‘Mình phải vào nhà vệ sinh. À, gửi cho mình số điện thoại của Toby, được chứ?’

‘Emily Lucas, cậu cứ như một người khác ấy’.

Lizzie quay đi về phía cầu thang xoắn. Cô phát hiện ra Amber, váy tốc lên tận đùi, đang ngồi trên đầu gối một cậu chàng tóc đen, xoắn trông rất hoang dã và rất thì đờ đẫn; ở đầu kia căn phòng, cô nhìn thấy Lydia, vây quanh là một đám con tri đây về ngưỡng mộ. Cô em cô đang nhún nhảy theo điệu gõ của ban nhạc sống với tất cả sự lạc lõng của một người đã từng vào vòng chung kết cuộc thi Chỉ nhảy mà thôi. Nhìn cô em đá chân vào không khí, lắc lắc hông và cong môi đầy khêu gợi với hết cậu này đến cậu kia. Lizzie bị giăng xé giữa một bên là cảm giác ghen tị với sự tự tin của em gái, còn bên kia là sự giật mình vì những tín hiệu mà em mình đang phát đi. Nhìn cái cách cô em biểu diễn, không hỏi cũng biết tại sao các vệ sĩ gác cửa cầu lạc bộ không thèm hỏi thẻ căn cước của nó khi qua cửa.

‘Lydia!’

Nhìn thấy chị mình, cô em cười toe toét, vừa tiếp tục nhún nhảy theo điệu nhạc vừa di chuyển đến chỗ cô chị, kéo theo Denny và một chàng nữa.

‘Xin chào’, cô hoan hỉ nói. ‘Thế là chị đã đến. Nơi này hay đấy chứ. À mà đây là Zak. Ai nữa kia? Jane à? Anh chàng Charlie đó đâu rồi?’

‘Em mà về nhà là gặp rắc rối đấy’, Lizzie nói, cố tình lờ câu hỏi của em. ‘Bố sẽ cho em một trận nên thân’.

‘Vâng, chắc chắn là thế rồi’, Lydia phá lên cười. ‘Nhưng bố chẳng làm gì cả. Bố sẽ chỉ lên lớp cho em thôi’.

Cô quay lại với Denny và khúc khích cười.

‘Song không ngăn được em đâu. Dù sao thì em cũng phải có niềm vui của em chứ. Bố mẹ không thể lấy hết mọi niềm vui của em, phải không?’

Nói đến đó, cô nắm lấy tay Denny.

‘Đi nào, đi mua cho em đồ uống đi. Em sắp chết khô vì khát rồi’.

Nhìn cách hai đứa vừa huyền thuyên trên cầu thang, theo sau là cả đám đông, Lizzie chợt thấy sao mình ngốc thế. Cô cũng gần 18 tuổi rồi, layh Chúa, đáng lẽ cô cũng phải tham gia tiệc tùng chứ không phải chỉ suốt ngày lo lắng cho cô em mà giờ nó cũng thừa khả năng tự lo lắng cho mình rồi.

Cô chạy trở lại phía cầu thang, đứng lúc giai điệu bản Purple Pigeon mà cô yêu thích cất lên trong khi ban nhạc tạm nghỉ. Đến cuối bản nhạc, khi âm nhạc tắt dần cũng là lúc cô nghe thấy ai đó nhắc tên mình.

‘Mình với Lizzie Bennet ấy à? Vì Chúa, Charlie, hẳn là cậu đang đùa đấy chứ!’. Cái giọng đứt quãng không lẫn vào đâu được chính là giọng James.

Lizzie nhẹ nhàng lùi lại, ngồi ngay xuống bậc thang và cố đoán xem họ đang nói về chuyện gì.

‘Lizzie thì sao nào?’. Charlie hỏi. ‘Được rồi, đúng là cô ấy không gây ấn tượng mạnh như Jane. Quả thật Jane đẹp tuyệt nhưng...’.

‘Charlie, cô nào mỉm cười với cậu cậu chả thấy tuyệt đẹp’, James nói. ‘Được, mình đồng ý là Jane xinh đẹp kiểu không màu mè, kiểu dễ thương của các cô công chúa trong các phim hoạt hình Disney. Nhưng còn Lizzie? Sao mình phải phí thời gian cho cô ta cơ chứ?’

‘Mình muốn đưa Jane đi đâu đó, cậu biết đấy, mình muốn tìm hiểu thêm về cô ấy’, Lizzie nghe Charlie nói nhẹ nhàng vẻ ngượng ngùng. ‘Và chúng ta không thể để mặc Lizzie một mình được’.

‘Cứ như là việc của mình ấy nhỉ?’. James cắt ngang. ‘Thôi đi, Charlie. Mình nói với cậu rồi mà, mình đến đây để khuấy động bản thân một chút. Mình đã có một năm quá kinh khủng rồi’.

‘Chính xác! Nhưng cậu phải đi tiếp, phải sống vui vẻ chứ’.

‘Và mình làm thế bằng cách tiêu phí thời gian vào một cô học sinh ngạo mạn à, đó là còn chưa kể cái bà mẹ kinh khủng nữa’.

‘Mình không đề nghị cậu làm vui lòng bà mẹ đâu nhé?’. Charlie trả đũa. ‘Và dù sao, nếu có ai đó ngạo mạn, thì chính là cậu đấy. Cái kiểu cậu nói về các trường công giống hệt một kẻ tự cao tự đại’.

‘Chính Lizzie bắt đầu trước khi hết lời khen cái học viện chết tiệt đó đấy chứ’, James nhún vai. ‘Chẳng đời nào mình nghĩ như thế. Và Chúa ơi, lại còn cô em gái nữa? Một kiểu Dấu ấn thế kỷ chắc?’

‘Cậu biết không? Mình phát mệt vì lúc nào cậu cũng tìm đủ thứ khiếm khuyết của mọi người, mọi vật quanh cậu’.

‘Mình chỉ sống trong một thế giới thực và nhìn mọi thứ đúng như chúng có mà thôi’, James đáp. ‘Đó mới là thái độ của một người trưởng thành’.

Charlie thở dài lắc đầu.

‘Đó là thái độ một chiều, lúc nào cậu cũng chỉ nhìn thấy mặt trái của sự vật’, Charlis nói, ‘nhưng tùy cậu thôi, dù sao mình cũng sẽ đề nghị Jane và nếu Lizzie...’.

Đúng lúc đó, Lizzie bị một nhóm các cô gái đẩy bật ra khỏi chỗ đang nấu và Charlie bắt gặp ánh mắt cô.

‘Lizzie!’. Mặt Charlie tái đi. Hần anh ta đang mong mặt đất nứt ra và chôn sống mình luôn. Trong khoảnh khắc, lúc bước đi, Lizzie thấy ái ngại cho Charlie. Nhưng khi James quay mặt về phía cô với nụ cười nhạo báng trên môi, thì cô quyết định là, nếu Charlie ngu ngốc đến mức làm bạn với một kẻ ngạo mạn như Jame, thì chính anh ta cũng có vấn đề. ‘Jane vừa đi vào nhà vệ sinh và bọn anh... Ồ! Cô ấy đây rồi’.

Sự nhẹ nhõm tỏa ra trên mặt Charlie, rõ rệt như thể sờ thấy được.

‘Lizzie, có chuyện gì thế em?’. Jane luôn nhận ra ngay sự tức giận hay buồn bã của cô em mà không cần nói lời nào.

‘Em về đây’, Lizzie nói.

‘Về ư?’. Charlie thốt lên. ‘Nhưng không cần phải... Ý anh là, chúng ta có thể đi ăn pizza chẳng hạn?’

‘Ồi, xin anh!. Lizzie cắt ngang. ‘Em sẽ căm ghét chính mình vì làm tốn thời gian của bạn anh’.

Cô chăm chăm nhìn James.

‘Chỉ cần nghĩ anh ta xấu hổ thế nào là vì phải tốn thêm một giờ cho mấy đứa học sinh trường công ngạo mạn là đủ lắm rồi!’

Cô đi qua họ về phía một cái bàn ở góc, nơi cả Amber và Lydia đang la hét, cười ầm ĩ và quay tít những chiếc ô giấy trong các ly cocktail trên đầu Tim và Denny.

‘Có hai lựa chọn’, Lizzie cắt ngang. ‘Về nhà ngay bây giờ và chị sẽ cố gắng che giấu mọi việc cho em, hoặc ở lại đây và hứng lấy mọi bài ca ở nhà!’

‘Chúa ơi, có việc gì với cái kiểu đàn chị vĩ đại gắt gỏng khó chịu thế nhỉ?’. Amber cười khẩy. ‘Lydia, cậu nói đúng, chị cậu cần phải học cách hưởng thụ cuộc sống!’

‘Lydia, lần cuối cùng đấy’, Lizzie bắt đầu, nhưng cô chưa kịp kết thúc thì Jane đến đứng bên cạnh.

‘Có chuyện gì thế? Đừng đi mà em Charlie nói...’.

‘Em không quan tâm Charlie nói gì cả’, Lizzie đáp rồi kéo chị sang một bên. Nhưng nhìn vẻ buồn phiền trên mặt chị, cô đánh cổ nỏ một nụ cười nhăn nhó. ‘Charlis rất tốt, thật sự là thế nhưng cái cách anh ấy chọn bạn thì... Chị có biết James gọi em là gì không?’

‘Là gì?’

‘Anh ta bảo... Mà thôi, chị để ý làm gì, em sẽ nói với chị sau. Giờ, em không muốn làm hỏng buổi tối của chị. Em gọi taxi về được mà’.

Thành thực mà nói, Lizzie thấy mình hình như cũng hơi ngốc. Tại sao cô không thể lờ tịt cái gã James ấy đi, hoặc tốt hơn là gặp thẳng anh ta? Nói toẹt vào mặt anh ta rằng anh ta là một kẻ ngu ngốc, kiêu căng, ngạo mạn như thế nào? Tại sao cô không thể làm thế...?

‘Charlie nói nếu em có thể ở đây thêm một chút nữa, anh ấy sẽ đưa tất cả chúng ta về nhà’. Jane đặt tay lên vai em gái và nhìn cô về nôm nôm. ‘Cả Lydia nữa, được không em?’

‘Và cái gã James kia chứ gì? Em phải ngồi chung xe với anh ta à?’

‘Lizzie!’

‘Được rồi, được rồi’, Lizzie gơ hai tay đầu hàng. ‘Nhưng đừng hy vọng em mở mồm nói gì đấy nhé? Chẳng nào em còn sống, đừng hòng em nói một từ nào với anh ta’.

Hai giờ sau Lizzie buông mình xuống giường của Jane, và trút hết nỗi bức dọc cho chị trong 10 phút liên tục.

‘Được rồi, chị đồng ý, dung những lời lẽ như thế thì thật quá đáng’, Jane đành nhượng bộ. ‘Nhưng thành thực mà nói, em đừng đánh giá anh ấy khác nghiệt quá. Charlie kể với chị là, James vừa phải trải qua mấy năm cực kỳ khó khăn’.

‘Ồ phải rồi, nên anh ta nghĩ là bình thường khi trút nỗi thống khổ của mình lên cả những người khác’, Lizzie đáp. ‘Và buộc tội cho tất cả chúng ta nữa chứ’.

‘Thôi nào, em phải thừa nhận là...’

‘Em biết, em biết’, Lizzie thở dài. ‘Đúng là mẹ đã xử sự thật kinh khủng, và Lydia, thì vẫn là Lydia. Nhưng em không phải một kẻ ngạo mạn. Em chỉ nghĩ về bản thân thôi. Và không giống cái gã James Darcy Tôi- chỉ - tin tôi đó. Em không gắn cả cuộc đời mình vào những định kiến hẹp hòi, lỗi thời của cái tầng lớp quý tộc đó!’

Jane phá lên cười.

‘Sao em không quên chuyện đó đi và đi ngủ đi nhỉ?’ cô khuyên. ‘Nếu nó khiến em khó chịu đến thế, thì đừng nghĩ về nó nữa’.

‘Quá đúng’, Lizzie gật đầu. ‘Em chắc là anh ta cũng chẳng mất ăn mất ngủ vì những thói xấu của chính mình đâu. Vì thế tại sao em phải hành hạ bản thân chứ? Hơn nữa, em biết thừa là bây giờ chị cũng muốn được yên ổn để đắm chìm vào những giấc mơ hấp dẫn về cái anh chàng Charlie đó rồi’.

Lizzie cười phá lên, tránh cái gối mà Jane cố ném về phía mình, rồi đi về phòng ngủ.

Giá cô có thể nghe thấy cuộc đối thoại đúng lúc đó cũng đang diễn ra trong phòng bếp nhà Netherfield khi Caroline, James, Charlie dọn dẹp đồ thừa trong cái tủ lạnh ngoại cỡ, hẳn cô sẽ không ngủ dễ thế.

‘Cậu nhận ra rồi chứ?’, Charlie nói, nhìn James giận dữ, ‘lý do duy nhất khiến buổi tối đột ngột bị rút ngắn là vì Lizzie nghe thấy những lời dằn vặt của cậu. Thế nên cảm ơn cậu, cảm ơn cậu một triệu lần’.

‘Nghe này, tất cả những gì mình muốn nhấn mạnh, đó là cái nhà Bennet ấy không thuộc về tầng lớp của chúng ta. Rõ như ban ngày vậy; họ là những kẻ mới phát, họ chẳng thuộc về tầng lớp nào cả. Cậu nghĩ họ sẽ có thể hòa nhập vào thế giới của chúng ta ư? Mình không nghĩ thế đâu’.

‘Tuyệt đối đúng’, Caroline xen vào, nhón một miếng pate cá hồi với bánh quy bỏ vào mồm. ‘Dẫu sao, em thấy chị Jane cũng có vẻ khá dễ thương, nhưng Lizzie thì, Charlie, làm sao anh nghĩ là James có thể hợp với một cô gái như thế nhỉ?’

‘Lạy Chúa, anh không yêu cầu cậu ấy cặp kè với Lizzie, mà chỉ là xử sự một cách văn hóa thôi. Anh thấy nhà Bennet cũng được. Việc họ thiếu những đặc jqueenf mà chúng ta có, không đồng nghĩa họ là tầng lớp hạ đẳng’.

‘Cùng lắm, cậu cũng mới biết Jane được 5 tiếng’, James lập luận. ‘Đừng là tật cũ khó bỏ, cậu gặp một cô gái và ngay lập tức nào cậu tê liệt’.

‘Ngừng lại đi’.

‘Thôi được, thế chúng ta đánh cuộc nhé?’. James cắt ngang, rồi mỉm cười. ‘Cứ cho là mình sai đi. Có thể, mình thừa nhận là đánh lẽ mình chỉ nên giữ những ý nghĩ của mình ở trong đầu thôi, nhưng mình không phải loại người như thế’.

‘Cho cậu nói lại lần nữa đây’, Charlie lầm bầm.

Thôi được, mình sẽ không nói gì nữa. Nhưng ví dụ trong 3 tuần tới, khi mình rời đây đi, mình cược 100 bảng với cậu là đến lúc đó, cậu sẽ nhìn ra lẽ phải và sẽ bi Jane như vứt bỏ một cái đĩa đựng một món không nuốt nổi, giống như cậu ta đã làm với Claudia và Pandora mà thôi’.

‘Claudia lừa dối mình, còn Pandora thì hóa ra là một người ái nữ’, Charlie vắn lại.

‘Được. Vậy từ giờ cậu đừng có chỉ trích nhà Bennet nữa nhé. Nếu cậu đúng, và Jane không giống như bề ngoài của cô ấy, thì mình sẽ trả tiền cho cậu. Thỏa thuận thế nhé?’

‘Nhất trí!’. James đập tay với Charlie. ‘Mình rất thích những vụ kiếm tiền dễ dàng thế này’.

Với Meredith, Katia và Lydia thì còn cả tuần nữa các cô mới được nghỉ hè. Lizzie thì quá bận, không chỉ giúp các công việc ở trường, cô còn tham gia luyện tập cho một buổi hòa nhạc của nhóm nhạc khí trong dàn nhạc Thanh niên trung du miền đông và cho kỳ thi hát năm thứ 8 của cô nữa. Nhưng với Jane, giờ đang là cuối năm thứ nhất Đại học Luân Đôn, có thể coi như kỳ nghỉ hè đã bắt đầu rồi. Thế nên khi nhìn thấy chị mình đang vội vàng ăn sáng một bát ngũ cốc to và hoa quả khô lúc 7 giờ rưỡi sáng thứ hai, Lizzie hơi ngạc nhiên.

‘Chị đang làm gì thế?’. Cô vừa hỏi vừa đánh bóng cái kèn co Pháp của mình. ‘Hôm thứ sáu, chị còn nói rằng chị muốn được ngủ nướng cả tuần cơ mà’.

‘Ừ, đúng là chị nói thế’, Jane lầm bầm, tránh ánh mắt Lizzie. ‘Có điều, tôi qua chị nhận được tin nhắn của Caroline. Cô ấy mời chị đi cưới ngựa. Và Charlie...’.

Cô ngừng lại, hé mắt nhìn Lizzie.

‘À, có thể anh ấy cũng đến’, cô nói nốt, hơi đỏ mặt. ‘Anh ấy thực sự dễ thương, em cũng nghĩ thế mà phải không? Khá nhạy cảm và...’.

‘Dễ thương, rõ rồi. Nhưng nhạy cảm? Em không nghĩ thế đâu’, Lizzie đáp. ‘Ít nhất thì không phải thế trong việc chọn bạn. Cái gã James tự phụ đó’.

‘Ồ, Lizzie, em vẫn chưa bỏ qua cho anh ấy à’, Jane trêu. ‘Em lúc nào cũng thế, cứ khẳng khẳng theo ý mình thôi! Dù sao, nếu Charlie thích anh ta, hẳn anh ta không thể tồi đến thế được’.

‘Jane, em biết là chị nhân từ với cả vũ trụ, thậm chí còn có thể tha thứ cho cả Osama bin Laden nếu cần, nhưng trừ cái gã đó ra nhé!’

Lizzie mở tủ lấy một hũ sữa chua. ‘Dù sao thì đừng phí thời gian nói về cái gã James Darcy đó nữa. Chị và anh Charlie thì sao? Ý em là...’.

‘Đừng vội thế em’, Jane cười phá lên. ‘Anh ấy đơn thuần là một anh chàng dễ thương; cô em gái anh ấy lại có mấy con ngựa. Thật may mắn là chị vẫn chưa quảng mấy cái quần cưới ngựa của chị đi, có thể hơi chật, nhưng vẫn mặc được’.

Cô liếc nhìn đồng hồ trong bếp.

‘Chị phải đi thôi’, cô nói. ‘Caroline dặn chị phải có mặt ở đó lúc 8 giờ. Cô ấy thật tử tế vì đã mời chị phải không?’

‘Ừm’.

‘Ý em là gì?’. Jane hỏi, bỏ bát vào máy rửa bát và ăn vội thêm vài miếng trái cây nữa.

‘Ồ, không có gì’. Lizzie thở dài. ‘Chị có điều, sao nhì, cô ấy kiêu căng quá. Chị không thấy vậy sao? Chị biết đấy, cái kiểu nói về trường công và tất cả mọi thứ. Chẳng lẽ chị thấy thế là hơi quá à?’

‘Không, chị không thấy thế’, Jane nhấn mạnh. ‘Nếu ai đó hơi quá thì đó là mẹ, và Lydia’.

‘Chị không phải nhắc em đâu’, Lizzie rên rỉ. ‘Em cứ nghĩ là mẹ mong muốn một cuộc sống yên bình sau khi đã hành động lố bịch ở bữa tiệc? Nhưng nhìn cái cách mẹ xử sự hôm qua ở nhà thờ thì...’.

‘Chị đoán là mẹ quá quen với vai trò của mẹ ở nhà thờ Thánh Peter rồi, nên giờ mẹ cũng muốn ghi dấu ấn gì đó ở nơi ở mới này’, Jane giải thích, ‘và suy cho cùng thì mẹ cũng chỉ nói sự thật về chất giọng cao tuyệt vời của em và cố gắng kêu gọi thêm sự ủng hộ cho chiến dịch chống xây dựng cột điện thoại thôi mà’.

Cô rón rén đưa tay nói lòng thắt lưng quần cưới ngựa và tháo nút trên cùng.

‘Hơn nữa, khi uống cà phê, mẹ đã nghĩ ra một ý tưởng là chiến dịch nên tập trung vào điểm là cột điện thoại đặt quá gần trường tiểu học’, Jane thêm vào. ‘Đó là một ý hay đấy chứ’.

‘Mẹ lấy ý tưởng đó từ em mà’, Lizzie mỉm cười. ‘Nhưng đúng rồi, mẹ bắt đầu bằng việc chỉ ra một việc hiển nhiên như thế cũng tốt lắm rồi. Em chỉ ước giá mẹ đừng có âm ỉ quá về việc này, lại còn trước mặt toàn những người như James nữa chứ’.

‘Chị tưởng em không muốn nhắc đến tên anh ta cơ đấy’, Jane nhận xét. ‘Chẳng lẽ việc anh ta nghĩ thế nào lại quan trọng đến thế?’

Lizzie định đáp lại nhưng rồi lại thôi. Rõ ràng là chẳng có gì quan trọng cả. Tại sao ý kiến của một kẻ khó chịu nhất trên thế giới mà cô đen đui gặp phải lại khiến cô phải quan tâm cơ chứ?

Đến sáng thứ năm thì Lizzie nhận ra, hình như không ai trong gia đình có một tuần căng thẳng như cô. Các buổi tập có vẻ không được tốt lắm, và kỳ thi hát khiến thần kinh cô căng lên. Cô phải thi thật tốt, thật tốt; không ai trong nhà biết về kỳ thi, kể cả Jane. Kỳ thi sẽ quyết định xem cô có lấy được bằng xuất sắc hay không. Cô chưa bao giờ chia sẻ những kế hoạch của mình cho Jane. Nói ra những kế hoạch đó có thể sẽ gặp đen đui.

Emily thì nhất định đòi đến trường mỗi ngày, lấy cớ giúp cô chuẩn bị trang phục và đưa ra những lời nhận xét hữu ích, nhưng thực tế là để ngăn bấp chân rần chặc của Toby từ cửa sổ phòng tập nhạc vì cậu ta đang làm huấn luyện viên cho các đội tập trong sân có mái che. Lizzie thì chẳng còn chuyện gì với Toby, nhưng cô cũng không muốn cứ 10 phút lại phải nghe về những cơ bắp tuyệt vời với cái lưng hấp dẫn của cậu ta.

Katie và Lydia đi thực tập môn Địa lý ở khu Brecon Beacons. Katie đã gửi đến 8 tin nhắn dài lê thê đầy áp những nỗi lo sợ vô cớ về nhện, về các suất ăn sẵn đựng trong túi nylon, và về việc Lydia trốn đi với anh chàng Henson nào đó. Còn Lydia thì chẳng gửi tin gì, chắc hẳn vì quá bận rộn với cậu bạn trai mới ấy.

Meredith, hã hê vì được trao giải “Sinh viên vì sinh thái” của năm nhờ khuấy động phong trào sinh thái ở trường, được tờ báo địa phương và Đài phát thanh thị trấn Meryton phỏng vấn, đã quyết định đi theo sự nghiệp mà cô gọi là nhà báo sinh thái. Thậm chí, cô còn đề nghị tờ Biên niên sử Meryton là, cô sẽ gửi đăng hàng ngày các bài viết của cô về chuyến đi nghỉ sắp tới đến khu hoang dã và ngập nước ở Fens với Nhóm thanh niên vì bảo tồn.

Bà Bennet quá bận rộn với việc làm áp phích cho cuộc vận động. Ông Bennet thì đêm nào cũng làm việc thật muộn để có thời gian nghỉ khi Drew đến, sau đó lại thư giãn bằng cách bật bản The Ring Cycle trên dàn âm thanh mới ở mức to nhất khiến Lizzie không thể nào tập được bản công – xéc – tô cho kèn co của mình.

Và tệ hơn nữa là, lá thư mà Lizzie đang khát khao mong đợi, nhưng tuyệt nhiên không ai trong nhà hay biết, vẫn chưa đến.

Jane không hề nản lòng, đều đặn tuần ba lần sang tàu ngựa, mặc dù Lizzie hơi nghi ngờ động cơ thực sự của Caroline khi mời chị cô đến. Jane cũng thú nhận mới được cưỡi ngựa có một lần. Thời gian còn lại cô toàn rửa máng ăn, dọn chuồng và chuyển phân ngựa. Trong khi đó Caroline chỉ mãi trêu chọc James, rêu rao việc cô ta đã từng hấp dẫn hàng tá chàng trai như thế nào, và khẳng định không ai hấp dẫn và cường tráng như James Darcy ra sao.

‘Chẳng lẽ cái cô nàng đó không khiến chị phát nôn à?’. Sáng hôm đó, Lizzie phản đối, khi cô đang đứng trong bếp đợi bố đưa đi, trong lúc bố cô uống nốt cốc cà phê thứ hai và lướt qua cuốn catalo các đĩa CD mới nhất của ông.

‘Nếu em biết cô ấy nhiều hơn, em sẽ thấy cô ấy cũng dễ thương thôi. Hẳn là rất kinh khủng vì phải học trong một trường toàn con gái suốt mấy năm trời. Và rõ ràng là cô ấy thích James phát điên, giống hệt như em với Toby trước kia’.

‘Em hiểu rồi’, Lizzie nhún vai, mặt dài ra. ‘Và chị thích đến đó?’

‘Ồ cũng vui mà’, Jane cam đoan với cô em. ‘Chị đang quen dần với việc có các chú ngựa ở bên. Và điều hay nhất là...’.

Lizzie không kịp khám phá điều hay nhất của chị vì đúng lúc đó thì mẹ cô ào vào phòng.

‘Nó đến rồi, đến rồi’, bà hét lên. ‘Jane, con lái xe của mẹ đi ra đi nhé, xe tải không thể đi vào đường nhà ta được’.

‘Cái gì đến hả mẹ?’ Lizzie hỏi.

‘À, đồ gỗ mới, tất nhiên rồi’, mẹ cô tuyên bố. ‘Cho phòng ngủ của khách’.

‘Nhưng chúng ta đã có đủ đồ gỗ rồi mà’.

‘Gì cơ? Cái thứ cũ kỹ mà bà con để lại ấy hả?’. Mẹ cô nói. ‘Đừng ngó ngàng thế chứ! Ở vị trí chúng ta bây giờ ư? Bà Vanessa cũng có một cái giường trượt tuyết vôi như thế này trong phòng ngủ cho khách ở nhà bà ấy’.

‘Làm sao mà mẹ biết được?’. Jane hỏi.

‘Ồ, Jane ơi’, bố cô mỉm cười, đặt chiếc cốc cà phê vào máy rửa bát. ‘Mẹ con đã tự giao cho mình nhiệm vụ điều tra toàn bộ căn nhà của bà ấy khi chúng ta đến đó vào cuối tuần trước. Trước tiên là mẹ cần phòng tắm gấp đến nỗi không đợi được mà phải lên gác, rồi sau đó mẹ con lại để quên túi trên sàn và rồi – cái này thì bố phải thừa nhận là mẹ cực kỳ sáng tạo – mẹ con quyết định là phải tận mắt xem cái cột điện thoại liệu sẽ phá hỏng tầm nhìn từ phòng ngủ nhà ông bà Bingley thế nào. Chà, thật là ý nhị phải không?’

Ông nháy mắt với Lizzie.

‘Việc tiếp theo mà bố biết là mẹ đến hiệu Parsonson và đặt hàng chính xác một bản sao các món đồ gỗ của bà Vanessa’.

‘Đồ của bà ấy màu trắng, còn của em là màu kem Pari’, bà Alice cắt lời. ‘Người bán hàng nói màu trắng là mốt của năm ngoái rồi. Còn đồ của em được chụp trong tờ Thời báo chủ nhật’.

Bà dừng lại, rõ ràng là đợi xem có ai hưởng ứng không. Khi chẳng thấy ai nói gì, bà quay sang ông Harry.

‘Điều chán nhất là’, bà tuyên bố, ‘cái thằng Drew đó sẽ là người đầu tiên dùng nó’.

Bà khịt mũi khi hộp thư bên ngoài rung lên một cách giận dữ.

‘Nhanh lên nào, Jane!’

Khi Jane vâng lời lấy chìa khóa xe chỗ bàn bếp và biến mất ngoài sân, mẹ cô cũng vội vàng gỡ gót giày đi ra, thì bố Lizzie đổ người vào cái ghế gần nhất và thở dài.

‘Liệu con và chị Jane có thể trông nhà một đêm được không, Lizzie?’, ông hỏi. ‘Đến giờ mẹ con vẫn không đồng ý đến sân bay Heathrow đón Drew’.

vào sáng thứ bảy này. Mẹ con nói việc đó đánh thức những ký ức kinh khủng. Mà thực ra, chẳng làm gì đến mức đó’.

Lizzie mỉm cười nhưng không nói gì.

‘Thế nên bố nghĩ, nếu bố đặt phòng ở một khách sạn tốt cho tối mái, rồi mua vé xem vở nhạc kịch mà mẹ con muốn xem...’.

‘Ồ, như thế sẽ khiến mẹ đồng ý đấy’, Lizzie nói tiếp rồi cười. ‘Tất nhiên chúng con trông nhà được mà bố’.

‘Con có chắc chắn không? Ý bố là, Lydia và Katie phải đến sáng thứ bảy mới về. Chị Jane có thể đón các em nếu bố mẹ chưa về, và chuyển đi của Meredith...’.

‘Bố! Không sao đâu mà. Bố mẹ cứ vui về đi. Bố nghĩ xem, điều gì có thể xảy ra trong vòng 48 tiếng cơ chứ?’

‘Jane, chị làm ơn giúp em một việc, được không?’. Sáng thứ sáu, Lizzie hỏi chị, sau khi bố mẹ đi lên gác bàn cãi tiếp về đồng hành lý khổng lồ mà bà Bennet khẳng định mang theo cho một đêm ở Luân Đôn. ‘Chị cho em đi nhờ đến trường nhé? Hôm nay là buổi tập cuối cùng của bọn em mà em vừa bị lỡ xe buýt’.

Mặt Jane chày ra.

‘Ồ. Thực ra... bọn chị sẽ đi cưỡi ngựa’.

‘Chị không thể đi muộn một chút ư?’. Lizzie nài nỉ. ‘Phải một tiếng nữa mới có chuyến xe buýt kế tiếp’.

‘Thôi được’. Jane cắn môi. ‘Chị có điều chị phải có mặt tại đó trong vòng nửa tiếng nữa. Charlie cũng sẽ đi cùng bọn chị. Bọn chị sẽ cưỡi ngựa đến khu rừng Harlesgrove’.

Lizzie mỉm cười.

‘Khó xử nhỉ?’, cô trêu. ‘Yêu cầu của em và mối tình của chị’.

‘Lizzie, vì Chúa’, Jane cắt ngang, khiến Lizzie sùng sốt. ‘Không nói thế nữa nhé?’

‘Em xin lỗi’.

‘Không, chị mới phải xin lỗi’, Jane thờ dãi. ‘Nói thật chị khá hồi hộp’.

‘Vì sao chứ? Nói đi nào, thú nhận đi. Chị lo là anh ấy không phải lòng chị sâu nặng như chị phải lòng anh ấy chứ gì’, Lizzie móm lòi.

‘Chị không phải lòng’, Jane lăm bắm chẳng có vẻ gì thuyết phục.

‘Còn em cũng không nghiện trứng đánh kem’, Lizzie cười phá lên. ‘Em chỉ có thể nói là, chị hãy làm tất cả vì điều đó đi. So với những người mà chị đã chọn thì anh Charlie khá hơn nhiều đấy’.

Jane không nói gì, chỉ thờ dãi và cắn móng tay về lo lắng.

‘Sao thế, có việc gì không chị?’

Chị không chắc mình còn thạo cưỡi ngựa để đi ở vùng đồng quê không nữa. Lần trước, bọn chị chỉ chạy trong sân cát và như thế an toàn hơn nhiều’.

‘Chị sẽ làm được mà’, Lizzie quả quyết với chị. ‘Chị còn nhớ chị thường phi ngựa nhảy qua rào, rồi cưỡi ngựa không cần yên thế nào không?’

‘Nhưng đó là từ hồi chị 12 tuổi, Lizzie ạ’, Jane phản đối.

‘Chị sẽ ổn mà’, Lizzie cam đoan với chị lần nữa.

‘Cứ làm đi! Cứ thử nghĩ thế này thôi, chị và Charlie sống đôi phi nước đại xuyên qua đồng cỏ, tóc bay trong gió cứ như trong phim Kiều hãnh và định kiến vậy. Ôi! Thật lãng mạn làm sao!’

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Giận Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tôi thấy thật bất an....

‘Nếu Elizabeth Bennet đang có mặt ở đây, đề nghị đến ngay văn phòng hỗ trợ sinh viên’.

Thông báo vang khắp phòng tập, khi Lizzie đang vật lộn với cái máy bán đồ uống tự động trong thời gian nghỉ giữa giờ buổi luyện tập của năm thứ 7. Hai trong số các giáo viên nhạc phải nghỉ ốm vì đau dạ dày. Vì thế Lizzie biết, nếu cô cố gắng hết sức, cô có thể xin được những bức thư giới thiệu thật tốt cho một việc mà cô khao khát làm trong suốt cuộc đời mình.

‘Elizabeth Bennet...’.

‘Không biết việc gì nữa đây?’, cô lâm bầm, đâm cái máy để cố lấy ra một chai nước táo.

‘Đề nghị Elizabeth Bennet đến ngay văn phòng hỗ trợ sinh viên có việc khẩn cấp’. Âm điệu giọng nói có gì đó khiến Lizzie cảm thấy phấp phồng. Cô túm lấy chai nước, quàng chiếc túi qua vai và đi về phía cầu thang.

‘Để mình đi với cậu?’. Emily đề nghị, hót hải chạy theo đằng sau cô. ‘Nghe có vẻ nghiêm trọng đây’.

‘Cậu tỉnh ra nào’, Lizzie mỉm cười, cố kìm sự lo lắng của mình. ‘Có lẽ mình đã đánh rơi một vài nhạc cụ hay gì đó thôi. Mình sẽ quay lại với cậu ngay, rồi chúng ta vào thị trấn nhé?’

Phòng tiếp khách trong khu dịch vụ sinh viên chật ních người vì đang giờ ăn trưa, có cả bọn trẻ giả vờ ốm để xin được nghỉ buổi chiều mà tận hưởng ngày hè nóng nực. Những người khác thì đến để nhận lại hoặc khai báo đồ bị mất. Khi Lizzie tiến về phía bàn tiếp sinh viên, cô Carr, một trong hai nhân viên tiếp sinh viên ngừng lên, rào bước về phía cô.

‘Elizabeth thân mến, cô không muốn làm em lo lắng’, cái cách bắt đầu của cô càng khiến Lizzie thấp thỏm hơn. ‘Nhưng đã có một tai nạn’.

‘Không phải là bố mẹ em đấy chứ à!’ Lizzie thốt lên, rồi thoáng nhớ lại sáng hôm trước bố mẹ đã đi nhanh thế nào.

‘Không, không phải em ạ...’.

‘VẬY là hai đứa sinh đôi nhà em? Ôi lạy Chúa, chẳng lẽ Lydia lại làm một điều ngu ngốc gì rồi – như trèo núi chẳng hạn?’

‘Elizabeth, bình tĩnh nào em’, cô Carr trả lời. ‘Không phải, là chị của em, Jane. Rõ ràng có ai đó cố gắng gọi vào di động của em nhưng không gọi được và vì thế gọi cho cô. Cô đã giải thích là em không được phép bật điện thoại khi ở trường’.

‘Thế... thế có gì xảy ra ạ? Chị ấy đang ở đâu?’

‘Cô không biết cụ thể, hình như chị em bị ngã ngựa thì phải...’.

‘Ồi không! Chị ấy không sao chứ ạ?’

‘Mọi người đưa chị em đến bệnh viện đa khoa rồi’, cô Carr nói rồi đưa cho Lizzie một mẫu giấy. ‘Đây là số điện thoại của một cậu đã để lại tin nhắn’.

Lizzie liếc nhìn tờ giấy. Số điện thoại chẳng nói lên điều gì, nhưng cô đoán đó hẳn là số của Charlie.

‘Cậu ấy bảo cậu ấy cũng đã gọi về nhà em nhưng không có ai ở nhà’.

‘Bố mẹ em đi vắng cả’, Lizzie nói. ‘Em phải đi đây. Em cần gặp chị em’.

‘Ừ, em đi đi’, cô Carr gật đầu.

‘Cô làm ơn báo giúp cho em em được không ạ? Em ấy học lớp 11C, tên là Meredith?’

‘Được rồi, cô sẽ báo. Cô tin là Jane sẽ ổn thôi. Có khi lúc em đến được bệnh viện thì chị em đã về tới nhà rồi ấy chứ!’

Khi tắc xi rẽ qua một cửa hàng ô tô và vào đến sân trước bệnh viện, Lizzie ấn số của Charlie mà cô mới lưu.

‘Xin lỗi số điện thoại bạn gọi hiện không liên lạc được...’.

Cô tắt điện thoại và thở dài. Chắc là Charlie vẫn đang trong bệnh viện với Jane nên mới phải tắt điện thoại. Cô thấy hơi có lỗi. Chính cô là người thuyết phục chị mình về việc cưỡi ngựa nhảy xa. Nếu có gì đó thực sự tồi tệ xảy ra, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho mình.

Cô nhét tờ 5 bảng vào tay người lái xe, đóng cửa và chạy về phía cửa tự động dẫn đến khu điều trị tai nạn và cấp cứu.

‘Dạ, tôi cần tìm Jane Bennet, cô ấy là chị tôi’, cô lao về phía một y tá. ‘Tôi có thể gặp chị ấy chứ? Chị ấy bị thương có nặng không?’

‘Cô ra ghế ngồi đi, để tôi đi tìm bác sĩ’. Cô y tá chỉ tay ra hàng ghế sắt tường.

‘Chị làm ơn cho tôi biết chị tôi có sao không?’

‘Cô ấy đáng lẽ còn có thể tồi tệ hơn nhiều’. Nghe thấy một giọng cực trầm đằng sau mình. Lizzie vội quay lại.

Trước mặt cô là James Darcy.

‘Anh làm gì ở đây vậy?’. Lizzie kinh ngạc, bấy giờ cô y tá đã đi về phía hành lang. ‘Charlie đâu? Anh ấy đã gọi điện cho tôi mà’.

‘Không, tôi gọi đấy. Tôi đã thử gọi di động, nhưng máy cô tắt ,nên tôi phải gọi tới trường’.

Lizzie không thể thốt nên lời. Song cô trấn tĩnh ngay lập tức.

‘Làm sao anh biết số của tôi?’

Có cái gì đó như nụ cười thoáng qua trên mặt James. ‘Điện thoại của Jane. Rõ ràng là chị cô phải lưu số của cô rồi. Chẳng có gì to tát ở đây cả. Và vì cô ấy bị bất tỉnh nên...’.

‘Ồi lạy Chúa!’ . Mặt Lizzie tái nhợt, cô bịt tay vào miệng mình.

‘Chỉ một giây thôi, chẳng có gì ghê gớm lắm đâu’, James nhún vai.

‘Anh thì nói gì mà chẳng được, đó đâu phải chị anh!’

‘Ngồi đi nào’. James ấn cô xuống ghế. ‘Cô có thể im lặng một lát để tôi kể cô nghe chuyện gì đã xảy ra không? Hay yêu cầu cô như thế là quá nhiều?’

Nếu là lúc khác thì cái vẻ mĩa mai của James sẽ khiến cô giận điên lên, nhưng giờ không phải lúc tranh cãi.

‘Caroline đưa Jane đi cưỡi ngựa sáng nay’.

‘Tức là Charlie không có ở đó à?’

‘Rõ ràng là cô vẫn chưa học được cách im lặng’.

‘Vâng, nếu anh có thể đi thẳng vào vấn đề’, Lizzie vắn lại.

‘Charlie định đi’, James thừa nhận, ‘nhưng đến phút cuối, mẹ cậu ấy muốn cậu ấy đi cùng. ‘À, có một việc gia đình ấy mà’.

Anh chàng cắn môi lưỡng lự rồi kể tiếp.

‘Vấn đề là, theo tôi thì tai nạn hoàn toàn có thể tiên liệu trước’, James nói, lắc lắc cái đầu. ‘Rõ ràng là Jane chẳng có kinh nghiệm gì với ngựa và Caroline lại để cô ấy cưỡi con Lottie. Con này sẵn sàng nổi điên lên như ma làm nếu người ta đặt lên lưng nó dù chỉ một cái lông’.

Anh ta lại cố giấu một nụ cười. ‘Ngốc ơi là ngốc’.

‘Chị ấy không ngốc, chỉ vì chị ấy thiếu kinh nghiệm thôi’.

‘À, ý tôi là Caroline cơ. Theo những gì tôi biết, có vài người nông dân đang thu hoạch màu màng ở gần đó. Nghe tiếng máy gặt, Lottie lao đi, Jane ngã, đập đầu vào hàng rào, và hình như rách cả cổ tay nữa’.

Anh ta liếc nhìn khuôn mặt tái xám của Lizzie. ‘Chắc chắn là cô ấy sẽ sống thôi’, anh chàng lẩm bẩm. ‘Vì thế xin đừng trút tất cả mọi thứ quẩn trí lên đầu tôi’.

‘Anh biết gì không? Thật không thể tin có người như anh!’ . Lizzie giận dữ đáp lời. ‘Nếu tôi không quá lo lắng cho chị tôi thì... Ồi thưa bác sĩ’.

Cô vội chạy về phía vị bác sĩ mặc áo choàng trắng, trên cổ đeo một cái ống nghe đang đi về phía mình.

‘Các vị là người nhà cô Jane Bennet hả? ông bác sĩ hỏi.

‘Dạ cháu ạ, không phải anh ta’, Lizzie nói, bước xa hẳn James. ‘Chị cháu sẽ ổn chứ ạ, thưa bác sĩ?’

‘Cô ấy sẽ ổn thôi nhưng chúng tôi cần giữ chị cháu ở lại thêm vài giờ nữa, vì chị cháu đã bất tỉnh 1 – 2 phút gì đó. Cô ấy còn yếu, nhưng có lẽ chỉ là vì cú sốc đó thôi. Cô ấy hơi có biểu hiện rối loạn tâm thần, nên cần phải được theo dõi’.

Lizzie chăm chăm nhìn bác sĩ. Cô đã xem khá nhiều các xê – ri phim truyền hình đầy những cảnh tai nạn nên biết thừa là ông đang ám chỉ điều gì.

‘Cháu có thể gặp chị ấy không ạ?’. Cuối cùng thì cô cũng thốt ra được một câu, giọng chói với.

‘Tất nhiên’, bác sĩ nói. ‘Phòng số 9. Và đừng có lo về chỗ bị sưng trên đầu cô ấy vì đó là dấu hiệu tốt đấy. Nó cho thấy vết thương chỉ chảy máu ở bên ngoài thôi’.

‘Lizzie?’

Mắt Jane khẽ mở khi Lizzie kéo ghế gần lại giường chị.

‘Vâng, em đây’, Lizzie nói, thất tim vì vẻ tái nhợt thiếu sinh khí của Jane, đây là chưa kể một vết sưng tím bầm trên mắt trái cô chị.

‘Đầu chị đau quá’, Jane lẩm bẩm. ‘Có việc gì xảy ra thế?’

‘Chị bị ngã ngựa đấy, chị nhớ không?’. Lizzie trả lời, rồi nắm lấy tay chị.

Jane hơi rên một chút và nhắm mắt lại.

‘Nhưng ổn rồi, chị sẽ không sao đâu?’.

‘Tôi có thể lấy gì cho cô không?’. James xuất hiện ở cửa ra vào, giọng anh chàng tự nhiên và dịu dàng hơn bình thường rất nhiều. ‘Cà phê nhé?’

‘Ai thế? Giọng Jane nghe lú lú như thể cô phải cố tập trung để nhớ xem, là ai. ‘Simon? Cóp hải anh không Simon? Ôi, thế là anh đã tới’.

‘Không phải Simon đâu, chị ngốc ạ’. Lizzie nói.

‘Simon, em yêu anh’.

Mắt Jane đảo quanh rồi cô bắt đầu nôn khan. Lizzie chỉ kịp tóm lấy chồng bát giấy gần cái xe đẩy.

‘James, gọi giúp tôi một y tá’, cô hét lên.

Nhưng James đã chạy đi rồi.

Một giờ sau, khi các nhân viên đến để đưa Jane đi chụp X – quang, Lizzie đi ra ngoài, cố gọi cho bố mẹ. Nhưng cả bố và mẹ chẳng ai nghe điện thoại của cô cả; nhân viên khách sạn nói họ vẫn chưa nhận phòng. Điều đó cũng không khiến cô ngạc nhiên lắm vì bố chưa bao giờ bỏ lỡ cơ hội đi thăm từng cửa hàng sách cổ mỗi khi ông có dịp đến Luân Đôn.

Meredith cũng gửi tin nhắn, hỏi xem có chuyện xảy ra. Nhưng khi Lizzie gọi lại thì điện thoại đã tắt rồi, cô đành để lại lời nhắn trong phòng tiếp sinh viên. Đôi khi, những quy tắc ở trường trở nên vô cùng bất tiện.

Cô đang cố gọi lại lần nữa vào điện thoại của mẹ thì nhìn thấy đáng ai quen quen ở phía bãi đỗ xe đi về phía cô.

‘Anh vừa mới biết tin’, Charlie nói hỏn hển, bước vội hai bước một lúc. Một lọn tóc ẩm che một bên mắt, áo sơ mi nhét nửa chừng, và vẻ mặt đầy hối lỗi, như kiểu chủ một con chó bị bắt quả tang đang bắt cừu vậy.

‘Cô ấy thế nào rồi? Anh sẽ không tha thứ cho em an đâu. Không biết nó nghĩ cái quái gì nữa? Anh rất tiếc’.

‘Đó không phải là lỗi của anh mà’, Lizzie an ủi Charlie.

‘Bố mẹ em đến đây rồi chứ?’. Charlie hỏi khi họ quay lại bệnh viện. ‘Bố mẹ em sẽ giận bọn anh lắm đây’.

Lizzie lắc đầu và nói cho Charlie việc bố mẹ cô đang đi vắng.

‘Em vẫn chưa gọi được cho bố mẹ’, cô thở dài, đi về phía bàn hỗ trợ. ‘James vẫn đang ở đây’.

‘Thế à? Cậu ấy vẫn đang ở đây hả? Cậu ấy tốt quá, phải không?’. Charlie gật đầu về phía chiếc.

‘Gì cơ ạ?’. Lizzie hỏi, nhìn quanh xem có ai có thể cho cô biết thêm gì về Jane không. ‘Tốt bởi vì đã dành thời gian cho những người mà anh ấy ghét hả?’

‘Không?’. Charlie đáp, cau mày nhìn cô. ‘Bởi vì cậu ấy vốn dĩ không chịu được bệnh viện’.

‘À dĩ nhiên rồi, trừ anh tar a thì tất cả chúng ta đều yêu bệnh viện cả mà’, Lizzie đáp trả, rồi tự kiểm chế khi bắt gặp cái nhìn kinh ngạc của Charlie.

‘Vâng, nhưng đúng là anh ấy đã rất tử tế khi ở lại đây’, cô miễn cưỡng nói thêm.

Vừa nhắc đến tên James thì cánh cửa xoay bật mở, James xuất hiện, hai tay cầm hai cái cốc cà phê.

‘Cậu đến rồi đấy à?’, anh ta nói, gật đầu với Charlie. ‘Mọi thứ với... của cậu; cậu biết rồi đấy – vẫn ổn cả’.

‘Tất nhiên. Ổn rồi’. Giọng Charlie rời rạc, đầy lạnh nhạt. ‘Thế cậu gặp Jane rồi à?’

‘Ừ’. Jame liếc nhìn đồng hồ. Thoáng nhìn Lizzie đã biết ngay đó là đồng hồ hiệu Patek Philippe rất đắt.

‘Thế nào?’ . Charlie giục.

James nhún vai. ‘Mình đoán cô ấy ổn thôi’, anh ta trả lời. ‘Lúc người ta đưa Jane quay lại phòng sau khi chụp X – quang thì mình đi lấy cà phê. Cô ấy nhìn, nhận ra mình và cố nói một vài câu. Nên nếu giả sử cô ấy không bị MRSA, trường hợp tệ hại nhất trong những ca tương tự thì như thế này là tốt lắm rồi. Mình đoán cô ấy đã qua cơn nguy hiểm’.

Anh đưa cho Lizzie một tách cà phê rồi quay sang phía Charlie.

‘Thế giờ bọn mình đi chứ?’

‘Đi ư?’ . Charlie nhắc lại về ngờ vực. ‘Không đời nào! Mình phải gặp Jane đã’.

‘Không phải việc của cậu’, James trả lời. ‘Giờ cô ấy cần gia đình chứ không phải toàn người lạ’.

‘Mình không phải người lạ’, Charlie vặn, giọng hơi gắt. ‘À, không hẳn là người lạ’.

‘Em chắc là chị Jane sẽ rất vui nếu được gặp anh’, Lizzie cam đoan, cố tình bác lại lời James. ‘Em sẽ đi xem thế nào’.

‘Chị Lizzie!’

Lizzie quay lại thì thấy Meredith đang chạy về phía mình, cặp sách tung tủy bên hông.

‘Chị Jane sao rồi? Chuyện gì đã xảy ra với chị ấy?’ . Trước khi Lizzie kịp trả lời, Meredith đã quay sang Charlie tấn công. ‘Sao anh dám để chị ấy làm thế> Chị ấy mà chết thì...’.

‘Meredith, vì Chúa!’ . Lizzie hét lên. ‘Chị ấy sẽ không sao và đó cũng không phải lỗi của Charlie. Đó chỉ là một tai nạn thôi’.

‘Chị ấy có đội mũ cứng không? Nếu chị ấy chưa ký vào biên bản, chị ấy có thể kiện anh đấy, anh biết chứ, các quy định về sức khỏe, an toàn và...’.

‘Ôi, Chúa hãy cho con sức mạnh’, James giả vờ thều thào.

‘Meredith, im đi!’ . Lizzie gắt.

‘Elizabeth Bennet?’ . Một bác sĩ cao lêu đêu mặc một cái áo choàng trắng hơi lồi thối từ trong phòng ló ra. ‘Chị cô đã đi chụp X – quang về và muốn gặp cô’.

Lizzie thầm cảm ơn câu nói đúng lúc của người nhân viên.

‘Phim X – quang cho thấy không có gì nguy hiểm cả, và giờ chị cô cũng khá hơn nhiều rồi’, bác sĩ nói tiếp. ‘Chúng tôi sẽ giữ cô ấy ở đây thêm vài giờ nữa cho chắc, nhưng sau đó thì cô ấy có thể trở về nhà. Cổ tay cô ấy mặc dù bị bong gân nặng, gãy còn rách cả ra, nhưng không gãy xương. Thế là tốt lắm rồi’.

‘Dạ, cảm ơn bác sĩ’. Lizzie trút được mối lo.

Cô kéo tay Meredith.

‘Đi nào, đến gặp chị ấy nhé. Anh có đi không?’- cô quay về phía Charlie.

‘Xin lỗi, mỗi lần chỉ có hai người được vào thôi đấy’, bác sĩ nhắc.

‘Nói với cô ấy anh gửi lời hỏi thăm vậy, được chứ em?’ . Charlie lo lắng hỏi.

‘Vâng, tất nhiên là em sẽ nói mà’, Lizzie mỉm cười. Cô quay lại đi theo bác sĩ, lúc đó đã đi về phía căn phòng có che rèm. Vì thế mà cô không nghe thấy tiếng James thì thầm.

‘Nói thật nhé, Charlie, mình sẽ không để phí thời gian của cậu nữa đâu’.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lâm Giận Vội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Dù không muốn nhưng anh đã bị cô hút hồn mất rồi

‘Chị thật ngu ngốc. Chị đã làm rối tung hết mọi thứ’.

Jane hơi xăng giọng khi ra khỏi giường, rồi đi cùng Lizzie và Meredith về phía cửa ra của bệnh viện lúc 7 giờ tối hôm đó. Cổ tay cô đã được băng, treo cố định, vết thương trên trán giờ chuyển sang sắc tím trông khá vui mắt. Bác sĩ cũng cam đoan với Lizzie rằng Jane đã hoàn toàn hồi phục.

‘Sao chị lại nghĩ mình ngốc hả? Có phải lỗi của chị đâu’, Meredith nói, tránh nhìn một đứa trẻ bốn tuổi đang nôn trong hành lang bệnh viện.

‘Đúng rồi, chính James cũng nói thế mà’, Lizzie phụ họa. ‘Và nghĩ mà xem, cũng đáng đấy chứ. Đêm nay chị sẽ được ngủ dưới cùng một mái nhà với Charlie còn gì’.

Cô lhas bức mình vì cả Charlie và James đều biến khỏi bệnh viện trước khi Charlie có thể vào gặp Jane. Nhưng khi y tá gọi cô nghe điện thoại của bà Vanessa, và bà hứa sẽ chăm sóc Jane cho đến khi bố mẹ cô về thì cô biết chính là Charlie đã thu xếp tất cả những việc đó.

‘Chị không thể đến đó được’, Jane rên rỉ, ngừng lại và ngược nhìn cô em van nài. ‘Mẹ Charlie thật tử tế khi đề nghị như thế, nhưng chị có thân quen gì họ đâu, làm như thế thật phiền quá’.

‘Không nhưng gì cả’, Lizzie cao giọng. ‘Bà Bingley đang trên đường đến đây, bà ấy sẽ đưa bọn em về nhà rồi chờ chị về Netherfield. Chị nghĩ xem, đó là định mệnh đấy. Charlie sẽ thấy chị thật xanh xao, yếu đuối, và ham muốn che chở sẽ trỗi lên mãnh liệt trong lòng anh ấy!’

‘Ồi chẳng có chuyện như vậy đâu’, chị cô phản đối. ‘Mọi người bên đó sẽ coi chị như một người thiếu tự tin, ngồi trên ngựa cũng không xong. Cứ cho chị về nhà cùng em luôn đi?’

‘Vì’, Lizzie nói, ‘mọi thứ đã sắp xếp đâu vào đấy cả rồi, hơn nữa, mẹ sẽ chết vì lo mất’.

Thoạt tiên, bà Bennet hết sức choáng váng khi nghe tin Jane bị ngã và dùng dùng đôi về nhà ngay. Nhưng khi Lizzie nói bà bingley đứng ra nhận chăm sóc Jane, mẹ cô đã bình tĩnh trở lại.

‘Thứ nhất là’, bà Vanessa nói như đinh đóng cột với Lizzie ‘chính vì chúng ta mà chị Jane của cháu bị tai nạn và thứ hai, nhờ chị cháu bị đau tái phát lúc nửa đêm thì làm sao? Cháu không thể chắc đâu, mà cháu cũng không muốn phải chịu trách nhiệm về việc đó, phải không. Hãy để ta lo việc này’.

Khi Lizzie kể lại ngọn ngành với mẹ, bà Bennet tỏ vẻ rất hài lòng.

‘Đây có thể sẽ là một bước tiến mới đánh dấu quan hệ giữa hai nhà đấy’, bà nói. ‘Thật tốt làm sao là nó lại xảy ra vào đúng lúc này’.

‘Mẹ đang nói gì thế mẹ?’, Lizzie ngao ngán.

‘À, vào đúng lúc Drew đến nhà ta, tất nhiên rồi’, mẹ cô đáp. ‘Nếu chúng ta may mắn, thì Charlie và chàng trai trẻ kia, tên là gì nhỉ, cái cậu thường nói chuyện với giọng khùng khinh ngạo mạn ấy...’.

‘James’.

‘Ừ, đúng rồi, hai cậu ấy có thể giúp mình đưa cái thằng Drew ấy đi chơi. Thế là chúng ta chẳng phải lo cho nó nữa’.

‘Mẹ ơi, chuyện đó chẳng liên qua gì đến họ cả’.

‘Mà cũng tốt cho cả Drew. Mẹ nó suốt ngày lái nhái là quen ông họ bà kia. Giờ thì nhà nó sẽ biết gia đình mình đã thuộc giai tầng nào trong xã hội rồi. Chúng ta còn có thể khiến nhà Bingley đau đầu đấy chứ, nhưng chúng ta chẳng làm thế đâu, chỉ hiềm họ không biết’.

Tối đó thì Lizzie phải tạm ngắt cuộc điện thoại để ra gặp bác sĩ.

‘Ồi’, Jane thở dài khi lấy được giấy ra viện và cùng em đi về phía cửa ra, ‘thế em không ở lại Netherfield với chị được à?’

‘Ồi, xin chị’, Meredith lấp bắp, mặt cô nhăn lại vì sợ, khiến kính của cô rơi cả xuống mũi.

‘Sẽ ổn mà’, Lizzie cam đoan. ‘Meredith không được mời, mà em cũng không thể trách nó khi không muốn ở nhà một mình, chị biết đấy’.

Cô biết là mặc dù luôn tỏ ra can đảm, song Meredith lại rất sợ ba thứ: sự nóng lên toàn cầu, gia vị trong thức ăn, và bóng tối.

‘Chị xin lỗi, chị quên là hai đứa kia không có nhà’, Jane thở dài, khi chiếc Mercedes màu bạc do bà Vanessa Bingley cầm lái rẽ vào sân trước của bệnh viện, và dừng ngay trước tấm biển ‘Cấm đỗ xe’. ‘Thôi được, nhưng việc đầu tiên chị làm vào ngày mai là về nhà đấy, cho dù có việc gì xảy ra đi nữa’.

‘Thế từ sáng đến giờ cháu đã ăn gì chưa?’, bà Vanessa hỏi khi tăng gar a khỏi cổng bệnh viện.

‘Dạ cháu không nhớ’, Lizzie thú nhận. Giờ cô mới nhận ra rằng, vì quá lo cho Jane mà cô quên bống cả việc ăn uống.

‘Ta cũng đoán thế mà’, bà Vanessa gật đầu. ‘Vậy thì các cháu đến Netherfield ăn tối với cả nhà nhé. Ta nói cả nhà chứ không phải ta, vì ta có buổi tập kịch Bữa tiệc của Abigail, sẽ vui lắm đấy!’

‘Dạ, bác thật tốt bụng, nhưng không cần đâu ạ’, Lizzie mở miệng, đúng lúc Meredith đưa mắt nhìn cô, mặt dài ra. ‘Trời nóng quá nên cháu cũng chẳng

muốn ăn uống gì’.

‘Ta không đồng ý’, bà Vanessa tuyên bố. ‘Mọi người bên nhà ta đang tổ chức nướng thịt ngoài trời, tiện thì thêm bát thêm đĩa chứ có gì đâu?’

Bà đưa tay lên, không cho Lizzie cơ hội phản đối. ‘À cho ta hỏi, có ai trong gia đình cháu biết trang trí không?’.

‘Thì chị còn biết nói thế nào được nữa?’, Jane thốt lên sau khi bà Bingley đỗ xe lại và vào cửa hàng của làng để mua một chai rượu. ‘Mẹ luôn tỏ ra mình có khiếu thẩm mỹ, gặp trường hợp này là như cá gặp nước còn gì’.

‘Thiết kế phòng sân khấu!’. Lizzie thờ dãi. ‘Và căn bản là, có cơ hội giải trí với vở kịch này chứ gì? Chẳng lẽ chị vẫn không biết tính mẹ sao? Bữa tiệc lần trước ấy, có hai giờ thôi mà mẹ đã mất hết tự chủ khiến cho tất cả các vị khách phải sùng sốt rồi’.

‘Lizzie lạc quan lên nào’, Jane nói, hơi nhăn mặt và đưa tay sờ lên trán.

‘Ôi, laychúa, chị có sao không thế?’. Lizzie hoảng hốt. ‘Chị đau đầu à? Chị có mệt không? Bác sĩ nói...’.

‘Không, chị không sao. Chị vừa chợt nhớ ra thôi’, Jane thờ dãi. ‘Tối nay ở trường có hòa nhạc, đáng lẽ em phải ở đó. Thế mà chị đã phad hỏng buổi tối hôm nay của em’.

‘Ôi, chị quan trọng hơn tất cả những thứ đó chị ạ’, Lizzie quả quyết. ‘Em đã hoàn thành xong mọi việc rồi, và em chỉ đến để giúp bọn trẻ trang điểm thôi; nhưng sẽ còn rất nhiều người khác có thể làm việc đó’.

Cô nhìn Jane lo lắng, cố không để lộ ra vẻ thất vọng vì bị lỡ buổi hòa nhạc.

‘Chị chắc là chị ổn chứ?’

‘Chị ổn mà’, Jane trả lời. ‘Chị chỉ mệt thôi. Ước gì chị không phải gặp Caroline và Charlie tối nay. Chị nghĩ họ cũng ước như thế đấy’.

Khi Lizzie leo lên cầu thang vào nhà để lấy đồ ngủ cho Jane, thì điện thoại của cô lúc đó đang nhét ở túi sau quần bò rung lên.

‘Ai thế?’

Đó là Emily.

‘Ôi, mình vừa làm việc đó xong, laychúa, mình đã làm điều đó’, bạn cô lấp bắp. ‘Và mình phải biết là anh ấy đang nghĩ gì, nhưng mình không dám gọi, vì mình phải giúp việc ở buổi hòa nhạc, vì thế, nếu được, cậu có thể gọi cho anh ấy và... dò hỏi...’.

‘Emily, cậu đang nói về cái quái gì thế?’ Lizzie hỏi, kẹp điện thoại vào giữa tai và vai trái, rồi lao về phía tủ đựng quần áo của Jane.

‘Toby, đồ ngốc ạ!’. Emily trả lời. ‘Mình đã gửi thư điện tử để mời anh ấy đến bữa tiệc sinh nhật của mình mà? Mình cố gắng tỏ ra bí ẩn, nhưng giờ mình không biết là làm thế đã đúng chưa’.

‘Bây giờ mình không nói chuyện được, Emily’, Lizzie ngắt lời. ‘Mình gặp phải sự cố khá nghiêm trọng nên không đến được buổi hòa nhạc. Cậu biết không, chị Jane...’.

‘Ồ, phải rồi. Cậu đã biến đi không thèm nói với mình nửa lời, giờ cậu còn không thèm giúp mình. Cậu bỏ anh ấy, nhưng cậu không muốn ai yêu anh ấy chứ gì, phải không? Cậu, cậu thật qua quýt!’

‘Emily!’ Lizzie hét lên. ‘Cậu có thể...?’

Nhưng Emily đã tắt máy.

Ý tưởng về bữa thịt nướng đã tan thành mây khói chỉ trong vòng vài phút sau khi các cô gái đến Netherfield. Không khí nặng nề đặc quánh của một buổi chiều muộn dần nhường chỗ cho chút gió phe phẩy, rồi sau đó là vài hạt mưa. Khi họ đến cửa thì tiếng sấm vọng lại từ xa báo trước cơn bão mà Trung tâm khí tượng đã dự đoán từ nhiều ngày nay. Chỉ thoáng chốc, mưa đổ như trút xuống mái nhà kính và giạt đổ cả cái ô to dựng ở sân thượng. Vì thế mà bữa tối đành phải nấu bằng lò nướng, và tất cả dung bữa trong bếp. Charlie ngồi cạnh Jane. Không dưới hai lần Lizzie bắt gặp anh chạm tay vào tay chị cô. Cô cũng thấy Jane ngượng nghịu khi mắt họ gặp nhau.

Không biết là do tác dụng của ly rượu trắng mà Charlie chuyển cho, hay vì xấu hổ khi Meredith cứ liên tục hỏi tại sao gia đình Bingley không dung laoij bóng đèn tiết kiệm năng lượng mà đến khoảng 9 giờ thì Lizzie cảm thấy khá hồi lồi. Thứ nhất, Caroline, hoàn toàn không còn là cô gái kiêu kỳ, khó chịu của tuần trước. Cô ấy có vẻ buồn bã và thật lòng lo lắng cho Jane. Cô cứ nhắc đi nhắc lại là chính cô cũng đã từng ngã ngựa vài lần, rồi nói Jane ngã ngựa không phải do chị ấy không biết cưỡi ngựa mà là do người lái chiếc máy gặt làm con ngựa hoảng sợ. Rồi Charlie lục tìm một đồng tạp chí ‘Nông thôn ngày nay’ cho Meredith. Bà Bingley, trước khi đi tập, còn nhất định phải gọi điện cho bố mẹ Lizzie để báo là Jane đã hoàn toàn yên ổn ở nhà bà. Tất cả khiến Lizzie thấy gia đình này cũng dễ thương chứ không khóa chịu như lúc đầu cô nghĩ.

Song khác nhất lại là James. Lizzie cứ nghĩ mình hiểu hết con người này ngay từ đầu. Thế nhưng, trong bữa tối, anh ta hầu như chẳng nói năng gì, cũng chẳng thêm đề ý gì đến ba người khách mà chỉ đề ý đến ba con chó của nhà thôi: một con chó săn lông xù và hai con chó săn mồi lông thẳng. Song có đến ba lần, Lizzie bắt gặp anh ta nhìn cô chằm chằm, khóe môi trên cong lên nửa như một nụ cười giấu cợt. Cứ như anh ta là bề trên, và thấy cô có gì đó

đang buồn cười lắm ấy. Cô chỉ muốn đấm một phát vào giữa hai con mắt của anh ta thôi.

Khi bữa ăn kết thúc, James đứng dậy, chẳng nói lời nào, lẳng lặng rời khỏi phòng, đi sang một phòng mà Lizzie đoán đó là phòng khách, rồi đóng cửa lại. Caroline, bắt gặp Jane đang cố ngăn một cái ngáp mà không được, bèn khẳng khái đề nghị giúp đưa cô lên phòng nghỉ, rồi còn hứa sẽ đợi trong phòng khi Jane tắm, phòng trường hợp Jane bị đau. Charlie thì đưa Meredith ra vườn để ngắm các loài hoa dại và các hộp nuôi bọ mà người làm vườn vốn rất yêu thích bảo tồn của gia đình họ vừa mới lắp gần đây.

Thế là chỉ trong phút chốc chỉ còn mỗi Lizzie.

Tại sao cô lại đứng dậy và đi về phía phòng khách, cô không hiểu nổi. Sau này, cô cố gắng thuyết phục mình rằng, đó là vì cô nghe thấy tiếng nhạc, nhưng rõ ràng không phải vì thế. Vì phải đến khi cô mở cửa cô mới nghe thấy một giọng hát cao vút trong vắt như pha lê đang hát. Mới đầu, cô tưởng căn phòng rộng chẳng có ai, chỉ có những chiếc sofa êm dầy, những chiếc bàn gỗ, và ở góc xa là một cây đàn piano, nhưng khi quay về phía lớp cửa kép dẫn ra sân thượng, cô trông thấy James. Anh ta đang đứng quay lưng lại cô, trán tựa vào kính cửa sổ, bất động.

Lúc đó, Lizzie chỉ đứng và nhìn anh ta. Mái tóc xoắn lại thành lọn ở cổ, quần sooc bó chặt người, và phần bụng chân có những vết rám nắng. Không hiểu vì sao vẻ bề ngoài này khiến cô thấy rất dễ chịu – ngay làn da rám nắng cũng thật hoàn hảo.

Bài hát trên đĩa kết thúc, James quay lại, bắt gặp cô, và đứng lặng một lúc.

‘Bài hát hay quá’, Lizzie nói, hơi xấu hổ vì sự đường đột của mình. ‘Tôi chưa nghe hát kiểu đó bao giờ nhưng tôi đã hát bài này phối theo kiểu Rutter tại một buổi hòa nhạc vào tháng trước’.

Mắt James mở to.

‘Cô hát? Hát nhạc cổ điển như thế này? Thật sao?’

Một lần nữa anh ta lại thể hiện thái độ thiếu lòng tin và tính hoài nghi. Nó còn khó chịu hơn cả ngầm ý về vị trí độc tôn của nhạc cổ điển so với bất kỳ loại nhạc nào khác trên đời.

‘Phải, tôi hát’, cô trả đũa. ‘Tôi còn chơi cả kèn co Pháp và piano. Là quá phải không, ngay cả những học sinh trường công cũng biết thưởng thức âm nhạc đấy chứ! Điều đó không đáng kinh ngạc sao?’

‘Thôi được rồi, chúng ta có thể bỏ qua việc đó được không?’. James thờ dãi. ‘Tôi xin lỗi vì những gì đã nói về học viện Mengton khiến cô bức dọc. Nhưng tin tôi đi. Tôi có lý do chính đáng. Tôi đã gặp vô khối chuyện khó chịu liên quan đến học sinh trường công’.

‘Thế là anh dấn cho tất cả chúng tôi cái nhãn đó?’

‘Tôi đã xin lỗi rồi mà, phải không? James cắt ngang. ‘Charlie cứ bảo tôi là kẻ hợm mình, nhưng thực ra không phải. Những điều xảy ra đã định hình cách nhìn nhận của tôi. Và khi tôi đã xác lập trong đầu, thì có nghĩa là đúng như thế’.

‘Thật qua tự phụ’, Lizzie nói. ‘Cứ làm như anh không bao giờ phạm sai lầm vậy’.

‘Tôi ít khi sai’, James nhún vai và mỉm cười buồn bã. ‘Giờ nói cho tôi biết đi, cô hát trong dàn đồng ca nào?’

‘hai’, Lizzie đáp cộc lốc. ‘Của trường và của nhà thờ’.

‘Và cô thích đĩa CD này chứ?’

Lizzie gật gật.

‘Rất tuyệt vời’, cô nói, mừng là mình đã chuyển được chủ đề trước khi buột mồm nói điều gì đó mà sau này sẽ phải hối tiếc. Tôi có thể xem cái bìa không? Tôi muốn mua nó’.

‘À, thật ra không mua được, bởi...’. James dừng lại giữa chừng vì cửa bật mở và Caroline bước vào.

‘A đây rồi, mọi người đây cả rồi’. Caroline nhìn từ James sang Lizzie, thái độ thân thiện hữu hảo mới đây lập tức biến mất. ‘Jane sắp ngủ. Chị ấy muốn gặp cô’.

‘Cảm ơn Caroline, tôi sẽ lên gặp chị tôi, rồi sau đó chúng tôi phải về thôi’, Lizzie đáp nhẹ nhàng. Cô quay sang phía James.

‘Nào, tên đĩa là gì?’, cô gắng.

‘Tôi sẽ nhắn cho cô biết sau’, James thoái thác. ‘Chúc ngủ ngon’.

Lizzie quay đi và bước ra khỏi phòng. Khi khép cánh cửa sau lưng, cô tình cờ nghe lọt tai câu nói của Caroline.

‘Thật khó chịu! Cô ta mới tro tráo làm sao, dám xông vào đây và làm phiền anh’.

Lizzie sầm sập lao ngay lên gác với nổi tức giận vô biên, nên không kịp nghe câu trả lời của James.

‘Ai nói anh bị làm phiền nào?’

‘Vì chị cứ nằng nặc đòi về nên chị sắp được về rồi đây’. Sáng hôm sau Lizzie trêu Jane. ‘Mẹ vừa nhắn là mẹ đã đến Milton Keynes, khoảng nửa tiếng nữa bố mẹ sẽ về đến nhà’.

‘Hừm’.

‘Jane, làm gì mà chị cười tươi thế. Nào, kể cho em nghe tất cả đi!’

‘Chẳng có gì đáng để nói đâu’, Jane trả lời.

‘Jane!’

‘Được rồi, anh ấy vô cùng đáng mến. Chị rất quý, thật sự rất quý anh ấy, Lizzie ạ’, chị cô thở dài. ‘Anh ấy không giống những chàng trai khác. Ở bên anh ấy chị không phải gắng gượng hay gò bó gì cả. Chị cứ là chị thôi. Nhưng...’.

Cô ngừng lại.

‘Nhưng sao? Nghe như một giấc mơ sắp thành hiện thực ấy’, Lizzie cười phá lên.

‘Chị cũng cảm thấy như thế với Simon, và hãy nhìn những việc đã xảy ra mà xem’, Jane thở dài. ‘Có lẽ Charlie làm mọi điều chỉ vì lịch sự thôi. Còn chị thì mơ mộng nhiều quá’.

‘Thôi nào, làm gì có chàng trai nào, vào cái thế kỷ XXI này, còn làm cái điều mà anh ta không thật sự muốn? Nếu anh ấy đối xử tốt với chị, thì hẳn là vì anh ấy thích chị ở một điểm nào đó’.

‘Em nghĩ vậy hả?’. Jane phản chấn hỏi.

‘Tin em đi. Nếu em có giỏi việc gì thì đó chính là khả năng đọc được ý nghĩ của người khác. Charlie Bingley nằm trong tay chị rồi’.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lâm Giận Vội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Collins không phải là người nhạy cảm

‘Cái gã Drew đó thật không thể tin được!’. Lydia tuyên bố, khi đang nằm ườn trên cái ghế làm bằng gỗ liễu ở sân trong vào cuối chiều ngày thứ bảy. Cô hí húi vụng vụng sơn móng tay màu đen mới của mình.

‘Hoàn toàn chính xác’, Katie đồng tình.

‘Chị tự hỏi, không biết có bao giờ anh chàng đó ngừng nói đến một phút không?’ Lizzie ngao ngán, vừa nói vừa xoa kem chống nắng vào chân.

‘Ồ, thôi nào’, Jane cắt ngang lời kêu ca của mấy cô em, ‘có lẽ anh ấy chỉ hơi hơi hộp tí thôi mà. Thử tưởng tượng xem, nếu mình phải đến một đất nước hoàn toàn xa lạ, và phải ở cùng những người mình chẳng hề quen biết...’.

‘Thì cũng không thể kỳ quặc như thế chứ’, Lizzie nói, khi những âm thanh của bản Lohengrin từ phòng âm nhạc mới của bố lọt qua cửa sổ. ‘Nói cho cùng, anh ta cũng đã sống ở Anh đến tận 10 tuổi cơ mà’.

‘Mà anh ta cũng chẳng có vẻ lạ lẫm với bất cứ cái gì nhỉ?’. Lydia thêm vào, gác chân lên lòng Katie rồi bắt đầu sơn móng chân. ‘Ồ, nhưng em quên, anh ta đúng là người gác cửa chân chính cho một trong những khách sạn hiện đại nhất của Mỹ’.

Cô nhại giọng Boston của Drew khiến mấy cô chị cười khúc khích.

‘Yên nào’, Jane nài nỉ, hơi nhăn mặt vì vẫn còn đau cổ tay. ‘Cậu ấy có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện đấy’.

‘Ồ không đâu’, Lizzie cười phá lên. ‘Anh ta đang ở trên gác “tẩy trần”’.

‘Chẳng hiểu nổi lối diễn đạt của anh ta nữa’, Katie nói. ‘Tại sao anh ta không nói toẹt ra là muốn tắm nhỉ?’

Từ lúc bố mẹ các cô về đến nhà vào 10 giờ sáng hôm đó, cùng với Drew Collins và đồng hành lý đủ để cậu ta thay trong một năm, các cô gái phải khó khăn lắm mới giữ được bộ mặt nghiêm trang. Drew 22 tuổi, nhưng cách xử sự thì cứ như đã 35 tuổi vậy; cao, vạm vỡ, mái tóc không hiểu ai cắt mà nhìn

nham nhở hơn bất kỳ mái tóc nào mà Lizzie từng nhìn thấy. Mắt quá nhỏ so với khuôn mặt, cái miệng thì không những quá rộng mà còn hoạt động như máy khâu.

Lại còn lúc nào cũng thổi phồng về bản thân nữa chứ.

‘Ồ, bác chẳng phải lo gì đâu ạ’, anh ta tuyên bố với bà Bennet khi bà chỉ cho anh ta căn phòng rộng lớn dành cho khách, có vòi tắm hoa sen. Bà nói trong lúc rằng nghiêng ken kết rằng bà mong là anh ta sẽ cảm thấy thoải mái. ‘Cháu sống ở đâu cũng được. Không phải vì cháu đã quen với những khách sạn hạng đầu thế giới mà lại không sống được ở những nơi chỉ có các tiện nghi tối thiểu. Cháu rất dễ thích nghi với hoàn cảnh’.

Và trong bữa tối, cả gia đình phải nhẩn nại ngồi nghe cái quan điểm cầu kỳ về dinh dưỡng của anh ta.

‘Cháu chỉ muốn cả nhà biết, cháu không giống mẫu người Mỹ điển hình như cả nhà nghĩ đâu ạ’, anh ta tuyên bố. ‘Cháu không ăn đồ ăn không tốt cho sức khỏe. Vậy nên, cháu không ăn mấy thứ quả vật như khoai tây chiên hay món mứt hoa quả Yorkshire ngọt lừ đừ đâu. Nhưng cháu không muốn cả nhà lo lắng. Chỉ là vì cháu đã quen ăn đồ ăn ở một số khách sạn hạng đầu...’.

Rồi anh ta liệt kê một danh sách các món mà anh ta không thể ăn (mắt kha khá thời gian để anh ta kể hết vì mỗi món lại đi kèm với những mô tả có hình ảnh cụ thể về tác động của nó đến các bộ phận khác nhau trong cơ thể). Rồi anh ta thở phào nhẹ nhõm khi bà Bennet cam đoan với anh ta rằng, bà luôn mua thực phẩm sạch, mặc dù nước vòi ở khu vực này hoàn toàn có thể uống được, song nếu anh ta cứ nhất quyết, thì ngay ngày hôm sau bà sẽ mua cả lô nước khoáng tinh khiết cho riêng anh ta. Giải quyết xong việc đó, anh ta liền xoi gợn đến hai suất bánh ngọt, một bát tương đậu tây với kem, hai miếng pho mát Stilton và một chùm nho to đùng.

‘Kể cho chúng ta nghe nào’, ông Bennet nói, khi Drew tạm ngừng ăn để thở, ‘kể cho mọi người về khóa học quản lý khách sạn của cháu đi’.

‘Ồ, cháu hồi hộp lắm’, Drew đáp, đặt chiếc thìa xuống và mỉm cười với tất cả mọi người. ‘Cháu được phong danh hiệu Thực tập viên xuất sắc của năm, vì sao cả nhà biết không? Tài năng nổi trội về quản lý của cháu đã được chính KDB phát hiện!’

Anh ta miễn cưỡng ngả người về phía sau xa đến nỗi suýt nữa ngã vào cái cây ngọc giá đặt ở bên cạnh.

‘KDB?’ Katie kinh ngạc, mắt cô mở to. ‘Có phải những người chuyên đi săn lùng tội phạm không?’

‘Ồ không!’. Drew cười phá lên. ‘Ca Đê Bê – Katria De Burgh. Khách sạn De Burgh. Sếp của anh. Bà ấy là cháu gái của người sáng lập và là trưởng đại diện mới’.

‘Ấn tượng nhỉ’. Ông Bennet nghiêm nghị lắm bả. ‘Và tài năng của cháu xuất chúng đến mức bà ấy nghĩ châu Âu có thể học được điều gì đó chẳng?’

Drew hơi biến sắc mặt. Các cô gái thì cố nén cười.

‘À, tất nhiên cháu không phải là người khỏe khoắn đâu, nhưng bà De Burgh – có một nửa dòng máu Anh, à, Scotland, cháu nghĩ thế - rất quý cháu. Vì cháu học việc rất nhanh, nên bà ấy cho cháu tham gia vào khóa đào tạo quản lý cấp tốc. Và một phần của khóa học đó là đi làm việc ở châu Âu’.

‘Chính xác là ở đâu?’. Jane lịch sự hỏi, đá vào chân Lizzie dưới gầm bàn khi cô em đang cố nén cười.

‘Lâu đài Hoa hồng, Drew hoan hỉ phát âm, nhưng nghe chẳng có chút giọng Pháp nào cả. ‘Ồ Pháp. Đó là tài sản mới được mua gần đây nhất trong danh mục các khu khách sạn cao cấp của dòng họ De Burgh đây ạ. Vì thế, ba tuần nữa, cháu sẽ rời đây đi thực tập’.

‘Ba tuần?’, mẹ Lizzie hoảng hốt. ‘Harry, anh nói hai tuần và...’.

‘À, nhưng cháu có một món quà nhỏ’, Drew nói, cắt ngang lời bà mẹ. ‘Cháu có một món quà nhỏ để bày tỏ lòng biết ơn của cháu đối với sự hiếu khách của hai bác’.

Anh chàng dừng lại, ý chừng để cho mọi người sốt ruột

‘Một thẻ giảm giá hai đêm, trong đó có một nửa ngày trong khu tắm hơi tại bất kỳ khách sạn De Burgh nào ở Anh’, anh ta tuyên bố, rồi trao cho bà Alice một phong bì màu vàng.

Lizzie nháy mắt với Jane khi thấy mẹ cô rõ ràng đang lưỡng lự, nửa phần chán vì cơ hội ở khách sạn 5 sao, nửa lại không muốn nói lời ảm ảm Drew.

‘Ồ, cháu thật tốt’, bà lắm bả. ‘Ồ nhìn danh sách các khách sạn này – Brighton, Bath, Edinburgh. Ôi anh Harry, em thích mê Edinburgh!’

‘Nhưng Brighton gần Glyndebourn hơn’, ông Harry đáp. ‘Chúng ta có thể nghe nhạc kịch nữa’.

Bà vợ hé mắt, và thế là đủ để chấm dứt cuộc tranh luận. ‘Ồ đó có một nhà tắm hơi, một bể bơi và, ôi xem này, giường cổ với màn che nhé!’

‘Thôi được, thì Edinburgh’, ông Harry thở dài. ‘Cháu thật tốt bụng. Drew, giờ hẳn cháu đã rất mệt vì bị lệch múi giờ nhỉ, cháu có muốn về phòng nghỉ ngơi không?’

‘Ồ, việc lệch múi giờ chẳng ảnh hưởng gì đến cháu đâu’, Drew cười phá lên. ‘Vì cháu phải đi lại thường xuyên trên những chuyến bay hạng thương gia mà’.

Đúng lúc đó, ông Bennet chợt nhớ ra là phải gọi một cú điện thoại khẩn, còn Katie và Lydia thì phát hiện ra cần phải ngay lập tức làm bài tập ở trường. Bà Bennet nghĩ đã đến lúc nên gọi cho bà Bingley về việc chuẩn bị phòng màn cho nhà hát. Lizzie nói với mẹ để cô dọn bàn ăn, còn Jane thì viện cớ tay đau vội vã leo lên cầu thang tìm thuốc giảm đau, để lại mỗi Meredith tấn công Drew bằng một tá câu hỏi, nào là các khách sạn của De Burgh đã làm gì để trở nên thân thiện về mặt sinh thái, rồi có phân loại đồ ăn không, loại nào được trồng ở nơi bản xứ, loại nào sạch, ... Nghe cuộc nói chuyện căng thẳng của hai người vọng từ phòng ăn ra, Lizzie nghĩ: nếu treo giải thưởng về sự buồn tẻ, thì Drew và em gái cô hẳn sẽ là những đối thủ đáng gờm.

‘Xong!’, giờ Lydia mới phát biểu, vừa nói vừa sẫm soi mấy cái móng chân về hải lòng. ‘Chị đi thay đồ đây. Em đi chứ, Katie?’

Katie mở to mắt.

‘Đi cùng chị? Đến nhà Amber à?’. Cô em hào hứng hỏi. ‘Cả tối nay ư?’

‘Đương nhiên, tại sao không? Bọn chị sẽ gặp nhau ở vườn nhà Forster để chờ một cô nàng. Mẹ Amber đi chơi với người tình mới của bà ấy rồi. Biết đâu chị lại kiếm được cho em một anh chàng nào đó thì sao’.

Cái cách cô nói khiến người ta hiểu ngay là cô đang đề cập đến một chuyện chẳng thể nào xảy ra. ‘Nhưng Amber đồng ý mời em chứ?’. Katie băn khoăn. Amber nổi tiếng khắp học viện Meryton về những lời chê bai xúc phạm bất kỳ ai không hợp cạ với cô. Katie đã nhiều lần ném mìn rồi.

Lydia cười phá lên.

‘Ồ, cô ta sẽ làm bất cứ điều gì chị muốn’, cô đáp. ‘Cô ta đang nợ chị mà. Nào, em có đi không?’

‘Còn phải nói! Nhưng em mặc gì bây giờ?’

‘Quần bò lửng, áo phong màu da cam và đôi dép bóng màu đồng mà chị bảo em mua đấy. Mà đừng có chậm chạp quá, nếu không chị không chờ đâu’.

Trong lúc Katie cười toe toét chạy biến vào nhà, Lydia vẫn tiếp tục hét tướng lên các chỉ dẫn về khuynh tai, cách trang điểm, Jane quay sang phía Lizzie.

‘Em biết không, chị nghĩ dạo này Lydia có vẻ đối xử tốt hơn với Katie rồi đấy’, cô nói. ‘Ý chị là, Lydia không nhất thiết phải rủ Katie đi tối này. Katie không hợp với Amber mà’.

‘Quá đúng’, Lizzie gật đầu. ‘Nếu chị hỏi em, thì chỉ có một lý do khiến nó làm thế thôi’.

‘Gì thế?’

‘Nó đang muốn gì đó. Lúc nào Lydia cũng có một động cơ riêng’.

Jane chưa kịp trả lời thì Lydia đã quay trở lại.

‘Nhìn xem ai đến này!’, cô hét lên. ‘Ôi, anh chàng đang yêu!’

Mặt Jane thoáng đỏ khi Charlie Bingley xuất hiện ở bậc cửa nhà kính.

Lydia khúc khích cười và chun môi thành hình trái tim sau lưng Charlie.

‘Ôi, nhìn xem anh ấy có gì này! Lại còn sô cô la nữa chứ. Ngọt hay gì thế anh?’

Mãi đến khi Lizzie đứng lên, cố nén cái ý muốn trêu chị ngay tại trận, cô mới biết Charlie không đến một mình.

Đứng ngay đằng sau Charlie, và đang nhìn Lydia vẻ khó chịu, tay vung vung cái vợt tennis, là James Darcy với quần sooc trắng, áo phong thể thao cổ mở để lộ làn da rám nắng. Ngay cả Lizzie cũng phải thừa nhận là trông anh chàng rất phong độ, theo kiểu khá ngạo mạn và lơ đãng.

‘Em thích chứ?’. Charlie hỏi hộp hỏi, chìa hộp kẹo về phía Jane. ‘Anh biết đây thật là ý tưởng cũ kỹ, và trời thì lại nóng quá. Có lẽ chúng bị chảy hết rồi nhưng...’

‘Ồ, đó là món yêu thích của em mà’, Jane quả quyết, đón lấy chiếc hộp từ tay Charlie, trong khi Lydia, tiếp tục gửi đầu thêm một cái hôn gió. ‘Thật là sành điệu’.

Có một khoảnh khắc im lặng kỳ quặc khi Jane đầu tiên thì nhìn xuống chân, sau đó thì nhìn ra cửa sổ, cắn môi, cuối cùng quay lại với Charlie.

‘Các anh có muốn uống gì không? Có một ít nước chanh vườn nhà do Meredith tự làm ở trong bếp. Bình thường em ấy nấu ăn cũng không ngon lắm, nhưng riêng món này thì khá được’.

‘Ồ thôi, xin cảm ơn. Chúng tôi mới ở bên nhà sang, chúng tôi đi đánh tennis đây’, James vừa nói vừa như định quay đi.

‘Ồ có vội gì đâu’, Charlie đáp. ‘Khoảng nửa tiếng nữa mình mới có sân mà’.

‘Em sẽ lấy ngay’, Jane nói. ‘À, đường’.

Cô giờ cổ tay băng bó của mình và gọi.

‘Lizzie, em giúp chị được không...?’

‘Không sao, để anh giúp’, Charlie nói ngay. ‘Em dẫn đường đi nào!’

‘Cho cô đây’. James đưa một phong bì dán kín màu nâu cho Lizzie sau khi Jane và Charlie đi vào nhà. ‘Tôi đã ghi cho cô một đĩa CD khác’.

Lizzie nhìn anh ta sững sờ.

‘Anh ghi à? Ôi, camro un anh!’, cô nói, vội vàng mở phong bì lấy đĩa ra. ‘Này, sao nó lại trắng? ý tôi là, chưa ghi tên ca sĩ hay gì cả’.

‘À, không có đâu. Bởi cô ấy không phải là ca sĩ’.

‘Tôi thấy cô ấy quá xuất sắc’, Lizzie thốt lên.

‘Thật à?’. James hỏi, rồi nở một nụ cười hết sức chân thành mà Lizzie chưa từng nhìn thấy. ‘Tôi sẽ nói với cô ấy. Cô ấy hẳn sẽ hạnh phúc lắm đây’.

‘Anh biết cô ấy à? Ai thế?’. Lizzie thúc. ‘Tên là gì? Tôi muốn được nghe thêm các bài khác của cô ấy’.

‘Cô ấy tên là Jenna Darcy, em gái tôi. Và không còn bài nào khác đâu’.

‘Cô ấy là... nhưng anh chưa bao giờ nói anh có em gái cả’.

‘Vì cô chưa bao giờ hỏi’.

‘Kể cho tôi về em anh đi nào? Cô ấy đang học chứ? Học đại học phải không? Cô ấy hát trong dàn nhạc không?’ Lizzie hào hứng hỏi.

James ngừng lại, ném vọt lên cái bàn ngoài hiên và hít một hơi dài.

‘Vấn đề của Jenna là’, anh mở đầu, ‘là cô ấy bị...’.

Anh vừa bắt đầu thì cửa nhà kính bật mở.

‘Ồ, xin chào!’ . Jane nói ‘chúng ta có khách đến thăm!’

Lizzie khó chịu ra mặt khi trông thấy Drew, mặc một cái quần âu ngắn đến mắt cá chân, mái tóc vuốt keo cứng đờ, đứng đứng như con nhím khi sợ hãi, đi qua sân trong về phía hai người.

‘Rất vui được gặp anh?’. Trước sự kinh ngạc của Lizzie, anh ta vỗ vỗ tay vào lưng James. ‘Tôi là Drew Collins, từ Mỹ đến. Còn anh là...?’

‘Đây là anh James Darcay’, Lizzie ngán ngẩm.

‘Ồ, James, tôi đoán chắc Lizzie đã nói về tôi cho anh nghe rồi’.

‘Chưa’. James nhìn anh chàng mới đến từ đầu đến chân, lộ rõ vẻ khó chịu.

‘À. Tôi là một người bạn thân thiết của gia đình. Tôi sống ở bang Massachusetts’, Drew hùng hồn tuyên bố. ‘Bố tôi và bố mẹ Lizzie trước đây kinh doanh cùng nhau. Nhưng rồi việc kinh doanh đổ bể cả, vì ông Harry không thực sự tâm huyết cho việc đó. Nhưng đừng nghĩ gì nặng nề nhé’.

‘Thực tế thì không phải thế’. Lizzie chịu không nổi. ‘Bố tôi đã tập trung hết cả sức lực vào đó, trong khi bố anh, ông Ambrose thì...’.

‘Chúa phù hộ cho bố’. Drew nhắm mắt lại trong khoảnh khắc, và Lizzie chợt thấy mình dần dần như một con bò cái. Dù sao thì bác ấy cũng đã mất rồi. Và tất cả những gì Drew cố làm chỉ là viết lại lịch sử nghe cho nó có vẻ tốt đẹp hơn một chút mà thôi.

‘Xin lỗi. Dù sao thì tất cả cũng đã là quá khứ rồi’.

‘Còn hai bạn là một đôi phải không, tôi đoán thế?’. Về đau khổ của Drew biến đi cũng nhanh y như lúc nó đến vậy.

‘Không đời nào!’ . Lizzie bực tức, kinh ngạc vì sự vô duyên của anh ta. ‘Chúng tôi thậm chí còn chẳng thân nhau’.

‘Thật ư?’

‘Thật’, James đáp. ‘Không hề’.

‘Ồi chà! Ái chà! Ừm Tốt’.

Đến câu này thì cả Lizzie lẫn James chẳng ai buồn trả lời. Thật may là đúng lúc đó Emily đến, phá tan không khí im lặng khó chịu. Cô rung chuông từ cửa sau, như vẫn thường làm mỗi khi có chuyện bất ổn.

‘Xin lỗi, vô cùng xin lỗi. Ôi, mình xin lỗi nhé!’.

Mặt cô dài ra khi bắt gặp cái nhìn của James và Drew. ‘Xin lỗi, tôi làm gián đoạn cuộc nói chuyện của mọi người phải không?’

‘Không sao’, Lizzie quả quyết với bạn. ‘Thế còn những lời xin lỗi của cậu là sao thế?’

‘Mình xin lỗi vì đã thật quá đáng’, Emily trả lời. ‘Cậu biết đấy, chuyện Toby ấy. Mình đã gặp Lydia và nghe kể về tai nạn của chị Jane. Chuyện như thế thì đúng là cậu còn tâm trí nào mà nói chuyện với mình được’.

‘Ừ, mọi việc lúc đó khiến mình không nghĩ được gì’, Lizzie đồng ý, ‘nhưng lẽ ra mình cũng nên gọi lại cho cậu mới phải’.

‘Thôi nào, cậu không thể làm gì cả bởi vì anh ấy cũng sẽ không đến đâu. Anh ấy đi chơi rồi. Thật may cho mình’.

Cô thờ dài rồi kéo Lizzie sang một bên. ‘Mình không thể ngừng được; mình đi trông trẻ, nhưng mình chán quá. Mọi thứ tại buổi tiệc của mình đều hỏng cả’, cô thì thầm. ‘Mình muốn buổi tiệc sẽ thật sự là một tiếng vang, nhưng điều đó không xảy ra. Mẹ thì cứ nhất định chọn mấy đồ ăn dở òm, bố thì muốn nó thật sang và nghiêm túc. Còn mình thì cứ như một đứa đàn độn, chẳng có lấy một anh bạn trai dù bé bằng hạt cát’.

Cô ngừng lại, nhìn về phía Drew.

‘Ai thế?’

‘Đây là anh Drew Collins’, Lizzie vội giải thích, thờ phào vì kiếm được lý do để cô lái cô bạn khỏi cái màn than thân tiếc phận cũ mèm. ‘Anh ấy vừa từ Mỹ tới. Anh ấy sẽ nghỉ lại nhà tớ một thời gian’.

‘Hi’, Emily mỉm cười. ‘Anh có ở nhà vào thứ bảy không? Nếu có, anh cũng được mời. Anh James và Charlie cũng sẽ đến đó và Denny... Ồ tất nhiên anh biết hết mọi người rồi còn gì. Dù sao thì...’

Lizzie ước giá mà Emily đừng quá phấn khích mỗi khi gặp một anh chàng mới toe nào đó.

‘Ồ, tôi sẽ vui lắm đấy’, Drew nói. ‘Bữa tiệc nhân dịp gì vậy?’

‘À, mừng tôi 18 tuổi’, Emily nói.

‘Không, không, ý tôi là chủ đề gì?’. Drew tiếp tục. ‘Tất cả những buổi tiệc thú vị đều phải có một chủ đề, hoặc ít nhất nơi tôi ở mọi người luôn làm thế’.

‘Mà anh vốn là người vùng Milton Keynes thì phải?’. Lizzie ngọt ngào hỏi, đúng lúc Jane và Charlie đang ra khỏi bếp.

‘À, chủ đề! Ôi lạy chúa. Mình chưa bao giờ nghĩ đến điều gì đó tương tự’. Emily than phiền. ‘Giờ em phải đi đây, nhưng mình sẽ nói chuyện sau, anh Drew nhé?’

Cô giờ tay vẩy vẩy rồi đi về phía cổng sau, suýt nữa thì đâm vào Charlie đang khệ nệ bê một khay đồ uống.

‘Xin lỗi, bọn mình làm lâu quá’, Charlie nói. ‘Ồ xin chào Emily. Ừ, tạm biệt nhé Emily!’

Charlie đặt khay đồ uống xuống bàn hiên rồi phát mấy cái ly tròn cho mọi người.

‘Nghe này, các bạn, bọn anh vừa nghĩ ra một kế hoạch tuyệt vời’.

Anh quay về phía James.

‘Ngựa của dì cậu sẽ chạy đua vào thứ bảy tới ở lễ hội Chợ mới phải không?’

‘Không, đúng ra là Brighton, đó là một lễ hội đua ngựa ban ngày rất lớn được tổ chức để quyên góp tiền từ thiện’. James đáp. ‘Còn lễ hội Chợ mới tháng tới mới có cơ’.

‘Ừ đúng rồi, ở Brighton nhì. Denny nói thế’. Charlie nhớ ra.

‘Denny?’ James nhúm mày.

‘Phải, trường cậu ấy tài trợ cho cuộc đua, hiển nhiên rồi và họ cũng có một khán đài ở đó, cậu biết rồi đấy, để quảng cáo về các khóa học, học viên và ngựa của họ. Dù sao thì chính Denny là người gọi ra cho mình ý tưởng này. Cậu nghĩ sao, nếu tất cả chúng mình cùng đi đến đó? Mình chắc là Caro sẽ đồng ý. Nó vẫn còn buồn về việc bị mất con Ascot’.

Lần đầu tiên, James tỏ ra khá hào hứng.

‘Có lẽ sẽ hay đấy’, cậu gật gật. ‘Vì bà di mình ở Pháp với Jenna, nên chỉ còn có mình’.

‘Với Jenna?’ Lizzie xen vào. ‘Thế là em anh...’.

‘Ồ, cuộc đua nghe có vẻ hấp dẫn đấy’, Drew nhảy vào. ‘Cho tôi một chân với nhé’.

Lizzie thăm ngán ngẫm về cái sự trơ trẽn đường đột của anh ta.

‘Ồ xin lỗi, hình như chúng ta chưa gặp nhau’, Charlie thành thật đáp, liếc nhìn Jane.

‘Đây là anh Drew’, Jane giải thích rồi giới thiệu mọi người với nhau một lần nữa.

‘Thế nào, James’, Charlie thúc giục. ‘Cậu đồng ý chứ? Đồng ý nhé?’

‘Mình nghĩ là có’, James gật. ‘Nhưng mình sẽ phải kiểm vé cho cả hội ở khán đài dành cho chủ ngựa... Tất cả có bao nhiêu người sẽ đi?’

‘Mình, Jane...’.

‘Ồ không, dịp này em không đi được rồi’, Jane nói nhanh.

‘Không thể được!’. Charlie phản chấn. ‘Em là tâm điểm mà. Ý anh là, em đã nói nếu đi sẽ rất vui cơ mà’.

‘Vâng, nhưng lúc đó anh nói là ở lễ hội Chợ mới’.

‘Lễ hội Chợ mới hay Brighton thì có gì khác nhau đâu?’. Charlie hỏi.

Lizzie thì biết rõ sự khác biệt. Brighton là nơi Simon sống và học đại học. Brighton là nơi Jane và anh ta từng cặp kè, hết cuối tuần này đến cuối tuần khác. Brighton, cho dù Jane lúc nào cũng giả vờ là bình thản, nhưng vẫn còn ngập tràn những kỷ niệm mà chị cô đang muốn quên đi.

‘Anh xin em đấy’. Charlie nhìn Jane năn nỉ.

‘Nếu cô ấy không đi, có nghĩa là cô ấy không muốn đi’, James xen vào. ‘Nếu chỉ bởi vì tớ với cậu thích...’.

Jane hít một hơi dài.

‘Không, em đi. Thực đấy. Sẽ rất vui. Lizzie, em cũng đi nhé?’

‘Em không biết, em...’

‘Nhất định là em phải đi rồi’, Charlie xen vào. ‘Caroline sẽ rất buồn nếu em không đi đấy’.

Câu nói của Charlie dù chỉ là muốn tỏ thái độ thân thiện của cậu ta, nhưng nó cho cô thấy Charlie không hề biết đoán lòng người chút nào.

Khi các chàng trai ra về, Lizzie quay vào phòng và nghe đĩa nhạc. Rõ ràng đĩa này không được ghi âm chuyên nghiệp, nhưng người nghe vẫn nhận ngay ra một giọng hát có sức ám ảnh kinh khủng. Cứ như thể trái tim của người ca sĩ đang vỡ tan theo từng nốt nhạc vậy.

Bỗng nhiên bài hát ngừng lại, rồi có rất nhiều tiếng ồn ào. Rồi sau đó là vài nốt đầu tiên của bài Về giận dữ trên khuôn mặt em. Liệu có phải cùng một người hát không? Chảy bóng, dâng trào, một thứ tình cảm mãnh liệt bị kìm nén.

‘Rồi một ngày anh yêu, em sẽ cho anh biết, cõi lòng tan nát của em lúc này, nơi đây, khi không còn anh’.

‘Tuyệt vời!’. Lizzie nói to hẳn lên khi cô nhấn nút tua lại. Âm vực giọng hát thật đáng kinh ngạc, và điều đáng ngạc nhiên hơn là cô ấy lại có quan hệ gia đình với James. Giọng của James, ồm ồm, thiếu nhạc điệu – nói chung là rất thường.

Cô chột bần khoản, liệu James sẽ hé lộ điều gì về Jenna nếu Drew không đột nhiên chen ngang vào câu chuyện của họ.

Và mặc dù rất miễn cưỡng với tất cả những ai có liên quan đến James, cô vẫn quyết tâm sẽ phải tìm hiểu cho ra. Cô nhất định phải biết người sở hữu giọng hát tuyệt vời ấy là người thế nào.

Sáng thứ hai, Lizzie chìm vào nỗi thất vọng. Thế là hết những giấc mơ – cuộc thi hát của cô đã kết thúc, và cô đã làm hỏng mọi thứ.

Các giám khảo liên tục phản đối, liên tục ghi chép. Hẳn là cô đã phạm vô số sai lầm. Cô nghĩ cô hát bài đầu tằm tằm với Vaughan Williams, bài Faure Chanson cũng được, nhưng cô hoàn toàn làm hỏng hết Handel aria và bài dân ca Ái Nhĩ Lan. Hay như Katie nói, thì cô hoàn toàn hết hy vọng.

Thế là cô không thể lấy bằng xuất sắc được nữa. Và có nghĩa là cô cũng phải xếp xó giấc mơ của mình thôi.

Dù sao thì ý nghĩ đó cũng đáng cho vào sọt rác.

Chương 8: Được rồi, được rồi, được rồi!

Lizzie nhảy căng lên và vẩy vẩy phong thư trên đầu.

‘Bà ấy đồng ý! Con đã được chấp nhận! Bắt đầu từ mùng 1 tháng 10, trong vòng 6 tuần, có thể lâu hơn thế! Tuyệt phải không ạ?’

‘Lizzie, giá mà bố có chút ý tưởng nào để biết con đang nói về cái gì’, bố cô nói, uống hết cốc cà phê trước khi đi làm. Hôm đó là sngs thứ năm. Trước đó, ông đã nghỉ ba ngày để dẫn Drew đi thăm Luân Đôn và Stratford nên bây giờ ông phải vội đi làm để giải quyết một đồng công việc đang ùn tắc ở văn phòng.

‘Con được nhận vào thử việc ở trung tâm của bà Madeleine LeFevre’, Lizzie hét lên. ‘Tại trung tâm âm nhạc của bà ấy ở Pháp – con sẽ làm công việc trị liệu bằng âm nhạc. Con được nhận rồi!’

‘Ôi con gái yêu, thật là một tin tuyệt vời’, ông Harry đáp. ‘Bố biết con luôn cố gắng học hỏi kinh nghiệm trong các buổi hòa nhạc, nhưng con chưa bao giờ kể là con nộp đơn đi làm ở nước ngoài!’

‘Con cũng mới biết về trung tâm này trong chuyến đi cùng dàn đồng ca của trường thôi bố ạ’, Lizzie giải thích, phấn khởi dúi vào tay mẹ lá thư khi bà bước vào bếp. ‘Có một ông từ trung tâm LeFevre Centre đến dự một buổi hòa nhạc của bọn con và ông ấy nói về việc tuyển sinh viên. Bố hẳn là đã nghe về trung tâm rồi, phải không bố?’

‘À, chưa, bố chưa...’.

‘Ồ, trung tâm đó nổi tiếng toàn thế giới vì cứu chữa cho các trẻ em bị thương tật ở não, các trẻ em mắc bệnh tự kỷ và các bệnh khác thông qua trị liệu bằng âm nhạc và hát’.

Cô ôm lấy bố.

‘Ông ấy nói là một trong các sinh viên thử việc của họ không làm nữa và vì thế họ đăng quảng cáo lại. Con nghĩ con sẽ thử việc này. Con chưa bao giờ dám mơ con được nhận. Hơn nữa họ lại chẳng quan tâm đến kết quả kỳ kiểm tra của con, vì thế chắc chắn là con đi được rồi!’

‘Ừm’, mẹ cô vừa nói vừa nhìn lướt lá thư, vẻ miễn cưỡng cứ như chính bà là người giành được nó vậy, ‘Ồ, thế là chúng ta có chuyện để kể với tất cả mọi người vào buổi gặp gỡ tối nay rồi, phải không? Nếu mẹ còn phải nghe thêm một từ nào nữa từ cái bà Helen Bradbury – Wells ấy khi bà ta cứ kể lể suốt về việc con gái bà ấy được lên trang bìa của tạp chí Tatler...’.

‘Mẹ đừng để ý đến bà ấy được không, chẳng lẽ mẹ không thể vui mừng chỉ vì con được sao?’

‘Gi cơ? Ồ tất nhiên là mẹ hài lòng rồi. Mẹ sướng mê đi ấy chứ. Cứ đợi đến khi mẹ nói mà xem... Lizzie? Lizzie, con đi đâu thế?’

‘Đi Pháp ư?’. Drew nói. ‘Ồ, tuyệt quá nhỉ’. Sáng hôm đó, Lizzie vì vẫn còn đang phấn khích vì nhận được tin mừng, nên đã tình nguyện đưa Drew đi thăm tòa nhà Sulgrave, một trong những di tích lịch sử của thành phố.

‘Vâng’, Lizzie thú nhận. Cô cắn môi khi cân nhắc xem có nên nói thêm một chút không. ‘Chắc chắn là đã có rất nhiều người nộp đơn’.

‘Ồ không, ý anh là nếu thế anh và em sẽ đi Pháp cùng nhau’, Drew nói.

‘Pháp là một nước lớn’, Lizzie vội nói. ‘Em lại ở Figeac. Đó là một thành phố phía tây nam’.

‘Thật không tin được! Phía tây nam ư? Như thế hẳn là không xa Balaguiet, nơi anh sẽ đến làm việc’, Drew nói ‘Điều đó chẳng tuyệt vời sao?’

Lizzie đã quyết không nói dối trừ khi thật cần thiết, nên cô chẳng nói năng gì.

‘Thử nghĩ mà xem’, Drew vẫn tiếp tục, chẳng hề ngại ngần, ‘vào những ngày anh được nghỉ, mình có thể gặp nhau rồi đi chơi vui vẻ’.

‘Ừm’, Lizzie lẩm bẩm mà chẳng buồn hỏi thêm. Sự vui iver và Drew là hai thế giới khác xa một trời một vực. ‘Được rồi, nói em nghe, anh thấy gia đình Washington và tòa nhà Sulgrave thế nào?’

Đúng như cô hy vọng, Drew bị cuốn ngay vào việc phô trương sự hiểu biết của anh chàng về lịch sử Anh – Mỹ (‘Anh không muốn khoe khoang đâu, nhưng chuyên ngành đại học của anh là lịch sử, và giảng viên hướng dẫn anh nói cô chưa bao giờ gặp một bộ óc nào xuất sắc như...’). Nhờ thế, Drew quên bồng cái chủ đề về nước Pháp.

Lizzie lập tức dấn lòng là không bao giờ được đề cập đến chủ đề này nữa.

Cho dù Drew có rất nhiều khiếm khuyết, Lizzie vẫn phải thừa nhận rằng anh chàng rất nhiệt huyết. Anh chàng đi xem xét kỹ lưỡng từng góc ngách của Sulgrave, như một con chó con, hết sức kinh ngạc vì cái bếp kiểu Tudor đến cái lò nướng... đến khu vườn trồng các loại cây gia vị, rồi chăm chú nghe cuộc nói chuyện về Những phương thuốc của quá khứ, thậm chí còn bàn luận say sưa với người hương dẫn về việc liệu cây cúc xui có giúp chữa được đôi chân vận động viên của anh ta không.

Anh chàng còn mời cô đến nơi mà anh gọi là “một trong những khoảnh khắc tuyệt vời của các buổi trà chiều ở Anh” trong quán và phê Buttery, rồi khẳng định chụp ảnh cho cô ở khắp mọi nơi, nói là để gửi thư điện tử về cho mọi người ở nhà.

Cuối cùng thì anh chàng đề nghị cô đi dạo trong rừng.

‘Nào, Lizzie, nói một chút về em cho anh nghe đi’, Drew giục cô, và cứ cố nắm lấy tay cô, nhưng Lizzie cố gắng tránh. ‘Anh biết Jane học xã hội học, Meredith thì quyết tâm cứu hành tinh, còn em thì sao?’

‘Âm nhạc’, ngay lập tức Lizzie trả lời. ‘Chủ yếu là hát’.

‘Ồ dĩ nhiên rồi, em hẳn là người hát hay nhất trong dàn đồng ca của nhà thờ hôm chủ nhật. Lúc em lĩnh xướng ấy, tuyệt vời! Anh đã vô cùng xúc động’.

Ồ, giá mà anh thật sự cảm nhận được như vậy, Lizzie nghĩ thầm.

‘Và tất nhiên, anh từng là một giọng cao trong nhóm Willow Grove đấy. Em có muốn trở thành một ca sĩ chuyên nghiệp không?’

‘Em chưa biết em có muốn không’, Lizzie đáp vội. Cô biết đó là một lời nói dối nhưng cô thấy nếu cô mà nói về giấc mơ của cô với Drew, thì chỉ trong vòng một ngày, cả nhà cô với Drew, thì chỉ cô sẽ phải chịu rất nhiều áp lực.

‘Nhưng còn đi học thì sao? Em sẽ nhập học vào tháng 10 chứ?’

Lizzie lắc đầu.

‘Em xin nghỉ một năm’, cô nói với anh ta, bước nhanh sang bên cạnh để tránh cánh tay Drew đang sắp đặt lên vai phải cô. ‘Điều em thực sự muốn là làm thật tốt công việc ở trung tâm vào tháng chín, như thế bà LeFevre sẽ giữ em lại cho đến hết năm. Nếu được thế thì thật tuyệt’.

‘Ồ, đó hẳn là điều tuyệt hảo nhất rồi’. Drew hít một hơi, đi sát vào Lizzie. ‘Chúng mình cùng ở Pháp – còn gì tuyệt vời hơn nữa?’

À, có đấy, đó là một nha sĩ mù nhỏ răng cho. Lizzie nghĩ, nhưng cố kiềm chế không nói ra và chỉ mỉm cười. Cô đã thề là sẽ không nói năng gì cả.

‘Vừa mới gặp em là anh đã biết rồi’, Drew tiếp tục. ‘Em cũng thế phải không?’

‘Biết gì cơ?’. Lizzie thận trọng hỏi.

‘Tiếng sét giữa hai chúng ta, em cũng cảm thấy điều đó mà, phải không? Đừng phủ nhận điều đó. Ồi Lizzie, em mới đẹp...’

‘Drew!’. Lizzie hét lên khi anh chàng kéo cô về phía mình. ‘Bỏ tôi ra! Ngay bây giờ!’

‘Em chỉ có thể nói là đừng bao giờ hy vọng em đi một mình với Drew đến bất kỳ đâu nữa’, chiều hôm đó, sau khi ông Harry đưa Drew đến sân Cricke để xem trận 20, còn cô và Jane thì chuẩn bị đi xem phim, cô nói với chị gái. ‘Lạy chúa, hai cái tay của anh ta cứ khua khoắng loạn lên’.

‘Ha ha, chị chắc là Drew đã nhận được một bài học rồi’, Jane mỉm cười.

‘Chị nghĩ thế à?’. Lizzie bác bỏ. ‘Em ngờ lắm, anh ta cứ giả vờ như em đang xấu hổ. Vẫn cứ nháy mắt với em, rồi đưa ra hết gọi ý nọ đến gọi ý kia trên suốt đường về nhà. Dù sao thì hôm thứ bảy tới cũng sẽ có nhiều người, sẽ có ai đó trò chuyện với anh ta’.

Cô quay về phía Meredith. Cô em đang cố sức ấn cái túi ngủ vào trong túi để chuẩn bị cho chuyến đi ngày hôm sau.

‘Thật tiếc là em không đi cùng được’, Lizzie nói. ‘Em có về họp với anh ta’.

‘Em nghĩ là anh ấy hẳn đang có điều phiền muộn’, Meredith nghiêm nghị nói. ‘Chứ các chị chẳng ai được thế cả’.

‘Ồ, tất nhiên rồi, em có thể mời anh ta cùng đi nạo vét cống hoặc làm cùng em bất cứ cái gì mà em định làm đấy’.

‘Em có thể mời anh ấy mà, phải không?’. Meredith nói về cân nhắc. ‘Chỉ có điều mọi chỗ đều chật rồi, và hơn nữa, đó là những hoạt động dành cho những ai chưa đến 21 tuổi và...’.

‘Trời, Meredith! Chị chỉ đùa thôi mà’.

Cô em thất nút cái túi rồi quay sang nhìn chằm chằm Lizzie.

‘Tất cả những gì em làm đối với chị đều là trò đùa thôi chứ gì?’, cô vặn lại. ‘Nhưng thôi, đừng có lo; những người có nhận thức đều lắng nghe em rất nghiêm túc’.

Cô nhìn hai chị về tự miễn.

‘Em vừa biết tin là tờ Chronicle muốn em phụ trách một chuyên mục tuần cho thiếu niên về việc làm thế nào để gia đình mình nhận thức tốt hơn về vấn đề môi trường. Họ muốn chuyên mục đó phải thực sự thu hút người đọc’.

‘Em sẽ làm tốt việc đó đây’, Jane nói về khuyến khích, rồi bắn sang phía Lizzie một cái nhìn đầy vẻ cảnh cáo.

‘Vấn đề là họ cũng muốn nó vui vui nữa’, Meredith nói. ‘Mà bảo tồn thiên nhiên là một vấn đề vô cùng khô khan’.

‘À’, Lizzie nói. ‘Chị thấy việc đó khó đấy. Mà này, có ai thấy điện thoại của chị đâu không?’

Cô lục trong túi quần sooc.

‘Tin nhắn’.

Cô bấm nút đọc.

Anh đây. Anh chỉ muốn chào em thôi, em xinh đẹp ạ. Xxx Drew.

Lizzie chia điện thoại cho Jane. Cô chị đọc rồi không nhìn được cười khúc khích.

‘Thế quái nào mà anh ta có số điện thoại của em cơ chứ?’. Cô giận điên lên.

‘À, bố đưa cho anh ấy số điện thoại của tất cả chúng ta khi anh ấy mới đến đây’, Jane thú nhận. ‘Bố nghĩ nếu có việc gì khẩn cấp thì anh ấy có điện thoại để liên lạc’.

‘Ồi cảm ơn bố’, Lizzie lầm bầm ‘Jane giờ em phải làm sao để chấm dứt nãy thứ nhảm nhí này nhỉ?’

‘Ồ’, Jane trêu, ‘em có thể cầu cho anh ta vỡ được một ai khác. Có điều là việc đó khó mà có thể xảy ra trong vòng hai tuần tới’.

‘Jane, chị đúng là thiên tài! Tất nhiên rồi, điều đó rõ như ban ngày còn gì. Hai người đó đúng là sinh ra để dành cho nhau’.

Cô vỡ lấy điện thoại và bấm số.

‘Nghe đi nào, nghe đi nào... Ồi, chào Emily! Mình là Lizzie đây. Này, hãy nói xem cậu có thích ra bãi xem đua ngựa vào thứ bảy không? Gì cơ? Ồ, tất nhiên là rất đông rồi, và tất nhiên là sẽ có các chàng trai. Ừ, xe còn chỗ. Cậu đi chứ? Tuyệt!’

Cô ném điện thoại sang bên cạnh và mỉm cười nhìn Jane.

‘Lizzie, Emily là bạn em mà’, Jane nói. ‘Thực sự em không mong bạn mình thích Drew đấy chứ?’

‘Ồi chị Jane, Emily đang mong đến tuyệt vọng kiếm được một anh bạn. Còn em thì đang cố hết sức đẩy anh ta đi. Thế thì có gì đáng tranh cãi ở đây nhỉ?’

Thế nhưng, việc thoát khỏi Drew không dễ như Lizzie nghĩ. Vì James thì lái chiếc Ferrari của anh ta chở Caroline, Charlie, và Jane, còn Denny mời hai chị em sinh đôi đi nốt hai chỗ trong chiếc xe buýt nhỏ của trường, nên cuối cùng Lizzie đành phải mượn mẹ chiếc Polo để đưa Emily và Drew tới Brighton vào sáng thứ bảy. Cố đuổi kịp James trên đường bằng chiếc Polo thật sự là việc bất khả thi. Thêm vào đó, cô lại còn hơi run nữa, cộng thêm câu chuyện bất tận của Drew khi anh chàng kể cho Emily nghe về toàn bộ cuộc đời mình, về triển vọng nghề nghiệp của anh ta. Cả chuyện cái hội chợ đua ngựa này chẳng có nghĩ gì so với hội chợ Kentucky Derby, nơi mẹ anh ta dùng chân cuối cùng, trở thành hội viên và tốn bao công sức cho nó.

‘Ồi Lizzie, chị đi đâu thế? Bọn em đã đến đây trước hàng năm rồi!’ Lydia, một tay cầm ly nước mà Lizzie nghĩ là nước chanh, vội vã đi về phía họ.

‘Chào chị Emily?’. Nhìn cô em, Lizzie phải thừa nhận là trông nó thật hấp dẫn và khác xa cái tuổi 15 của mình. Cô bé mặc một chiếc váy tím ngắn, đội một cái mũ chụp, lộ ra đôi khuyên tai giả nỉ hô to dùng, trông giống một người mẫu trên trang bìa cuốn Teen Vogue hơn là một đứa trẻ còn chưa lấy bằng tốt nghiệp trung học. Trong khoảnh khắc, Lizzie thấy ghen tị với em.

‘Đi nào’, Lydia giục. ‘Tất cả chúng ta sẽ vào quầy sâm banh. Mọi người đã có ở đó rồi’.

Cô nắm tay Lizzie.

‘À, mà không hẳn là tất cả, vì Denny và các anh khác đang giúp dựng bàn ghế, nhưng họ cũng sẽ đến ngay thôi. Anh họ của Denny cũng đi cùng, anh ấy tên là George và trông rất phong độ nhé. Và đoán xem nào, em nghĩ Katie đang cố tán tỉnh anh chàng. Nghe có vẻ kỳ quặc không?’

Lizzie vừa mở miệng định đáp lại thì Lydia đã nói hết và đẩy họ đi về phía nhóm những người uống rượu ở bên ngoài bar.

‘Amber và Tim cũng ở đây. Chị biết đấy, em kể với chị là Amber rất thích Tim rồi đúng không? Cô ấy vẫn thích. Mà Tim còn mang cả bạn anh ấy tên là Ben đến nữa. Anh Ben ngồi cạnh Katie trên xe buýt, làm Katie ngượng đỏ hết cả mặt. Chị biết đấy, nó vẫn thế mỗi khi xấu hổ, nhưng rồi sau đó...’.

Cô tiếp tục lải nhải, cho dù Lizzie chẳng nghe được cô em nói gì vì quầy bar quá ồn, toàn dân đua ngựa, một số dán mắt vào thể đua và xem xét tờ Racing Post, số khác thì theo dõi cuộc đánh cược ở màn hình trên đầu, còn lại thì đứng xếp hàng để mua đồ biển bán với giá cắt cổ.

Cả nhóm phải chen lấn mãi mới đi được về góc xa xa. Drew cuối cùng cũng tìm được đường vào sau khi đâm sầm vào một phụ nữ, hất đổ cả đĩa tôm của cô ấy xuống sàn nhà và giẫm lên quần anh ta.

‘Cậu nên giúp anh ấy thu xếp mọi thứ đi’, Lizzie thì thầm với Emily, huých cô bạn về hướng anh chàng trong lúc anh ta đang vẩy rồi rít bằng một cái khăn tay. ‘Cậu để mắt đến anh ấy được chứ? Anh ấy chưa quen ở đây lắm, không nên để anh ấy một mình’.

(Lizzie đã đọc khá nhiều sách tâm lý nên biết Emily sẽ rất vui nếu thấy mình cần thiết cho người khác. Cô hy vọng bạn mình sẽ gần như keo với Drew trong suốt thời gian còn lại.)

‘Tôi nợ cô một lời xin lỗi’.

Lizzie quay lại khi có ai đó vỗ nhẹ lên vai cô. Ngạc nhiên quay lại, cô thấy James, nhìn như một anh chàng trên chuyên mục xã hội tờ Tatler với chiếc mũ mềm và áo khoác màu xanh nước biển, vẻ thoải mái, khác hẳn mọi lần cô nhìn thấy. Anh nắm lấy tay cô, kéo cô về phía quầy bar nơi có một cặp ghế còn trống.

‘Đáng lẽ tôi phải lái xe chậm hơn’, anh ta thú nhận. ‘Tôi không biết là cô vừa mới lấy bằng. Mãi đến khi Jane nói tôi mới biết thì đã lạc mất cô rồi. Tôi xin lỗi’.

Trong khoảnh khắc, Lizzie không nói được câu nào. Khi anh ta cười, Lizzie thấy James đã bớt ngạo mạn đi nhiều. Thực ra, trông anh ấy đúng là có vẻ lo lắng thật lòng.

‘Không sao mà’, cô lẩm bẩm.

‘Còn bây giờ, tôi đoán là cô không quen với những chỗ như thế này’, James tiếp tục, dừng lại để một anh chàng cao to bê một đĩa salad cua biển đi lách qua. ‘Ý tôi là nơi này dành cho các hội viên. Thường những nơi như thế này có những quy tắc riêng, hơi cổ nhưng...’.

‘Nhưng hoàn toàn vượt quá khả năng ứng xử của một học sinh trường công vất vả chưa sạch, ý anh là thế chứ gì?’. Lizzie cắt ngang, thầm trách bản thân vì đã nghĩ là anh ta có thể thay đổi.

‘Ôi vì Chúa’, James đáp, dựa lưng vào ghế. ‘Cô cứ lặp đi lặp lại mỗi một câu đó mà không chán à? Chẳng lẽ cô không thể nghĩ ra cái gì mới mẻ hơn sao? Tôi chẳng quan tâm đến việc cô cãi nhau với tôi nhiều thế nào, nhưng cô bắt đầu trở nên chán ngắt rồi đấy!’

‘Cũng không chán bằng nửa cáo thái độ kẻ cả bề trên của anh đâu’, Lizzie đáp trả, thờ phào vì thấy Emily đã giúp được Drew ra khỏi đám nạn nhân đang khá bức bối của anh ta. ‘Thế sao anh không đối xử với tôi theo kiểu một người ngang bằng với anh, còn tôi sẽ bỏ qua việc anh quá xa vời thực tế nhỉ?’

Song cô ngạc nhiên khi thấy James phá lên cười. ‘Tốt hơn rồi đấy!’, anh đáp. ‘Tốt hơn nhiều lần ấy. Thế là cô vẫn còn hy vọng. Ôi, cô bạn tôi! Đó hình như lại là giọng của một kẻ bề trên rồi, tôi nghĩ thế?’

Lizzie mỉm cười.

‘Tôi nghe anh nói còn tôi hơn thế’, cô trả lời.

‘Thế nếu tôi hứa không cáu bẳn, không chit trích, hay làm xấu đi hình ảnh của anh, thì anh sẽ nói cho tôi nghe thêm về em gái anh chứ? Cái đĩa Cd đó’.

‘Không phải bây giờ’, James trả lời. ‘Không phải ở đây. Được không?’

Hình như có một thứ tình cảm rất chân thành trên mặt James khiến Lizzie thôi không ép anh thêm nữa.

‘Thế còn anh thì sao? Tôi biết là anh sống ở Pháp, nhưng...’

‘À, tôi không thường xuyên sống ở đó. Đó là nơi ở của di tôi. Và đó là một câu chuyện hoàn toàn khác. Quê hương tôi – tức là nơi cha tôi lớn lên – là ở Braemar. Ở Scotland’.

Ồ không! Braemar thuộc Scotland à? Vậy mà tôi, với kiến thức tệ hại của mình, tôi nghĩ là nó ở châu Phi đấy chứ’.

James cười và nắm tay giờ lên trời ra ý đầu hàng vô điều kiện.

‘Vậy là anh học đại học ở Scotland?’. Lizzie hỏi.

James lắc đầu.

‘Tôi học trường đại học Oxford cùng với Charlie’, anh giải thích. ‘nhưng tôi sắp đi học cao học ngành Luật quốc tế về quyền con người tại trường Birkbeck ở Luân Đôn’.

‘Ồ’, Lizzie bắt đầu, và định đổi chủ đề. Nếu không, cô sẽ không giấu được mình đang bị gây ấn tượng, cho dù chút xíu thôi về anh chàng này. Cô còn ngạc nhiên nữa, làm sao cái anh chàng James Darcy này lại có thể quan tâm đến quyền con người cơ chứ.

‘Thế còn con ngựa của dì anh? Anh có thể nói về nó chứ?’

‘À, nó tên là Vận động viên vượt đầm lầy, nó chạy ở vòng đua thứ hai’.

‘Nhưng có thể thấy là nó không vượt trội lắm, nó quen với cự ly chạy 1 dặm, nhưng ở đây lại là 1,4 dặm. Vì thế chắc nó sẽ không thắng cuộc đâu, người luyện ngựa cũng nói thế rồi. Nhưng dì tôi mà đã quyết định, thì không có gì lay chuyển được dì ấy’.

‘À, vậy là tính cách của anh từ đó mà ra’, Lizzie nhận xét, rồi mỉm cười để làm nhẹ bớt lời nhận xét của mình. ‘Đó là tính cách của gia đình anh!’

‘không phải lúc nào tôi cũng bướng bỉnh’, anh đáp, giọng chắc nịch. ‘Thật đấy. Và thực sự ra thì tôi đang tự hỏi liệu...’.

‘Ồ, hai bạn đây rồi, bọn mình sẽ đi đến khu tập hợp ngựa cho vòng đua đầu!’. Charlie bỗng xuất hiện bên cạnh, vẫy vẫy một cái thẻ đua về phía họ. ‘Denny và các bạn của cậu ấy đang dựng khán đài cho vòng đua thứ hai – các cậu ấy sẽ nhập hội với mình sau. Có một cựu sinh viên Longbourn cười con ngựa tên là Mắc kẹt đấy. Một cái tên không tốt lành lắm nhĩ, anh nghĩ thế!’

‘Này’, Jane thì thầm với Lizzie khi họ theo các chàng trai ra khỏi quầy bar, đi về phía khu tập trung ngựa, ‘cái gì làm thay đổi trái tim m vậy? Chị nhìn thấy em vui đùa với James’.

‘Chị đang nói cái quái gì thế? Em chẳng vui đùa gì cả!’. Lizzie phản nộ.

‘Ừ, thì ít nhất em cũng không phản đối việc người ta tán tỉnh em, phải không?’

‘Jane, chị có điên không? Trước tiên, anh ta chẳng tán tỉnh gì em cả. Và em phải nói với chị là, cho dù James Darcy có là người con trai duy nhất còn sống trên hành tinh, thì em cũng không thêm đếm xia đến. Em chỉ giữ phép lịch sự thôi. Vì chị đấy. Vì anh ta là bạn của Charlie’.

‘Lizzie Bennet’, Jane đáp, ‘em không biết nói dối chứ?’.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lâm Giận Vội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Một chàng trai vẻ mặt dễ coi, một thân hình lý tưởng, với phong cách đầy sức thuyết phục

‘Làm sao để biết con ngựa nào sẽ thắng?’. Lizzie hỏi, tựa người vào hàng rào quanh chuồng ngựa khi các chú ngựa điều hành trước lúc bắt đầu vòng đua thứ nhất.

‘Ồ, tất nhiên rồi, tôi quên là cô không biết gì nhiều về nơi này lắm, phải không?’ Caroline khinh khỉnh nhận xét. ‘Ngay lúc này mà giải thích thì thật khó quá nhưng tôi đoán con số 4 – Twist ‘n’ Shout sẽ về nhất. Vai u vạm vỡ, dáng đi nhún nhảy, đó là những dấu hiệu tốt, phải không anh James?’

‘Chẳng có nghĩa gì cả’, James phản đối. ‘Con “Mất cả chì lẫn chài” sẽ bám sát đường đua. Chịu khó, dai sức và nòi giống là điểm quyết định. Anh biết người luyện ngựa, và ông ấy đoán là...’.

Lizzie tách ra, cô thích ngắm những người đến xem và tận hưởng cả ánh nắng lẫn không khí trong lành hơn là nghe cuộc tranh luận đầy vẻ khoe khoang này.

Đúng lúc đó, cô thấy Drew đang quả quyết tiến về phía mình và chẳng thấy Emily đâu cả.

‘Lizzie, em đây rồi’, anh chàng nói. ‘Nào đi cùng anh, và nói cho anh biết anh nên đặt cược con nào nào’.

‘Ồ, em chẳng biết tí gì về đua ngựa đâu’, cô cười phá lên. ‘Tốt hơn là anh nên dán mắt vào danh sách ngựa đua ấy’.

‘Chính là nó!’. Drew phấn khích. ‘Nhìn mà xem, có một con ngựa tên là Pinprick (Cú ddaam0. Riêng cái tên đã là một điềm tốt lành rồi! Đi nào, mình sẽ đặt cược con đó’.

‘Thực sự em chẳng muốn phí tiền vào việc đánh cược. Mà Emily đâu rồi?’

‘Ồ, sao em cứ phải lo cho Emily thế nhỉ - cô ấy ổn thôi. Cô ấy đang nói chuyện với vài người bạn học ở trường. Nào nhanh lên, mình phải đặt cược trước khi các cửa đặt cược khép lại. Anh biết những thứ này, em biết đấy, bố dượng anh là giám đốc Hội giải trí Mỹ, và nếu em đã từng tham dự những cuộc gặp mặt các doanh nhân nhiều như anh thì...’.

‘Chạy vào đó đi, Pinprick!’. Drew hét lên. ‘Chạy đi chứ, đồ điên!’

Lizzie rúm cả người khi tiếng hét của Drew mỗi lúc một to. Nhìn cái cách anh ta xử sự buông thả như thế cô thở phào. May là việc đặt cược mất nhiều thời gian quá nên họ không kịp quay lại hàng ghế dành cho hội viên. Giờ họ đang phải xem cuộc đua từ hang rào chắn, rất xa những người khác. May quá!

‘Đứng rồi, đứng rồi, thế chứ!’

Một tiếng gầm từ phía đám đông khi Pinprick vượt lên con “Mắt cá chỉ lẩn chài” một cái đầu.

Drew phấn khích quay sang Lizzie, nhấc bổng cô lên và quay tròn. Trong khoảnh khắc, cô phá lên cười, khoái chí vì James đã sai lầm.

Rồi anh ta hôn cô. Vào môi. Và mặc cho cô điên cuồng cố lách đi, cái hôn vẫn thật dài, quá dài.

‘Anh thật quá lắm!’, cô hét lên. Cuối cùng thì cô cũng đâm một cú thật mạnh vào bụng anh chàng bằng khuỷu tay, và một cú đá cần trọng vào gót chân anh ta.

‘Nhưng Lizzie...’. Anh chàng lại bắt đầu.

‘Anh đừng có nhưng nhieu gì với tôi nữa’, cô cắt ngang, cố chùi môi bằng mu bàn tay vẽ ghê tởm. ‘Anh nghĩ anh là ai hả? Thế mà tôi cứ ngỡ anh đã hiểu ra rồi cơ đấy – Tôi không thích anh!’

Cô quay đi và bước chậm rãi về phía lô lớn dành cho hội viên, xấu hổ nhận ra những tiếng khúc khích từ đám đông xung quanh.

‘Em không thích anh?’. Drew gọi đằng sau. ‘Vậy tại sao em lại kể cho anh nghe về Pháp? Làm như là vô tình em chọn đi đúng nơi mà em biết anh sẽ tới vậy?’

‘Tôi làm gì cơ? Anh điên rồi!’, cô hét lên. ‘Chỉ là nộp đơn xin việc, thậm chí tôi còn chưa gặp mặt anh. Nếu có thể, hẳn tôi đã chọn bất kỳ nước nào trên trái đất, miễn là không có anh ở đó!’

‘Được, cảm ơn cô nhiều’, Drew đáp trả. ‘Cô biết không, trước khi đến đây, tôi đã nghe mẹ cảnh báo về gia đình cô. Bà nói nếu con cái họ giống bố mẹ, những kẻ hãnh tiến muốn leo cao trong xã hội, nơi vốn chừng phải dành cho họ, và...’.

‘Im ngay’, Lizzie nói, quay lại đối diện với anh chàng. ‘Chưa ai dám tuôn ra những lời như thế về gia đình tôi. Giờ thì tôi vẫn nhớ anh là khách, nên tôi sẽ không kể lại với ai chuyện này. Trừ khi...’.

Cô hít một hơi thật dài.

‘... anh còn dám làm quá với tôi một lần nữa. Khi đó, tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy’.

Cô ngừng lại khi Emily chạy như bay về phía họ.

‘Ôi lạy chúa, Lizzie. Mình thắng đấy! 15 bảng nhé. Tuyệt không?’. Cô ngừng lại, nhìn gò má đang tím lại của Lizzie. ‘Này, cậu ổn đấy chứ?’

Lizzie không nói gì. Tim cô đang đập thình thịch và cô chỉ muốn được đâm vào cái gì đó thật mạnh.

‘Emily’. Ngay lập tức Drew nói, vòng tay qua người cô bạn. ‘Sao mình không đi uống cái gì đó mừng chiến thắng của em nhỉ?’

‘Vâng, đi chứ! Thật tuyệt. Cậu đi chứ Lizzie?’

Lizzie lắc đầu. Cô vẫn còn quá tức giận nên không thốt ra được lời nào.

‘À, Lizzie vừa mới gặp một chuyện tồi tệ ấy mà’, Drew giả lá. ‘Anh nghĩ tốt hơn là chúng ta nên để cô ấy một mình. Nếu em từng trải qua những khóa đào tạo về cách giao tiếp với khách hàng như anh thì...’.

Sau khi đếm ngược từ 100 xuống 1 bằng tiếng Pháp. Lizzie mới cảm thấy đủ bình tĩnh để gặp những người khác.

Cô cần có một cái này. Họ sẽ không cho tất cả mọi người vào đâu’. James đưa cho Lizzie một cái băng tay để cô có thể đi vào khu tập hợp ngựa cho vòng đua thứ hai, cùng với chủ ngựa và người huấn luyện ngựa. ‘Tôi sẽ đi ra đằng kia hỏi chuyện người huấn luyện ngựa và khai thác thông tin một chút. Sẽ đuổi kịp mọi người nhanh thôi’.

‘Đừng có đi đằng sau mấy con ngựa, và nhớ là cứng để bị kích động lắm, vì thế đứng cố đến gần quá đấy. Được không?’. Caroline nhắc nhở.

Cứ làm như mình không biết gì ấy. Lizzie nghĩ. Rõ ràng là cô à đang cố phô trương bản thân.

‘Anh James, đợi em với!’. Caroline cất tiếng gọi, khắp khiêng trên đôi giày cao cả chục phân, khoác tay James bước đi.

Lizzie đang định theo Charlie và Jane đi vào khu tập hợp ngựa, thờ phào khi không thấy Drew lẫn Emily đâu cả, thì có một tiếng hét đầy phản khởi từ phía hàng rào.

‘Lizzie! Đợi bọn em với!’

Tiếng hét của Lydia khiến vài cái đầu quay lại, và cứ nhìn về mặt của một số người chủ ngựa và người luyện ngựa, đó hẳn không phải là một sự tán thưởng.

Lizzie quay lại, sẵn sàng tặng cho cô em một cái nhìn lạnh như thép. Và lấy hơi. Đang sai bước về phía cô, đi đầu là Denny và cặp sinh đôi, rồi đến một người đàn ông cực kỳ gọi cảm và đẹp nhất trong số những người cô từng gặp. Anh chàng có mái tóc xoăn sẫm màu và làn da Địa Trung Hải. Bất gặp về giận dữ của Lizzie, anh bỗng mỉm cười rạng rỡ. Đúng lúc đó, Lizzie hiểu rằng, tất cả những gì cô đọc trong các cuốn tiểu thuyết lãng mạn yêu thích của mẹ, về dòng điện đột ngột phát ra, làm ón lạnh đến cả từng làn da thô thịt của con người ta, hoàn toàn không phải những thứ bịa đặt vớ vẩn như cô vẫn nghĩ.

‘Lizzie, đây là George Wickham’, Denny nói. ‘George là anh họ mình, vừa ở Úc một năm mới về, giờ đang ở nhà mình luôn. George, còn đây là Lizzie Bennet, chị của hai cô gái Lydia và Katie, và Jane ở đằng kia. Còn Charlie và Caro, tất nhiên là anh biết rồi phải không?’.

Cậu ta ngừng lại khi thấy Lydia hét toáng lên và ra hiệu một cách giận dữ từ phía góc xa của khu tập hợp ngựa.

‘Được rồi, được rồi, Lydia, anh đến đây!’, cậu ta gọi. ‘Hai người làm quen với nhau đi nhé?’

‘Xin chào’. Giọng George trầm ấm như nhung.

Và dù chỉ có một từ thôi nhưng nghe hàm chứa bao nhiêu ý nghĩa.

Lizzie mỉm cười.

‘Có thể chứ, tốt hơn rồi đấy’.

‘Sao cơ ạ?’

‘À, vì lúc này trông em thật là giận dữ’, anh vừa nói vừa cười, trong khi họ đi vào khu tập hợp ngựa.

‘Nhưng giờ nhìn em không đáng sợ nữa rồi!’

Lizzie cười phá lên.

‘Xin lỗi, tại lúc đó em đang bức đưa em, cô nói. ‘Đôi khi nó hơi quá và khi đó thì thật xấu hổ’.

‘Anh thấy cô ấy vui đấy chứ?’. George nhận xét. ‘Anh ngồi có một tiếng trong xe với cô ấy mà thấy cả một thế giới mới mở ra!’

‘Kể em nghe xem nào’, Lizzie đáp. ‘Ôi nhìn kia, họ đang đưa các chú ngựa ra khỏi chuồng rồi, mình ra đó cùng mọi người nhé?’

‘Anh đoán bây giờ là lúc chúng ta học nghề đây, như họ vẫn nói’, George cười phá lên, lấy cái thẻ cá cược ra khỏi túi quần.

‘Ừm’, Lizzie lẩm bẩm, biết rõ là thực ra mình chẳng hào hứng gì với mấy con ngựa mà là với một điều gì đó gần sát hơn nhiều cơ.

‘Con đằng kia kìa, là con mà anh thích’, George nói, chỉ tay về phía con ngựa lông màu hạt dẻ non đang nhảy dựng lên và lúc lắc đầu. ‘Tên nó là gì nhỉ? À phải rồi, Hoàng tử thành Trojan’.

‘Hình như có vẻ không được thuận lắm nhỉ’. Lizzie khúc khích. ‘Vì chúng ta đáng lẽ phải lựa chọn con số 10, tên là “Vận động viên vượt đầm lầy” cơ mà. Đằng kia kìa, người luyện ngựa vừa mới cười đấy, anh thấy không?’

‘Để xem nào’.

George đi đến chỗ tất cả đang tập trung quanh James và người luyện ngựa.

‘Em đặt tiền vào con này đấy à, Denny?’. George hỏi, vỗ vai cậu em họ.

Nghe tiếng anh ta, James quay lại. Rồi bỗng tái nhợt đi. Mặt George cũng tím tái. Và ánh mắt họ chạm nhau.

‘Cậu đấy à’. James mấp máy môi nhưng không thốt ra được lời nào. George cũng nhìn chằm chằm James, rồi sau đó, chẳng nói chẳng rằng, nghiêng đầu quay đi.

Tất cả xảy ra chưa đầy 30 giây. Lizzie chắc chắn là chỉ mình cô biết việc đó.

‘Đặt cược tất cả nhé’, James nói với người luyện ngựa, rồi không nói thêm lời nào, vỗ vào cổ con ngựa một cái rồi quay đi và rảo bước khỏi vòng đua nơi cả nhóm đang đứng.

‘Anh nghĩ’, George nói với Lizzie, ‘tốt nhất là anh nên theo dõi cuộc đua từ đằng xa’.

Lizzie chưa kịp hỏi rõ thì anh ta đã vội giong tay vẫy rồi biến vào đám đông.

‘Điều tôi không thể hiểu được là’, Drew nói với Charlie khi các chú ngựa tiến đến vạch xuất phát, ‘tại sao con ngựa của James có tên là “Vận động viên vượt đầm lầy” trong khi đó là một con ngựa đua ở đồng bằng?’

‘À, đó là họ dùng phép đảo chữ tên công ty của di cẩu ấy’, Charlie giải thích. ‘Khách sạn De Burgh, chỉ có điều là sai một chữ s – không có chữ “S” nào và...’.

‘Khách sạn De Burgh?’. Drew sững sờ. ‘Anh nói James là cháu của... Trời, tôi không thể tin được điều đó!’ Drew vội đẩy Lizzie và Emily ra đằng sau, đi về phía hàng người nơi James đang đứng. Anh ta giờ óng nhòem ngắm những con ngựa đang vội vã đứng vào vạch xuất phát, mặt vẫn còn tái nhợt và u ám.

‘James, anh không thể tin là tôi vừa phát hiện ra điều gì đâu. Di anh là bà Katrina De Burgh!’

‘Tin hay không tùy anh, nhưng tôi biết điều đó rồi’, James đáp.

‘Vâng, nhưng anh không hiểu đâu, đây là sự trùng hợp kỳ quặc nhất, vì chỉ vừa tháng trước thôi...’.

‘Xem kìa, xin lỗi, liệu anh có thể im lặng một chút không’, James cắt lời. ‘Ồ, chúng xuất phát rồi!’

‘Rồi, mình nghĩ về thứ ba còn tốt hơn là không được gì’, James nói với Charlie vào cuối chặng đua. ‘mặc dù nó còn sau con thứ hai đến 5 quãng. Mình sẽ nhắn tin cho di Kat’.

‘Anh hãy nói với bà là’, Drew chen vào đẩy về phần khởi, nhìn qua vai ‘anh đã gặp tôi!’

‘Di tôi sẽ vui mừng vì điều này à?’. James lạnh lùng hỏi.

‘Ồ tất nhiên rồi, anh biết đấy, tôi là người được bà bảo trợ, nếu anh muốn gọi như vậy. Tôi làm cho khách sạn De Burgh và tôi đang theo học khóa đào tạo quản lý cấp tốc. Bà ấy vừa mua một khách mới ở Pháp, một lâu đài thì chính xác hơn’.

‘Mua lại là một cách nói’, James vừa lăm bắm vừa bấm số điện thoại.

‘Và 10 ngày nữa tôi sẽ đến đó’, Drew kết thúc đầy vẻ hoan hỉ.

‘Lạy chúa, không’, James lăm bắm.

‘Tôi biết, thật tuyệt phải không?’. Drew khoác lác, không hề nhận ra sự mỉa mai trong giọng nói của James. ‘Bà ấy đã xây dựng những kế hoạch hoành hảo cho khách sạn đó. Và cả tôi nữa!’

‘Thật hả?’

‘Ồ, vâng. Nay, tôi và anh phải nói chuyện mới được. Anh phải nói cho tôi biết về bà ấy vì theo kinh nghiệm của tôi thì các thông tin nội bộ bao giờ cũng rất có ích. Vì thế, nhớ nhé, hãy kể tôi nghe’.

‘Tôi không bao giờ, chưa từng bao giờ nói về gia đình tôi với người lạ. Giờ xin anh thứ lỗi, tôi cần tránh mặt vài người’.

Lizzie dành cả nửa giờ sau đó để lúng tin George và chẳng thèm để tâm đến cuộc đua. Cô biết làm thế thật điên rồ. Săn lùng một anh chàng mà cô mới chỉ nói chuyện trong năm phút, nhưng từ trước đến giờ cô chưa bao giờ có cảm giác đó. Cứ như cô đã uống đến hai y vodka với một cái dạ dày rỗng vậy – mà bình thường cô vốn chẳng uống bao giờ. Thực là cô đã bị choáng váng vì anh ấy rồi – không hẳn là đam mê, nhưng... cô đành phải thành thật với bản thân. Đó là sự đam mê. Anh ấy thực sự vô cùng cuốn hút.

Cô đi tìm ở tất cả các quầy bar, thậm chí rồi cả phòng dành cho hội viên với những tay hồ li ăn mặc bánh bao để liêu mình đi vào khu Bạc, nơi đây áp các loại bia rẻ tiền và những người tổ chức lễ hội đến từ bãi biển vì vụ tràn dầu gần đây. Cô vội đưa mắt tìm kiếm ở đường đua và khu tập hợp ngựa, quầy bar Oyster và cửa ghi cá cược. Tự nhiên cô linh cảm là anh ta đang ở quầy dành cho sinh viên.

Cô đi theo các biển chỉ dẫn đề Các hoạt động giải trí và làng mua sắm, vượt qua những người bơi mặt, các đường đua cho loại ngựa nhỏ và các quầy bán đồ cưỡi ngựa và kẹo. Khi cô bắt gặp bảng – rôn thông báo Trường chuyên ngựa Longbourn – Tuần hành tới tương lai cũng là lúc cô nhìn thấy một cảnh tượng khiến cô sực ngất.

Jane đang ngồi trên một chiếc ghế băng, nhìn vào mặt một chàng trai tóc màu vàng óng như cát. Anh chàng thì đang nhẹ nhàng quang tay qua cổ cô, khi Lizzie nhìn thấy, cũng là lúc môi họ chạm nhau.

“Lạy trời”, cô nghĩ. “Chị Jane và Charlie gần bó thật rồi”.

Rồi chàng trai ngẩng lên.

Nhưng đó không phải Charlie.

Đó là Simon

“Chị sao thế? Jane, đừng học nào”.

“Chị không nên làm thế”, Jane sụt sùi.

“Ồ có chứ. Chị nên làm thế chứ”.

“Đó chỉ vì anh ta nói là chị đã phản ứng hơi thái quá, và rằng liệu bọn chị có thể quay lại với nhau không, rồi cái vụ tán phét trên mạng chỉ là trò đùa, và em biết không, Lizzie...”.

“Trong khoảng hắc, chị tin anh ta chứ gì?”

Chị cô gật gật.

“Đáng ra chị không nên đi”, chị cô nói. “Việc mà anh ta được nhận trên tờ báo địa phương ấy? Anh ta ở đây để viết tin về cuộc đua. Anh ta nộp đơn cho tờ “Cuộc sống thể thao” nên muốn có thật nhiều bài hay trong hồ sơ của mình”.

“Thôi đừng để ý ba cái chuyện đó nữa”, Lizzie cắt ngang. “Quan trọng là chị đã thoát được cái kẻ đốn mạt đó. Nói thực, khi em nhìn thấy chị hôn anh ta, suýt nữa thì em ngất mất, nhưng khi chị tát hất ta, em chỉ muốn hét to lên vì sung sướng!”

“Nhưng đáng lẽ chị không nên làm thế”, Jane phản đối. “Chị không nghĩ là chị lại hung dữ đến thế”.

“Em thì không thể tin là hất ta còn dám bén mảng tới bên chị, lại còn hôn chị nữa, sau khi đã đối xử với chị như thế. Một kẻ trơ tráo”.

Đột nhiên cô nghĩ đến Charlie.

“Mà Charlie đâu? Sao chị đi có một mình vậy?”

Jane cắn môi, hơi bối rối.

“Chị... chị nhìn thấy Simon, nên chị bảo Charlie là chị cần đi vệ sinh. Đừng nhìn chị như thế. Đơn giản là chị chỉ muốn đổi mặt riêng với Simon thôi”.

“Vâng, và chị làm được rồi đấy”, Lizzie quả quyết nói. “Em đoán là giờ chị lại quay lại với Charlie. Anh ấy đáng giá hơn vạn lần cái tên Simon đó”.

Cô ngừng lại, cảnh tượng vừa xảy ra mười phút trước vẫn còn nguyên vẹn trong trí óc cô.

“Chị biết chứ, chị còn nhầm James với Simon khi chị ở trong bệnh viện đấy? James đứng ở cửa và chị gọi anh ấy là Simon và còn nói yêu anh ấy nữa”.

“Chị phải tin lời em thôi, vì chị không nhớ rõ mọi thứ lắm”.

“Chị thực sự quên Simon rồi chứ? Chị không thực sự yêu cái kẻ đó chứ? Ý em là nếu chị không...”.

“Hãy tin chị, kể từ ngày hôm nay, người ta có cho anh ta vào vạc dầu chị cũng mặc. Giờ chị chỉ có một người thôi”.

“Có thể chứ! Cuối cùng thì chị cũng chịu thừa nhận!” Lizzie cười phá lên. “Thế chị còn đứng đây với em làm gì hả? Đi tìm anh ấy đi!”

“Ồ. Xin chào” Lizzie cố làm ra vẻ sững sốt khi gặp George Wickham đang nằm bò trên bãi cỏ cạnh khán đài của trường luyện ngựa nghịch cái di động BlackBerry. “Tối chỉ...”.

May mà cô không phải nói dối vì George vội đứng lên, phủi sạch cỏ trên quần và ngược nhìn cô rất chăm chú.

“Chắc em nghĩ rằng anh là kẻ ngớ ngẩn, tự nhiên biến mất như thế phải không”, anh ta nói. “Anh thật thô lỗ. Em có thể bỏ qua cho anh không nếu anh mua đền em một thứ đồ uống?”

“Ồ, thế thì tuyệt quá”, Lizzie trả lời rồi thềm xấu hổ vì nghe giọng mình có vẻ phẫn chấn quá.

“nhưng không phải ở quầy bar Champagne đâu”, George nói tiếp. “Anh không nghĩ mọi người ở đó sẽ vui vẻ đón chào anh. Hay chúng ta đi loay quanh một chút rồi sẽ bắt đầu với một ly Pimm? Anh sợ là mình phải uống bằng ly nhựa, nhưng không sao, đồ uống mới quan trọng!”

“Hửn rồi”, Lizzie gật đầu. “Thế lại hay ấy chứ”.

Khi họ đứng xếp hàng tại cửa ra vào để lấy đồ uống, George bỗng quay về phía cô.

‘Này, em biết James Darcy lâu chưa?’

Lizzie lắc đầu. ‘Mới vài tuần thôi ạ’, cô nói.

‘Còn anh thì biết anh ấy từ khi mới sinh ra’, George nói với cô.

‘Thật ư? Thế mà em lại nghĩ...’.

‘Anh đoán là em đã nhìn thấy anh ấy chẳng vui vẻ gì khi gặp anh pahir không’, George cất ngang.

‘Vâng, em có nhận ra điều đó’, Lizzie thừa nhận.

‘Anh đoán em và anh ấy là bạn tốt, phải không?’

‘Anh đùa đấy à!’. Lizzie phá lên cười. ‘Em có tiêu chuẩn riêng của em đấy. James là một kẻ ngạo mạn, tự cao tự đại nhất mà em từng...’.

George phá lên cười.

‘Anh nghĩ cả vùng này sẽ không đồng ý với em đâu’, anh ta thờ dài. ‘Anh thấy bảo James là một trong số những người được mời đến tất cả những buổi tiệc đình đám nhất, rồi những cuộc bắn súng ở trang trại Balmoral này, rồi những cuộc đi săn ở Pháp này, rồi cả công việc nữa’.

Anh ta dài mặt ra rồi cười với cô.

‘Nhưng anh đồng ý với em. James thật đáng ghê tởm. Anh ta hủy hoại cuộc đời anh, hoặc ít nhất là đã cố hết sức hủy hoại nó’.

‘Anh ta đã làm gì cơ?’. Lizzie kinh ngạc hỏi, khi họ đi dần qua năm bàn ghi điểm đi về phía vạch xuất phát.

‘Đó là một câu chuyện dài’, George thờ dài. ‘Anh chắc em không muốn nghe đâu’.

‘Ồi xin anh, em muốn nghe mà’, Lizzie giục.

‘Vậy được, để anh kể. Cha anh và cha James, Alexander Darcy là bạn rất thân. Họ chơi cùng trogn đội bong Cricke của thị trấn, cùng một câu lạc bộ golf và cùng say mê ô tô cổ’.

Anh ta ngừng lời.

‘Chắc em đã biết bố James là Hiệu trưởng trường Heddingfield?’

‘Heddingfield?’. Lizzie kinh ngạc. ‘Có phải là ngôi trường mà toàn con cháu của những người nổi tiếng theo học?’

‘Đúng đấy’. George gật đầu. ‘Và vài quý tộc nữa. Bố anh là người trông coi ở đó, Alexander là ông nội anh. Mẹ anh mất khi anh còn rất nhỏ, và thành thực mà nói, bố James là người giúp cha anh vượt qua sự mất mát đó’.

Anh ta nói rồi uống một ngụm.

‘Ông ấy hiểu được cha anh đã đau khổ thế nào vì bà Darcy cũng đã mất trong một tai nạn ô tô trước đó một năm, khi James mới 3 tuổi. Ví thế, ông ấy thấy hiểu cái cảnh gà trống nuôi con’.

Lizzie gật đầu, quay ra xem đàn ngựa đang tiến về điểm xuất phát để bắt đầu vòng đua thứ tư.

‘Xin lỗi, anh đã làm em chán’, George nói. ‘Anh nên dừng chuyện này thì hơn và mình cùng xem cuộc đua’.

‘Không không, anh cứ nói tiếp đi mà’, Lizzie giục.

‘Được thôi, nhưng hãy ngồi đây nào’. Anh chỉ vào một băng ghế màu trắng gần hàng rào và họ cùng ngồi xuống.

‘Vào kỳ nghỉ, James và anh thường chơi với nhau. Gia đình James có một ngôi nhà rất rộng và đẹp ngay trong khuôn viên trường, và một cái nữa ở Scotland; còn anh thì sống trong làng với bố’, George nói với cô. ‘Anh thông minh. Anh biết nói thế có vẻ hơi kiêu căng, nhưng đó là sự thật. Trường phổ thông ở quê thì chả ra sao cả. Anh chán nản lắm, và ông Darcy biết điều đó. Em đoán được không? Khi anh 13 tuổi, ông ấy cấp học bổng toàn phần để anh đến học ở Heddingfield. Nếu không có học bổng này, anh không thể theo học ở đó được và Heddingfield sẽ chỉ là một giấc mơ điên rồ mà thôi’.

‘Nhưng sao lại...?’. Lizzie bắt đầu.

‘Tại sao mọi sự lại tồi tệ thế ư?’. George hỏi. ‘Trong vài kỳ đầu khi mới vào học, James luôn phản đối anh. Đừng hỏi anh tại sao, nhưng anh ấy đã làm

thế. Anh được nhiều người quý, có rất nhiều bạn gái, còn James thì không. Có lẽ là vì thế - anh đoán vậy. Đó là một trường có cả nam và nữ, nên em biết đấy, nếu một anh chàng chẳng có cô bạn nào, thì có nghĩa là anh ta chẳng có tài cán gì cả’.

‘Ồ, em đoán là anh khó chịu lắm vì phải đi chơi với một kẻ như James’, Lizzie nói. Cô nói thầm trong đầu, vì anh là một người hoàn toàn khác.

George nhún vai.

‘Nhưng ông Darcy thì đối xử rất tốt với anh. Ông ấy đòi tiền học phí cho các môn mà trường công không trả, như môn Latin và các môn tương tự. Ông ấy còn trả tiền thiết bị học tập mà anh cần. Ông nói chắc chắn anh có thể vào Cambridge nếu anh học chăm chỉ’.

‘Tuyệt vời! Và anh làm được chứ?’. Lizzie hỏi.

‘Học chăm chỉ ư? Đương nhiên. Vào được Cambridge ư? Không đâu, nhờ James đấy...’. George thốt lên uống cạn phần rượu còn lại rồi ném cái ly nhựa vào thùng rác gần nhất. ‘Anh bị đuổi khỏi trường 6 tháng trước khi dự kỳ thi hạng A’.

‘Bị đuổi? Anh làm gì mà bị đuổi?’

‘Anh phạm một lỗi rất nặng’, anh trả lời, giọng cay đắng. ‘Anh đã cố giúp em của James’.

Mắt Lizzie mở to.

‘Em anh ta? Jenna phải không?’

‘Em biết cô ấy à?. Giọng George nghe có vẻ rất lo lắng.

‘Em chưa gặp bao giờ’, Lizzie nói. ‘Nhưng em được nghe giọng hát của cô ấy trong một đĩa CD...’.

‘Ừ đúng rồi’, George gật. ‘Một giọng hát tuyệt vời – cô ấy hát trong dàn đồng ca của trường, rồi hát đơn ca, đủ cả. Một chất giọng thiên thần, phải không? Thật tiếc là cô ấy lại trở thành một cô gái xảo quyệt và ranh ma’.

‘Nhưng anh nói là anh giúp cô ấy?’. Lizzie hỏi.

‘Hồi bé cô ấy rất dễ thương. Nhưng khi vào học ở Heddingfield, cô ấy x đã nhiễm phải rất nhiều tệ nạn, ngay cả những trường công tốt nhất cũng mắc phải các tệ nạn này, mặc dù họ chẳng bao giờ chịu thừa nhận. Đến lúc cô ấy 14 tuổi, thì cô ấy đã dính vào ma túy rồi’.

‘Ôi lạy chúa!’. Lizzie sùng sốt.

‘Anh phát hiện ra’, George thờ dài. ‘Cô ấy thích anh. Cô ấy nhằng nhằng bám theo anh, thư từ suốt, và anh nghĩ chỉ có anh mới khuyên bảo được cô ấy. Nhưng rồi một ngày...’.

George hít một hơi thật sâu.

‘Có lẽ vì muốn tỏ ra lợc lõi và từng trải, Jenna đã dùng Cocain, và rủ cả anh dùng thử’.

‘Thật ngu ngốc! Anh đã làm gì? Hẳn là anh phải nói cho bố cô ấy biết?’

George lắc đầu.

‘Một tháng trước đó ông Darcy bị đau tim, và tin này có thể giết chết ông ấy. Bây giờ đó là điều duy nhất khiến anh suy nghĩ. Và đúng là khi biết chuyện, ông ấy đã mất thật’.

Trong phút chốc, Lizzie cảm thấy nỗi đau vô bờ bến của James. Khoong mẹ, và giờ không cha – điều đó thật khó khăn.

‘Tội nghiệp James’. Những lời nói thoát ra trước khi cô kịp nhận ra.

George cộc cằn gật đầu.

‘Đó là ba năm trước, khi anh đang học năm thứ hai của hệ 6 năm, ông Darcy mất. Một cơn đau tim nặng nề vào sáng ngày Đón dân chúng’. Thật kinh khủng.

Anh ta lắc đầu, như đang chìm sâu vào ký ức.

‘Sau khi ông ấy mất, anh nhận ra Jenna vẫn còn dùng thuốc – anh phải nói với ai đó. Anh đã nói với James. Đó là sai lầm lớn nhất của anh’.

‘Anh ấy không tin anh?’

George thờ dài.

‘Anh nói với James là anh nghĩ chính sự đau khổ vì mất cha đã đẩy Jenna đến chỗ nghiện ma túy. Anh không biết nó đã kéo dài bao lâu rồi. James nói anh ta sẽ lo việc đó. Thậm chí, James còn cảm ơn anh vì đã nói cho anh ta. Nhưng ngay sau đó anh bị gọi lên gặp hiệu phó và các ủy viên hội đồng quản trị của trường, rồi bị đuổi học’.

‘Nhưng...’.

‘James gài bẫy anh. Nhưng dẫu sao anh cũng không thể đơn giản đổ lỗi cho anh ấy như thế’.

‘Anh có thể buộc tội anh ta quá đi chứ’, Lizzie đáp. ‘Đó là một hành động tồi tệ. Nhưng làm thế nào? Anh ấy làm điều đó như thế nào?’

‘Người ta nói là tìm thấy một túi cocain trong phòng anh’, George nói. ‘Anh nghĩ anh đã vứt hết cả đám thuốc mà anh lấy từ chỗ Jenna vào toilet rồi nhưng thực tế hình như còn sót một túi’.

‘Anh nói với họ chứ? Nói những gì anh làm?’

‘Ồ em không biết cái hệ thống của những kẻ sinh ra đã thuộc tầng lớp trên nó thế nào đâu’, George cắt lời, rồi tự nhắc nhở bản thân. ‘Xin lỗi em, anh không thể diễn đạt được. Nó chỉ là thế này, Jenna đã đổi trắng thành đen. Cô ấy nói chính anh là người lôi kéo cô ấy vào vòng nghiện ngập. Cô ấy thậm chí còn nói anh tán tỉnh ôm ấp cô ấy. Đúng là anh có ôm cô ấy một lần khi cô ấy khóc vì những việc đau khổ dồn dập xảy ra với cô ấy. Nhưng em thấy đấy, điều đó chẳng có nghĩa gì. Không ai tin anh cả’.

‘Em tin anh’, Lizzie nói. ‘Cảm ơn em’. Nụ cười của George làm gương mặt anh ta sáng lên. ‘Anh biết mình chỉ vừa quen nhau nhưng cử chỉ của em với anh thật vô cùng ý nghĩa’.

Những ngón tay của anh ta nắm chặt bàn tay cô, toàn thân cô run lên.

‘Đi nào’, anh ta đột ngột nói, giọng phấn chấn hẳn lên. ‘Đi về đi. Anh muốn ăn một cái bánh mỳ kẹp cua bẻ của Thụy Sĩ’.

‘Nhưng nếu James...’.

‘James có thể muốn tránh mặt anh, tùy anh ấy thôi’, George nói. ‘Nhưng anh không thể không làm những gì anh muốn chỉ vì mong anh ấy hạnh phúc. Có quá nhiều người đã làm điều đó bao lâu nay rồi’.

‘Vâng, nên thế anh ạ’, Lizzie khuyến khích. ‘Nhưng có một điều em không hiểu, tại sao Charlie và Caroline lại có thể làm bạn với một người như thế nhỉ?’

‘Ồ, đừng hiểu sai ý anh. James đối xử rất tuyệt với những người mà cậu ấy thích – những người thuộc tầng lớp của cậu ấy, em hiểu chứ? Anh gọi họ là tầng lớp có hai nhà, ba nhà đề ô tô. Nhưng với những người đang cố gắng vươn lên, hoàn thiện mình hơn, thì đó lại là vấn đề khác. Cậu ấy thường tỏ ra coi thường các bạn học cùng anh từ hồi học trường làng – cậu ấy bảo không hiểu sao anh lại có thể chơi với họ được’.

‘Em có thể tin điều này’, Lizzie trả lời. ‘Anh ta nghĩ em là tầng lớp hạ đẳng vì em học ở Học viện Meryton. Anh phải nói cho Charlie biết...’.

‘Không cách nào đâu. Anh không quen với việc đó’, George nói rồi sai bước nhanh hơn. ‘Thực ra em là người đầu tiên biết toàn bộ sự thật’.

‘Được, em sẽ nói với bọn họ’, cô nài nỉ. ‘Ý em là, nhìn cách họ nuốt lấy từng lời của anh ta, em...’.

‘Xin em, đừng làm thế’.

‘Tại sao?’

‘James chỉ tìm cách bảo vệ em mình thôi, anh đoán thế. Và hơn nữa, bố cậu ấy cũng như bố anh vậy’. Anh nói. ‘Trước khi mất, khi anh đến thăm ông trong bệnh viện, ông đề nghị anh hãy luôn làm bạn với các con ông. ‘...’ ông nói, ‘là mối dây gắn kết nhau’. Có thể giờ họ chưa chấp nhận anh, nhưng một ngày nào đó...’.

Giọng anh ta vỡ ra.

‘Lạy chúa, một ngày nào đó, họ sẽ đến, mọi điều sẽ được làm rõ và tha thứ’.

‘Anh thật tuyệt vời’, Lizzie hít một hơi. ‘Em thì không độ lượng như thế được’.

‘Anh tin vào cuộc đời và phải sống chứ’, George mỉm cười. ‘Và em biết không? Cuộc sống của anh hiện giờ cũng rất tốt. Anh dành một năm để đi chơi, anh đi du lịch sang Úc. Anh là người phải ra đi, anh không thể cứ ngồi một chỗ và hối tiếc cho bản thân. Anh làm nhân viên cứu hộ trên bãi biển Bondi một thời gian, học các kỹ năng tồn tại trong sa mạc, học một chút về bơi thuyền buồm. Và bây giờ. À, anh đang ở nhà Denny một thời gian, rồi sau đó, ai biết tương lai đang ẩn chứa điều gì?’

Anh ta mỉm cười nhìn Lizzie. Cô thấy tim mình như ngừng đập.

‘Anh chỉ có cảm giác là, cho dù là điều gì đi nữa, nó cũng là điều rất tốt đẹp’.

‘Thôi nào, Jane, làm sao anh ấy có thể bịa chuyện thế được?’

Cả ngày, Lizzie chỉ nghĩ đến những gì George kể với cô. Sau cuộc nói chuyện, cô vẫn chưa gặp lại anh ta. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô không nghĩ đến anh ta. Đầu cô đầy ắp kỷ niệm về George: những chuyện anh kể, dáng vẻ, giọng nói cũng như ánh mắt buồn thương tiếc nuối phản ánh tất cả tâm hồn và suy nghĩ của anh. Cô không thể không tự hỏi: Liệu anh ấy có thích mình không? Dù chỉ một chút xíu thôi?

Phải đến tối muộn hôm đó cô mới có cơ hội trút hết tâm sự với Jane. Biết là thế nào chị mình cũng bảo vệ cho người bị thua thiệt, Lizzie nghĩ chị sẽ phản ứng giận dữ ngay khi cô vừa nói đến hành động của James Darcy. Nhưng thay vào đó, chị cô chỉ ngồi ở cuối giường nhìn cô, như thể cô đang bị điên và liên tục lắc đầu vì ngờ vực.

‘Chị không thể tin được’, Jane quả quyết.

‘Tại sao chứ? George nói dối làm gì?’

‘Thứ nhất, Charlie sẽ không bao giờ chơi với một kẻ xấu xa như thế, mà anh ấy và James đã là bạn cùng lớp thân thiết suốt cả thời đại học cơ mà’.

‘Thì sao nào?’. Lizzie hỏi. ‘Charlie không học cùng trường với anh ta, còn George thì có. Thế thì ai có khả năng biết sự thật hơn đây?’

Trong giây lát, Jane hơi lưỡng lự, nhưng chỉ phút chốc thôi.

‘Nghe nhé, Lizzie, người ta không thể đuổi ai đó chỉ vì mấy câu nói’, cô lập luận. ‘Đặc biệt là ở một trường cao cấp như Heddingfield. Nếu George vô tội như anh ấy nói để em tin...’.

‘Anh ấy vô tội mà chị, em biết là thế’, Lizzie nói.

‘Có điều anh ấy không thể chứng minh điều đó thôi. Ý em là, anh ấy không giấu em tí gì, anh ấy kể cho em nghe mọi điều, và anh ấy cũng chẳng hề hận thù gì, nếu là em thì hẳn là em đã khác rồi’.

‘Em biết gì không?’. Jane mỉm cười. ‘Chị đoán em thích cậu ta rồi’.

Lizzie cắn móng tay.

‘Em... Vâng, em có thích một chút. Anh ấy rất... sao nhỉ, rất dễ thương, không hề khuất tất. Những gì chị nhìn thấy cũng chính là con người thực của anh ấy’.

‘Làm sao em đoán chắc thế?’. Jane hỏi. ‘Em mới quen George có 8 tiếng đồng hồ và chỉ trò chuyện với anh ta chừng 10 phút thôi mà!’

‘Em chỉ biết’, Lizzie đáp. ‘Khi xét đoán con người, em thường tin vào trực giác của mình. Và em tin George Wickham là người cực kỳ tốt. James Darcy có ước hàng vạn lần cũng không thể bằng anh ấy được’.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Giận Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10

‘Sự tưởng tượng của đàn bà nhanh như ánh chớp. Từ ngưỡng mộ, chuyển sang tình yêu... Tất cả chỉ diễn ra trong khoảnh khắc’.

‘Cậu có đùa không thế. Emily? Cậu nói Drew hôn cậu à?’

Lisie nhìn Emily chằm chằm khi cô bạn ngồi vào ghế sau cô trên xe buýt, một ngày trước bữa tiệc sinh nhật

‘Cậu bất ngờ quá hả?’. Emily thách thức. ‘ Chẳng lẽ mình kém lắm à?’

‘Đừng nói lung tung’, Lizzie đáp. ‘Mình chỉ ngạc nhiên, chỉ thế thôi’.

Cô nghĩ tốt nhất không nên nói cho bạn mình biết về những gì xảy ra ở trường đua.

‘À, chỉ là một cái hôn chớp nhoáng’, Emily thú nhận. ‘Nhưng anh ấy hỏi mình đã có bạn trai chưa, và khi mình đáp chưa, anh ấy bảo điều ấy sắp thay đổi rồi’

Lizzie không nói được gì, cô cảm thấy mình thật có lỗi.

‘Emily, mình vô cùng xin lỗi’, cô bắt đầu. ‘Ý mình là, mình đã đẩy cậu và Drew lại gần nhau, và mình thực sự biết ơn vì cậu đã đưa anh ấy đến’

Cambridge hôm trước nhưng...’

‘Cậu định nói bây giờ cậu lại muốn có anh ấy, phải không?’ Emily cất lời. ‘Được thôi, nếu cậu muốn, thì hãy chiến đấu với tớ. Vì tớ phát chán khi cứ mãi là người chẳng có lấy một bạn trai nào. Tớ nghĩ tớ sẽ giữ được anh ấy’

‘Tốt thôi, nhưng...’

‘Không nhưng gì cả. Tớ biết cậu sẽ làm gì- lôi kéo anh ấy, rồi vài tháng sau, lại bỏ anh ấy. Như cậu đã làm với Toby. Tớ thì không thế đâu. Tớ muốn có một người yêu và tớ muốn người đó là của tớ lâu dài. Và ngày mai, tại bữa tiwwej của tớ, tớ sẽ thông báo với mọi người, được chứ? Nếu cậu không thích điều đó thì...’

‘Emily, được thôi. Cứ làm đi. Cho dù Drew Collins là người cuối cùng còn lại trên trái đất, tớ cũng không thèm đếm xỉa đến anh ta đâu’.

‘Vậy tại sao cậu làm om sòm lên thế?’

‘Tớ...không...tớ....chỉ...Thế này, anh ta không phải là...’

‘Chưa đủ cho cậu chứ gì? Tớ không tin trên đời có ai đó thật sự hợp với cậu đâu’. Nếu không nghe giọng Emily có vẻ trêu chọc, hẳn Lizzie đã bác lại rồi, nhưng bạn cô lại huych tay cô và nhe răng cười.

‘Nếu cậu thực sự thích Drew, thì hãy cứ tiếp tục nhé’, Lizzie nói.

‘Tớ không biết anh ấy đnags để mình thích hay không’. Emily đáp. Sự thành thật của bạn khiến Lizzie ngạc nhiên. ‘Nhưng tớ không dễ kiếm bạn trai. Mà anh ấy thì lại chưa có bạn giá. Vậy sao tớ lại phải từ chối nhỉ?’

Cô thất dâ an toàn, rồi quay về phía Lizzie.

‘Này, cậu sẽ giúp mình chọn một bộ đồ thật hấp dẫn nhé?’

‘Cậu đã có đến ba chiếc váy mới rồi còn gì’. Lizzie cười phá lên.

‘Ừ, tớ biết chứ’. Emily mỉm cười. ‘Nhưng tớ cần một cái váy thật hấp dẫn. Đi nào!’

Cả nhà Lucas thật sự đã chuẩn bị một bữa tiệc hoành tráng cho sinh nhật lần thứ 18 của Emily. Ông Lucas vừa mới bán doanh nghiệp của nhà công ty chiếu sáng Lucas(với khẩu hieuek “Chiếu sáng đến từng góc tối nhất”) cho chuỗi gian hàng đồ gỗ trên toàn quốc để lấy một món tiền lớn. Vì thế, ông không ngại chi tiền để làm hài lòng tất cả những ai mà ông biết.

Ông đã thuê trọn câu lạc bộ Longbourn Country để mời 120 khách dùng bữa tối. Trong đó có cả nhà Bingley và nhà Bennet, và rất nhiều đồng nghiệp kinh doanh của ông nữa. Một sân khấu lớn được lắp đặt ở sân dành cho ban nhạc sống và còn đủ chò cho 100 người khiêu vũ. Emily mời toàn bộ người quen. Em gái cô cũng mời tất cả bạn học. Quầy rượu của câu lạc bộ biến thành một quầy kem và soda theo kiểu Mỹ những năm 1950.

Đường ô tô dẫn vào câu lạc bộ được lắp các đèn lồng kiểu Trung Quốc, lác lư trên các trục bằng tre. Mỗi khách dự bữa tối còn có riêng một ngọn nến trắng đặt trong một cái đĩa nhỏ xíu tại chỗ của mình.

Khi gia đình Bennet đến, Lizzie liếc khắp phòng, hy vọng nhìn thấy George. Cô biết Emily đã mời anh ấy, Cô đã hỏi bạn mình để chắc chắn về điều đó vào cái hôm đi cùng Emily thử hết bộ nọ đến bộ kia ở một loạt gian hàng cốt tìm cho cô bạn một bộ váy thật là quyến rũ. (Bản thân Lizzie cuối cùng cũng mua một cái váy tuyệt đẹp màu xanh rong biển và một đôi xăng-đan ánh kim loại quai da. Cô còn mất đến hai giờ để nhuộm highlight mái tóc của mình. Giờ đây khi ngẫm lại những gì đã chuẩn bị cô phải thừa nhận là đã không phí phạm chút thời gian nào).

‘Chào Lizzie, cậu thế nào?’. Cô quay ra thì thấy Denny, lần duy nhất không thấy Lydia bên cạnh. ‘Mình vừa nhận được tin nhắn của George – tối nay anh ấy không đến được’.

Tìm Lizzie chọt cứng lại như chì. Cô đã tốn bao nhiêu tiền vào một cái váy bí ẩn mà nếu bình thường hẳn là cô sẽ không chọn. Thế mà giờ đây...

‘Sao thế Denny?’

‘À, anh ấy phải đi Luân Đôn’, Denny nói. ‘Một người bạn của anh ấy từ Oz bay đến, và vừa đến thì đã gặp rắc rối rồi. Ngày đầu tìm đã bị cướp sạch cả tiền. George bảo anh ấy phải đi giúp bạn mình’.

Cậu ta hạ giọng, liếc nhìn khắp phòng.

‘Nói riêng cho cậu biết, mình nghĩ là anh ấy sẽ đến nếu như không có ai đó cũng được mời dự tiệc’

Lizzie nhìn theo hướng mắt Denny. Ai đó chính là James. Anh ta đang nhìn cô rất chăm chú. Bất gặp ánh mắt cô, anh ta quay đi và tiến sang phía bên kia căn phòng.

‘Dù sao thì’, Denny tiếp, ‘George rất buồn vì không đến dự bữa tiệc được và nói sẽ gọi điện cho cậu, nhưng anh ấy không có số của cậu nên nhờ mình chuyển cho cậu số của anh ấy’

Denny nhét vào tay cô một mẫu giấy.

‘Cảm ơn Denny’, Lizzie đáp, thấy tim mình nhẹ đi được một chút. Ít nhất thì anh ấy cũng muốn cô gọi điện. Và như thế là tốt rồi.

‘James không lúc nào rời mắt khỏi cậu!’

Khi khách khứa chọn chỗ ngồi để chuẩn bị ăn, Emily rón rén đi đến bên Lizzie.

‘Mình nghĩ anh ta thích caauk.’

‘Lạy Chúa, Emily, cậu bị ma ám hay sao thế!’. Lizzie gạt đi. ‘Người duy nhất trên đời được James thích chính là bản thân anh ta. Mình đã nói với cậu rồi mà’.

‘Ừ, cậu đã kể về anh ta và George, kể bị tẩy chay. Mà George đâu rồi nhỉ? Mình đã mời anh ấy vì cậu muốn thế. Sao không thấy tăm hơi đâu cả?’

‘Vì George không thể chịu được việc phải ở cùng phòng với James,’ Lizzie nói. ‘Và nếu không phải vì cậu là bạn tốt nhất của mình, thì mình xùg không đời nào đến đây.’

‘Được rồi, mình hiểu cậu mà, nhưng làm ơn cô nỡ một nụ cười được không?’. Emily trên. ‘Hơn nữa, mình đoán từ mai trở đi, chị Jane sẽ nhớ Charlie đây. Thật tiếc là chị ấy không đi’.

‘Đi đâu cơ?’

‘Đến Tuscany, cậu ngốc a.’, Emily đáp. ‘Chị ấy không nói với cậu sao? Năm nào đến tháng 8 cả nhà Bingley chẳng đi, thường khoảng 6 tuần. Đáng lẽ bây giờ họ đã ở đó rồi nếu bố Charlie không bị... Cậu biết rồi đấy’.

‘Không, mình có biết đâu. Mình chỉ biết ông ấy bị ốm thôi’.

‘Suy sụp tinh thần, nhưng tất cả đều không nói ra’. Emily thì thầm

‘Tại sao? Điều gì thế?’

‘Cậu biết không, mọi người nghĩ là bác ấy bị thần kinh’

‘Chúa ơi, điều đó thật ngớ ngẩn’.

‘Ừ, nhưng dù sao thì họ cũng có cả một biệt thự khổng lồ, Caroline và Charlie luôn có bạn bè. Mình nghĩ đáng ra tối nay Jane phải biến chuyển đi đó thành mục tiêu, phải thật ráo riết để Charlie không thể bỏ chiij ấy ở lại. Như thế thì có phải chị ấy đã có một kỳ nghỉ miễn phí rồi không?’

‘Emily, cậu đang ở hành tinh nào vậy? Họ mới gặp nhau cách đây 3 tuần thôi mà’.

‘Thì sao? Cậu chẳng từng nói từ lâu là chị ấy cần một ai đó giúp chị ấy quên cái gã lẳng nhăng khôn nạn kia còn gì. Thì đấy, Charlie đấy thôi. Mà chúng ta phải chọn chỗ ngồi đã. Mình sẽ ngồi cạnh Drew. Hy vọng cậu không phật ý.’

‘Phật ý ư? Mình hạnh phúc quá ấy chứ, Lizzie cười phá lên.

‘Lizzie, lại đây nhảy nào’

James chìa tay, ánh mắt anh ta dán vào cô

‘Tôi...’ Lizzie định từ chối. Nhưng rồi cái gì đó như nổi tức giận trào lên và cô nắm lấy tay anh. Tại sao cô không dám đương đầu với anh ta cơ chứ?

Một lúc lâu, họ chẳng nói gì. Nhạc mở khá to. Và tiếng giày gỗ trên sàn nhảy của sân khấu khiến không ai nói chuyện được. Hơn nữa, Lizzie không biết nên bắt đầu câu chuyện về George như thế nào. May sao, James tạo cho cô một cơ hội hoàn hảo.

‘Cô thích cuộc đua ngựa chứ?’ Anh hỏi khi ban nhạc tạm nghỉ và người điều khiển nhạc disco tiếp quản sân khấu. ‘Jane nói cô chưa từng xem đua ngựa bao giờ’

‘Vâng, rất vui’, cô thừa nhận. ‘Gặp gỡ những người mới luôn là điều tốt’.

Cô nhìn James và anh ta là người phải quay đi trước

‘George’, anh lẩm bẩm.

‘Vâng, George. Anh ấy thật thân thiện.’

‘Ồ phải rồi’, James hơi phá lên cười. ‘Cậu ấy kết bạn khá dễ nhưng lại không giỏi giữ bạn bè’.

‘Chính là vì anh’, cô đáp, sừng sốt vì sự tráo tráo của James. ‘Theo những gì tôi biết thì anh không xứng là một người bạn của George. Nói đúng hơn là anh đã phá hỏng cuộc đời của anh ấy’.

‘Nghe này, tôi không biết cậu ấy nói với cô những gì, nhưng... Sao chúng ta phải cãi nhau nhỉ?’

Và James đột ngột bỏ đi, vừa lúc mẹ Lizzie đi ngang qua cô.

‘À, con đây rồi! Mẹ tìm con khắp nơi’, bà nói rồi nắm lấy tay Lizzie. ‘Con có biết là gia đình Bingley có một ngôi nhà ở Ý không?’

‘Có mẹ ạ, Emily nói cho con biết’, Lizzie đáp. ‘Mẹ, con đang bận và...’

‘Và Jane nghĩ là... À, Jane nói không thích, nhưng con biết đấy, Jane là người luôn luôn xấu hổ và luôn lưỡng lự. Mẹ nghĩ nếu chị con biết tính toán thì hẳn Charlie đã mời chị con đi cùng cả nhà họ đến đó rồi. Hôn nữa...’

Bà nghiêng người về phía Lizzie.

‘Họ còn có một căn hộ ở New York nữa. Mẹ biết, mẹ vừa mới biết thôi. Mẹ biết là chúng ta hoàn toàn đúng khi đi lại với họ. Mẹ luôn muốn ngắm Quả cam vĩ đại...’

‘Táo!’, James đã quay trở lại đối diện với họ, mặt anh hầm hầm đầy vẻ đe dọa.

‘Ồ, cháu đấy ư’. Bà Alice nhìn James ngạc nhiên. ‘Xin lỗi, cháu vừa nói gì thế?’

‘Cháu nói’, James nói với vẻ lịch thiệp giả tạo, ‘Đó là quả táo vĩ đại ở New York. Không phải cam’.

‘Sao cũng được’, bà Alice đáp gọn. ‘Sau tất cả những gì cô làm cho chiến dịch phản đối xây cột điện thoại. Cháu có biết cô kêu gọi được đến 80 người viết thư không? Tám mươi nhé! Nên thực ra phải nói là nhà họ nợ cô mới đúng, và lại...’

‘Cái căn hộ đó’, James cộc lốc cắt ngang, ‘Không phải của nhà họ. Nó thuộc về công ty mà ông Bingley làm. Vì thế cháu nghĩ kế hoạch đi nghỉ của cô còn lâu mới thành hiện thực’.

Nói rồi anh quay đầu đi thẳng.

Lizzie vẫn đứng ở bậc cửa sân khấu, cố hiểu xem tại sao cô lại giận dữ vì James toàn gắp mẹ cô vào đùng lúc mẹ tệ hại nhất. Khi Caronline lên đi đến chỗ cô, bộ ngực cô ta cứ như sắp nhảy ra khỏi cái cổ áo quá trễ.

‘Lạy Chúa, ban nhạc đó thật chán’, Caronline thờ dài. ‘Tuần trước tất cả bọn tôi đến Luân Đôn dự lễ khai trương nhà hàng Geneva Carlton-Grey. Họ mời cả nhóm Sky High Grouples cũng như i.c.y’.

Biết là cô nàng muốn gây ấn tượng nên Lizzie cố tình không nói gì.

‘Cám ơn Chúa vì Emily đã không mời cái gã George tệ hại đó đến đây tối nay’. Caronline nói tiếp.

‘Chúng tôi cô ấy cũng biết lý lẽ đấy chứ. Tôi nghe đồn là hình như cậu thích hẳn ta. Nhưng tất nhiên tôi không thể tin là thậm chí cậu...’.

‘Ai nói với cậu thế?’

‘Thế là cậu không phủ nhận nhé?Ồ, để tôi nói cho cậu biết điều này. Hẳn ta cực kì tệ hại. Nếu cậu biết hẳn đã đối xử với James như thế nào thì hẳn cậu sẽ không bao giờ thèm nhìn mặt hẳn đến lần thứ hai’.

‘Vậy, chính xác là anh ấy đã làm gì?’

‘Ồ, tôi không biết tất cả mọi chi tiết. Việc xảy ra khi tôi đang đi học, và James thì không phải là người thích rêu rao về những gì khiến anh ấy buồn’.

‘À hẳn là cậu đứng rồi?’.

‘Nhưng có một điều tôi biết chắc: George không phải loại người cậu nên quan hệ đâu. Anh ta không đáng tin. James nói với tôi thế’.

‘Và tôi phải nuốt từng lời của cái anh chàng James đó chắc? Tôi không nghĩ thế đâu’.

‘Tùy thôi’, Caroline nhún vai, mắt hơi nhú lại. ‘Nhưng nếu muốn làm bạn với bọn tôi, thì hãy tránh xa George ra. Cậu phải chọn thôi’.

‘Tôi chưa từng nghe lời đề nghị nào ngạo mạn, tự cao tự đại hơn...’ Lizzie mới nói vài từ thì Caroline đã đi về phía tháp sô cô la rồi

Trong mười phút liền, Lizzie nặng nề bước trên sân, điện thoại di động hết chuyển từ tay này lại sang tay kia. Cô tự hỏi liệu bây giờ có phải là thời điểm thích hợp để nhắn tin cho George không. Nói cho anh ấy biết cô quan tâm đến bạn anh ấy, hỏi xem anh ấy ổn chưa thì cũng được chứ sao. Cô vừa bấm được mấy chữ thì trông thấy Jane đang ngồi gần cái hồ trang trí một mình.

‘Chị ơi, Charlie đâu rồi?’, cô hỏi

Jane mỉm cười.

‘Anh ấy với James đang đi xem kết quả cuộc thi bóng Crickê’, cô thở dài. ‘Con trai và thể thao rốt cuộc là cái gì nhỉ?’

Cô đứng dậy và buột ra một tiếng thở dài.

‘Gì thế chị? Chị và anh Charlie không cãi nhau đấy chứ?’

Jane lắc đầu dứt khoát.

‘Không, không phải thế. Thứ hai tới Charlie sẽ đi nghỉ’, cô thốt lên. ‘Ồ Ý’.

‘Em biết, Emily có nói với em, Lizzie gật đầu. ‘Em nghĩ là anh ấy không mời chị đi phải không ạ?’

‘Thì vấn đề là ở chỗ đó’, Jane nói. ‘Nói thực với em, chị cứ nghĩ là anh ấy sẽ rủ chị đi cùng. Anh ấy đã bóng gió như vậy trong cuộc đua và hôm sau gửi tin nhắn hỏi xem liệu chị có kế hoạch gì khác trong vòng mấy tuần tới không mà’.

Cô thở dài.

‘Nhưng rồi cả tuần nay chị không gawoj anh ấy và tới nay thì...’

‘Thì sao?’

‘Anh ấy cứ xa lạ thế nào ấy. Không phải khó chịu hay gì cả, nhưng anh ấy chưa bao giờ như thế, không vui vẻ như mọi ngày. Chị nghĩ chắc chắn chị đã làm gì đó khiến anh ấy buồn’.

‘Jane, sao chị cứ nhận lỗi về mình thế?’. Lizzie hỏi. ‘Sao chị không hỏi thẳng anh ấy?’

‘Chị cũng đã ước thử xem anh ấy có muốn đi nghỉ xa thế không’, cô chị thú nhận. ‘Nhưng anh ấy chỉ bảo là không có thời điểm nào tốt hơn hiện nay thôi’.

‘Ồi chị Jane yêu quý. Em nghĩ chỉ là vì bố anh ấy đang ốm thôi...’

‘Ừ, có thể thế’, Jane mỉm cười. ‘Ông Bingley giờ đã ra viện rồi và sẽ cùng cả nhà đi nghỉ. Chị chắc là Charlie cũng có ý đó’.

Lizzie cứ mong giọng của chị có quả quyết hơn.

Charlie không hề tạm biệt Jane. Cả nhà Bingley đã rời bữa tiệc trước khi nó kết thúc. Jane nghĩ là có việc gì đó không ổn bèn nhắn tin cho cả Caroline và Charlie

Nhưng mãi đến thứ hai cô mới nhận được tin nhắn trở lại

Đã đến Pisa. Trời nắng và nóng. Sẽ trở lại vào cuối tháng Chín. Caroline.

Tất cả chỉ có thế.

‘Mai anh ấy sẽ gọi thôi’, Lizzie cam đoan với chị ‘Có lẽ đợi cho anh ấy bình thường lại, anh ấy sẽ nói chuyện’.

‘Mà có lẽ ở đó không có sóng’, ba ngày sau cô nói với chị khi bắt gặp Jane nhìn đăm đăm ủ rũ vào chiếc điện thoại. ‘Chị kiểm tra hòm thư chưa?’

‘Mà có lẽ anh ấy không mang theo máy tính xách tay’, cô nói vào cuối tuần thứ nhất.

‘Có lẽ thế’, Jane nói, ‘có lẽ anh ấy cũng chẳng thích chị nhiều như chị nghĩ.’

‘Nếu đúng như thế thì anh ấy đúng là đồ ngốc’, Lizzie đáp. ‘Cái kiểu đối xử với chị cũng ngốc luôn’.

‘Phải công bằng chứ, Lizzie’, Jane nói. ‘Anh ấy đã làm gì sai đâu. Chỉ có chị hiểu lầm thôi. Quên hết mọi việc đi nhé?’

‘Chị biết gì không?’. Lizzie nói. ‘Càng gặp nhiều bạn con trai, em càng không hiểu trên đời có bạn con trai để làm quái gì. Điều khiến em vô cùng ngạc nhiên là thực ra mình có thể sống yên ổn mà chẳng cần đến bọn họ’.

“Em phải để anh nói em nghe, anh ngưỡng mộ và yêu em nồng cháy thế nào”

Chiếc máy bay chao nghiêng để chuẩn bị hạ cánh xuống sân bay Rodez. Lizzie nhìn ra ngoài cửa sổ. Thế là khoảnh khắc đó đã đến, cô thấy hồi hộp quá. Sẽ thế nào nếu cô không thích hợp với Trung tâm Lefevre? Sẽ thế nào nếu người sinh viên thử việc kia tài năng hơn cô nhiều? Sẽ thế nào nếu mẹ cô đúng và tất cả những gì cô từng hình dung về tương lai chỉ là một giấc mơ trống rỗng?

Cổ thoát khỏi tiếng ồn khi máy bay đâm phải một lớp mây dày đặc, Lizzie bắt mình quay trở lại cái ngày nhận được kết quả kỳ thi mức A của mình. Điểm A cho tiếng Pháp, A cho tiếng Đức, A cho nhạc và B cho tiếng Tây Ban Nha. Với cô thì điều quan trọng duy nhất là âm nhạc. Nhưng dù vô cùng hạnh phúc vì đã đạt được mục tiêu, cô cũng biết là thách thức giờ mới thực sự bắt đầu.

‘Con định không học đại học ư?’. Bố cô ngạc nhiên đến nỗi đánh rơi cả bản đàn bè của bản Tình yêu và quý dừ.

‘Với kết quả như thế, chắc chắn là con có thể học đại học. Bất kỳ trường đại học danh tiếng nào cũng sẽ sẵn sàng nhận con...’

‘À, nó hơi bất ổn vì trước kỳ thi mà’, mẹ cô cam đoan với bố, nói to tướng lên. ‘Chỉ mai là con nó sẽ hiểu ra lý lẽ thôi. Mọi việc đã sắp đặt cả rồi. Tất nhiên là con nó sẽ đi học đại học chứ.’

‘Mẹ thôi đi. Có phải con bỏ học đâu’.

‘À, tất nhiên là Vanessa Mae đã làm rất tốt. Và nếu con được diễn tại nhà hát Albert Hall hoặc là có 1 hay 2 đĩa CD đứng hàng top-ten thì...’

‘Lạy Chúa, mẹ! Con sẽ cố gắng học trường âm nhạc Guildhall và...’

‘Đợi đã nào!’. Bố cô nói. ‘Con yêu, bố nghĩ con hát rất hay, cả nhà đều tự hào vì con. Con cũng đã rất vui khi chơi trong ban khí của dàn nhạc, nhưng đó là một thế giới cạnh tranh khốc liệt. Ngành công nghiệp âm nhạc, con biết đấy, chỉ có vài người vươn lên hàng đầu thôi, và dù mẹ con nghĩ gì...’

‘Bố, bố có nghe con không?’. Lizzie òa lên. ‘Con không muốn trở thành một ca sĩ chuyên nghiệp. Con chỉ muốn có bằng, sau đó con có thể học tiếp và lấy bằng ca học về m nhạc trị liệu, rồi làm việc với các trẻ em dị tật ở não hoặc...’

‘Lizzie!’. Mẹ cô kêu lên. ‘Cái nghề đó chẳng kiếm được nhiều tiền đâu, hơn nữa...’

‘Tại sao mẹ lúc nào cũng tiền tiền thế?’. Lizzie hét vang. ‘Con chẳng quan tâm đến tiền!’.

‘À, con nói thì dễ rồi vì giờ chúng ta đã có một đồng tiền’, mẹ cô phản bác. ‘Con đâu có bị nuôi nấng như mẹ hồi xưa – ăn còn chẳng đủ nói gì đến đi đâu hay làm gì’.

Tất nhiên, câu nói của mẹ khiến Lizzie vô cùng đau khổ. Cô biết bà ngoại đã vất vả cơ cực thế nào khi một thân một mình nuôi mẹ và dì. Cô biết mẹ không bao giờ muốn lặp lại cuộc sống đói khổ một lần nữa. Nhưng cô vẫn quyết tâm. Cô biết, có thể cô sẽ không làm được điều đó. Nhưng cô cũng biết, nếu cô không thử cố hết sức một lần, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho mình được.

Cuối cùng, bố mẹ cô đồng ý là sẽ chờ cho đến khi Lizzie từ Pháp trở về mới thảo luận lại việc đó. Cô đoán, bố mẹ cô hy vọng sau vài tuần làm ở Trung tâm LeFevre, cô sẽ thay đổi suy nghĩ.

‘Có thể bố mẹ đúng’, một ngày trước khi xếp đồ để quay lại trường đại học, Jane lấy hết can đảm nói. ‘Chị nghĩ là hằng ngày phải nhìn thấy những đứa trẻ mắc bệnh tự kỷ, không có khả năng tiếp thu... là điều quá kinh khủng phải không?’

Thành thật mà nói thì chính Lizzie cũng không chắc. Cô chỉ biết là, khi cô cất tiếng hát, thì một ngày tồi tệ nhất cũng có thể trở nên vui vẻ; thậm chí ở Học viện Meryton, cô đã từng nhìn thấy một số sinh viên cá biệt của năm thứ 7 phản ứng bằng cách gõ ầm ầm hay trút nỗi thất vọng của họ vào bộ trống như thế nào. Cô biết, một đứa trẻ, có thể không biết nói, hoặc chưa bao giờ nói, nhưng lại có thể đột nhiên áp ứng một điệu nhạc phát ra khi chúng đập tay vào chiếc mộc cầm. Cô biết có những đứa trẻ dù bị hôn mê nhwng vẫn có khả năng phản ứng với những bài hát hay giai điệu mà chúng yêu thích.

‘Đề nghị quý khách ngồi nguyên trên ghế, cài dây an toàn, cho đến khi máy bay hạ cánh hẳn’

Đến nơi rồi, Lizzie nghĩ, rồi lấy chiếc điện thoại từ túi quần ra, khi nghe tiếng bánh xe máy bay chạm vào đường bay.

Máy bay hạ cánh rồi! Cô nhắn tin cho Jane. Các ngón tay lướt trên bàn phím. Em mong là chị thấy khá hơn rồi. Không, điều đó sẽ chẳng có tác dụng gì. Nếu chị ấy đã khá hơn rồi thì tin nhắn này lại làm cho chị ấy nhớ đến Charlie và điều đó thật kinh khủng

Giờ em đã thấy nhớ chị rồi. Hằng ngày nhớ e- gửi thư điện tử cho em nhé!

Cô ấn nút gửi rồi soạn một tin nhắn khác.

Chào anh George! Em vừa hạ cánh xuống Rodez. Nhớ anh...

Không. Thật ngu xuẩn. Cô có gặp lại George vài lần, nhưng rồi anh ta phải quay lại Luân Đôn. Đã hai tuần rồi cô không gặp anh ta. George nói phải đi tìm việc, nhưng khi đến Luân Đôn thăm bà ngoại, Emily bắt gặp anh ta trên đường King cùng với một cô gái.

Có lẽ đó chỉ là một người bạn. Hoặc họ hàng? Cũng có thể không phải.

Chào anh! Máy bay vừa hạ cánh. Trước khi đi em có gọi cho anh nhiều lần để tạm biệt nhưng không gặp. Hãy gọi cho em khi nhận được tin nhắn này nhé. Như thế có hấp tấp quá không nhỉ?

Ôi trời, cái quái gì không biết nữa, cô nghĩ. Đúng là mình nhớ anh ấy. và mình muốn biết anh ấy đang ở đâu.

Và tại sao anh ấy chẳng gọi cho mình, mười ngày nay rồi

Gửi: Janey Ben

Từ: Lizzie Ben

Em nên bắt đầu từ đâu nhỉ? Nơi này thật kỳ lạ chị ạ. Một khu nhà nông thôn rộng thênh thang – theo kiểu chị nhìn thấy trong các vở kịch về thời hoàng hậu Marie Antoinette ấy! Toàn bộ mặt bằng tầng trệt dành cho các phòng chơi nhạc, phòng trị liệu và rất nhiều nhà một tầng dành cho gia đình trong thời gian các em bé đến đây điều trị

Phòng em là một cái chuồng ngựa(mọi người đã sửa lại, và thật may là em không phải chung phòng với ai. Nhưng cũng có một người ở tầng dưới, còn một cô gái nữa cũng thử việc như em nhưng chưa đến. Cô ấy đang bị sốt dịch. Nhưng em nghĩ em sẽ chẳng có nhiều thời gian rảnh để nhớ nhà hay cảm thấy cô đơn đâu chị ạ. Em đã nhận lịch làm việc rồi, khá bận rộn. Điều đó cũng tốt – ít nhất là em có thể nói với Drew là em quá bận không gặp được anh ta nếu anh ta cứ cố tình liên lạc với em!

Cô liếc nhìn tấm bản đồ gắn trên tường phòng ngủ của mình. Trung tâm LeFevre chỉ cách Figeac có vài dặm, và khách sạn nơi Drew làm việc thị chỉ cách có 9 km. Đúng là không đủ xa để cảm thấy yên ổn.

Chị quay lại trường thế nào? Trở lại Luân Đôn có thích không? Em đoán là chị không nhớ gì công việc ở quán cà phê phải không!! Chị đã...

Đến đó thì Lizzie ngừng lại. Các ngón tay cô vẫn lướt trên bàn phím. Liệu cô có nên hỏi xem chị cô đã nhận được tin gì của Charlie hay chưa không? Hay hỏi thế chỉ làm vết thương cũ thêm một lần nữa thôi? Cả nhà Bingley đã ở Ý suốt tháng 8 và gần hết tháng 9, nhưng Lizzie đoán giờ thì họ đã trở về nhà. Chắc Charlie cũng đang ở Luân Đôn, bắt đầu công việc trong một công ty quản lý bất động sản của chú anh, và Caroline thì chắc cũng bắt đầu chuẩn bị chương trình học thư ký cao cấp ở Kensington rồi. Nếu cô hỏi câu đó, mà Jane vẫn chưa gặp Charlie thì...

Cô xóa hai từ cuối và gửi tin nhắn. Nếu Jane có tin gì, cô biết mình sẽ là người được thông báo đầu tiên.

Gửi: Lizzie Ben

Từ: Janey Ben

Chào em thân yêu! Thật mừng là em đã thu xếp ổn thỏa nơi ở mới. Công việc của em thế nào? Chị nhớ em nhiều lắm. Tuần vừa rồi thật kinh khủng. Chẳng có ai để chị có thể tâm sự ngoài em. Các bạn chị chưa bao giờ gặp Charlie và.. Ôi! Chị phải xin lỗi em nếu bức thư này hoàn toàn những lời than vãn.

Thôi được, mình nên bắt đầu từ đâu nhỉ? Cô nghĩ. Nhà Bingley đã quay trở lại. Bà Vanessa và ông Edward(bố của Charlie) đang ở Netherfield. Bà ấy và mẹ cô cùng một số người nữa đã đi họp hội đồng thị trấn về việc xây cột tiếp sóng điện thoại.

Em sẽ phải phì cười cho mà xem. Mẹ nghĩ là mẹ sẽ báo! Nhưng chị sẽ kể chuyện đó cho em sau. Chỉ là bà Vanessa bảo với mẹ, ông Bingley cần thời gian nghỉ ngơi để phục hồi, nên họ quyết định cho mấy người bạn từ Niu-di-lân đến thuê ngôi nhà đó trong ba tháng và cả nhà quay trở lại Ý. Vì thế Charlie sẽ không về vào cuối tuần, Nhưng điều đó chẳng quan trọng. Đàng nào chị cũng không ở nhà. Và ngay cả nếu chị ở nhà, thì sau những gì xảy ra ngày hôm qua, điều đó cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Hôm qua chị đi xuống phố Gouver. (Em đoán được gì không?) thì nhìn thấy Caroline đứng bên kia đường với một nhóm bạn gái. Chị đi đến, tất nhiên rồi và thành thực mà nói, Lizzie ạ, nếu mà ánh mắt cũng có thể gây chết người thì chắc em đã phải bay về nhà để dự đám tang của chị. Caroline không muốn gặp chị. Cô ấy khác hẳn hồi nãy hè. (Chị đoán là ngay lúc này em đang nhủ mậy và lầm bầm rằng, em đã luôn bảo chị, cô ấy chẳng có gì hay ho cả. Nhưng phải nói là trước đây cô ấy từng đối xử rất tốt với chị...). Dù sao thì chị cũng đã hỏi là Charlie có ổn không. Cô ấy bảo anh ấy đang đi dự tiệc. Anh ấy và James thuê chung một căn hộ (Caroline giải thích rất dài dòng rằng nó nằm ở một trong những con đường đẹp nhất ở Chelsea!). James đang học cao học còn Charlie thì ngày nào cũng đi chơi và tiệc tùng thâu đêm với Jenna, em gái của James.

Cô ấy cứ nhắc đi nhắc lại cái tin đó đến ba lần, Charlie và Jenna, Charlie và Jenna...

Và em biết không? Khi chị vừa đi khỏi thì nhìn thấy James đi từ mộ cửa hiệu ra. Caroline nói gì đó với anh ta. Anh ta nhìn theo hướng chị, rồi quay lưng đi và cả hai cười phá lên. Thế đấy, rõ ràng là Charlie chẳng nhớ gì đến chị và cũng chẳng muốn chị làm bạn anh ấy đâu.

Lizzie ngừng đọc. Mọi việc nghe phi lý lạ. Cô đã từng nhìn thấy Charlie và chị mình ở bên nhau. Cô không hề mảy may nghi ngờ, đúng là Charlie rất thích, thậm chí là yêu chị ấy. Hơn nữa, George nói với cô rằng, Jenna là một cô gái tự cao tự đại, ranh ma, nguy hiểm. Mà cô biết Charlie thì chẳng đời nào lại thích những cô gái như vậy.

Cô thở dài, rồi tiếp tục đọc.

Mọi người ở nhà đều ổn cả. Cột báo của Meredith được bạn đọc rất yêu thích. Chị có gửi cho em kèm với thư này đây. Và em đoán được không? Lydia được mời đến chơi Cornwall những nửa tháng! Người tình mới của bà Forster về quê ở Newquay nghỉ một thời gian dài. Ông ấy muốn biến nó thành một khách sạn bán đồ trang sức. Ông ấy bảo Amber có thể rủ ai đến cũng được. Katie thì cứ sốt hết cả lên vì Amber không mời nó. Tim, Denny và bạn gái cậu ta (chị kể với em là Lydia bỏ cậu ấy rồi chưa nhỉ? Và cả George đều sẽ đến đó.

Lydia ở Newquay với Amber? Đầu cô rồi tung lên. Và George nữa? Thôi, ít nhất là cô biết hiện anh ấy đang ở đâu. Tối nay cô sẽ gọi điện.

George đang làm ở câu lạc bộ Thư giãn trong lúc tìm kiếm một công việc ổn định hơn. Nhưng chị đoán là giờ thì em đã biết cả rồi, chắc hẳn là anh ấy đã gọi cho em rồi và em còn biết nhiều hơn chị ấy chứ!

Giá mà như thế. Sao anh ấy không gọi nhỉ?

Tin cuối cùng- Emily sẽ đến Pháp!! Hẳn là Drew đã kiếm được cho cô ấy một công việc ở khách sạn—Chắc là phục vụ bàn thôi, chị nghĩ thế. Nhưng vì cô ấy trượt kỳ thi mức A và không biết phải làm gì nên cô ấy nhận lời. Cô ấy rất vui vì sẽ được ở gần em, và nói là có rất nhiều chuyện để kể cho em nghe nữa. Có vẻ như cô ấy say Drew thật rồi. — bỏ qua mọi sở thích nhé! Nhưng đúng là, không được ở bên ai đó mà mình yêu quý quá thật là khổ sở.

Lizzie, chị nhớ Charlie nhiều lắm. Đã bao lần chị định nhắn tin hay gửi e-mail cho anh ấy nhưng rồi lại thôi. Chị sẽ không để việc này phá hỏng cuộc sống của chị. Từ giờ trở đi Charlie Bingley sẽ là quá khứ. Chị sẽ không bao giờ nhắc đến anh ấy nữa.

Và em cũng thế nhé. Bỏ qua đi.

Yêu em. Jane.

Lizzie tắt máy rồi gấp lại. Với lấy cây kèn co và tập nhạc, cô đi xuống cầu thang xoáy, qua sân về phía tòa nhà chính. Cô muốn vận cổ cái tên Charlie Bingley. Làm sao anh ta có thể ruồng rẫy Jane như thế chứ? Lại chỉ vì một đứa con gái nghiện ngập, và có lẽ cô ta còn dám làm mọi việc để có cái mình muốn.

Bỗng cô chết đứng vì một tia suy nghĩ lóe lên. Chính là James. Chính anh ta gây ra tất cả mọi chuyện. Anh ta muốn Charlie cặp với Jenna, để Charlie quên Jane đi. Mọi thứ thế là rõ như ban ngày rồi. James biết là Lizzie đã biết hết mọi sự thật tất cả sự thật về hành vi xấu xa của anh ta, từ George. Biết là anh ta đã chơi xấu bạn, người đã làm tất cả để ngăn Jenna hủy hoại đời mình. Nếu Jane mà biết rồi nói cho Charlie về điều đó thì...

James không muốn Jane và Charlie cặp với nhau vì anh ta muốn Charlie yêu Jenna, và vì yêu Jenna mà sẽ giữ kín cái bí mật xấu xa này. Thế là chỉ có mình anh ta biết. Anh ta sẽ che giấu toàn bộ những gì anh ta đã gây ra.

Chỉ tại sự ngạo mạn và dối trá của James Darcy mà chị cô phải lao xuống vực.

Tất nhiên cô không thể chứng minh được điều đó. Có nghĩa là cô hoàn toàn không thể làm gì được cả.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Làm Giận Vội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11

Tuần tiếp theo bận rộn đến mức Lizzie chẳng có thời gian nghĩ về bất cứ việc gì đang diễn ra ở nhà. Cô đi học, ghi chép, chơi đàn ghi ta, hát trong tất cả các buổi luyện giọng và giai điệu. Cô đọc háng tá sách về trị liệu bằng âm nhạc trong thư viện của Trung tâm, rồi tham gia nhóm Những giọng ca nổi tiếng, một nhóm dân ca trong vùng. Thật may là tuy trẻ con ở đây đến từ mọi nơi trên thế giới, và tiếng Anh là ngôn ngữ chính, nhưng bà LeFevre lại rất ấn tượng với tiếng Pháp của Lizzie. Thế nên lúc nào bà cũng bảo cô dịch các bài dân ca địa phương ra tiếng Anh. Vào lúc rảnh rỗi, Claudine Picout trẻ hơn Lizzie vài tuổi, một trong các nhân viên chính thức ở đây, thường lấy ca nô chở cô đi trên sông Céle, kể cho cô nghe về một loại nấm và một loại nghệ tây trong một quán rượu nhỏ ở Marcelliac. Đến chủ nhật tiếp theo thì Lizzie đã đem lòng yêu Figeac-Cajarc rồi. Với cô thì chỉ cần một thứ nữa thôi là nơi này trở nên hoàn hảo. Đó là George.

Một buổi tối, cô nhận được một e-mail dài ngoằng của Drew. Anh ta kể không những đã gặp bà Katrina De Burgh (trong vài tuần tới, bà ấy sẽ ở khách sạn để giám sát công việc khi những đoàn khách đầu tiên đến), mà bà ấy còn hết lời khen ngợi anh ta với tất cả mọi người. Rồi thì nhờ có ảnh hưởng của anh ta mà Emily (Thực ra anh ta gọi bạn cô là Emily tuyệt vời; khiến Lizzie cảm thấy có vẻ hơi quá lời) đã được nhận làm phục vụ bàn.

Một ngày sau khi nhận được e-mail của Drew, trong khi Lizzie đang cố chuyển một bài dân ca Pháp sao cho hợp với chất giọng của mình thì điện thoại reo.

George! Theo bản năng cô nghĩ. Nhưng đó không phải là George, mà là Emily.

‘Mình đang ở đây này, mọi thứ thật tuyệt vời’, cô bạn lắp bắp. ‘Mình muốn cả nhóm mình gặp nhau. Mình có bao nhiêu chuyện để kể cho cậu. Mình đến chỗ cậu bằng cách nào được nhỉ? Hay cậu đến đây đi?’

‘Mình không biết nữa’, Lizzie thú nhận. ‘Mình được nghỉ ngày thứ ba, nhưng mình không biết gì về xe buýt ở đây, còn đi xe đạp thì lại xa qua. Mình sẽ tìm vài thông tin rồi gọi lại cho cậu nhé’.

Nhưng rồi mọi việc xảy ra cứ như được sắp xếp sẵn cho Lizzie. Ngay sáng hôm sau, bà LeFevre- Giám đốc, gọi cho cô lên. Bà nói bà rất hài lòng vì những tiến bộ của cô. Và bà hứa sẽ viết một bức thư giới thiệu tốt nhất để Lizzie nộp vào trường nhạc Guildhall.

Rồi bà nhắc đến một bữa tiệc tối.

‘Bữa ăn tối đó nhằm gây quỹ cho Trung tâm’, bà nói với Lizzie bằng một thứ tiếng Anh hoàn hảo. ‘Nó sẽ được tổ chức ở Lâu đài Hoa hồng đỏ là một khách sạn mới – trước kia là nhà của một người bạn rất thân của ta’.

‘Khách sạn Hoa hồng ạ?’ Lizzie nhắc lại. ‘Cô phải ở Balaguiet không ạ?’

‘Cháu biết khách sạn ấy hả?’

‘Dạ, cháu có bạn đang làm ở đó’, cô thú nhận. ‘Thực ra, cháu muốn tới thăm các bạn nhưng còn chưa biết làm cách nào để đi đến nơi’

‘Tuyệt vời’. Madeleine thốt lên (mỗi khi phấn khích là bà lại chuyển sang nói tiếng Pháp). ‘Vậy được rồi, chiều nay ta sẽ cùng đi... Ta sẽ thu xếp để cháu có thể thăm các bạn của mình’

Bà mỉm cười với Lizzie.

‘Rồi cháu sẽ chuẩn bị cho buổi dạ hội nhé’, bà tuyên bố. ‘Sẽ là một cơ hội tốt cho cháu đấy, phải không?’

‘Các bé sẽ được chơi nhạc chứ ạ?’, Lizzie kinh ngạc, nghĩ bụng hẳn đó sẽ là một bước tiến vượt bậc của Trung tâm. ‘Ôi nếu thế Lucien chắc sẽ trình diễn với bộ trống. Bé sẽ thích lắm đấy, còn Lules có thể...’

‘Ôi, cô cháu gái bé bỏng của ta, không có trẻ em đâu. Ta sợ là các vị khách chưa sẵn sàng cho điều đó. Chỉ có cháu hát thôi cháu ạ!’. Bà cười phá lên. ‘Cháu sẽ hát cho các vị khách nghe. Cháu sẽ hát’

‘Cháu không làm được điều đó đâu’. Lizzie kinh ngạc.

‘Ồ, tất nhiên là con làm được chứ, con yêu quý, và con sẽ làm. Giọng hát của con tuyệt đẹp’.

‘Nhưng...’

‘Không nhưng gì cả’, bà đáp. ‘Ta quyết rồi’.

‘Ôi, tuyệt vời!’.

Lizzie dán mắt vào cửa sổ ngắm quang cảnh tòa lâu đài trong khi bà LeFevre lái xe chậm chậm lên con đường dẫn đến khách sạn. Tòa nhà nằm trên một ngọn đồi trông ra mấy khu vườn được xén tỉa kỹ lưỡng và một cái hồ rộng lung linh. Trong ánh nắng của buổi chiều muộn, những bức tường đã ánh lên màu nâu óng, những viên gạch lát đá đen trên các ngọn tháp sáng lấp lánh sau cơn mưa. Một bên đường ô tô, những người công nhân đang hoàn thiện nốt một sân golf 9 lỗ mới, Xa xa vượt khỏi những rừng cây óc chó, Lizzie còn nhìn thấy ai sân tennis và một mái vòm lâu đài đang xây dở.

‘Ta vẫn còn nhớ khi khu này còn là nhà của một gia đình’, Madeleine thờ dãi, xoay vô lăng rồi dừng ô tô phía ngoài cổng vào. ‘Jamie và Johnnie vẫn thường chạy ra từ các bụi cây và dọa các vị khách: Quý xanh đây! Nhiều lần bọn chúng khiến ta suýt vỡ tim ấy chứ!’

Bà tắt động cơ, mở cửa và ra hiệu cho Lizzie đi theo.

‘Trong vài giờ tới, ta sẽ bận. Vì thế hãy đi gặp bạn bè của con nhé và... À, các chàng trai yêu quý của ta đây. Chúng đã ở đây cả rồi!’

Ba chạy lên bậc thềm, dang rộng vòng tay đón hai chàng trai đứng nơi cửa ra vào.

Lizzie như đông cứng lại khi nhìn cảnh đó.

Mỉm cười đầy vui vẻ với bà là một thanh niên cao, tóc màu vàng mà cô không quen. Nhưng người có tóc sẫm thì cô biết quá rõ.

James Darcy.

Giống như một thước phim quay nhanh trong đầu, mọi thứ bỗng trở lại đúng vị trí của nó.

Di Kay ở Pháp...

James hơi khó ở. Đáng lẽ cậu ấy phải ở Pháp trong lâu đài của gia đình cơ...

Đúng lúc đó, James ngẩng lên và bắt gặp ánh mắt cô. Nhận ra anh ta sững sờ vì sự xuất hiện bất ngờ của mình ở đây, Lizzie cũng thấy đôi chút há hê.

‘Ồ, thật vui được gặp cô!’ Hóa ra chàng trai tóc màu vàng là Johnnie Fitzwilliam, một người anh họ của James, và cũng là một hội viên trẻ trong một công ty về kiến trúc, từng tham gia vào việc cải tạo tòa lâu đài ‘Tôi đã nghe kể rất nhiều về cô’.

‘Thật sao?’ Lizzie cau mày, đi theo họ vào phòng giải lao trong khách sạn.

‘Đúng rồi, hôm qua James vừa nói về cô xong’

‘À vậy chắc là anh được nghe toàn các lỗi lầm và thiếu sót của tôi phải không? James không ưa tôi đâu’, Lizzie cười phá lên, ngấm ngấm vui vì nhận ra James gần như không nói năng được câu nào và đang nhìn Johnnie với vẻ khó chịu thấy rõ.

Johnnie mỉm cười.

‘Ngay bây giờ thì tôi đoán cậu ấy không thích lắm đâu’, anh ta đáp, hạ giọng khi James quay sang nói chuyện với bà Madeleine. ‘Cậu ấy ghét việc tòa lâu đài bị biến thành khách sạn. Mặc dù cá nhân tôi thấy việc này cũng hợp lý. Song đó là mối liên hệ duy nhất còn lại với mẹ cậu ấy – đây vốn là ngôi nhà của ông bà ngoại James mà, cô biết chứ’.

‘Tôi không biết điều đó’, Lizzie lẩm bẩm.

‘Di Kay thì cam đoan là tòa lâu đài này thuộc quyền thừa kế của di. Sau cái chết của mẹ James, đã có biết bao cuộc tranh cãi thật là kinh khủng. Nhưng bây giờ mọi sự đã được cho vào dĩ vãng rồi’

Cô thở dài.

‘James không thích bất kỳ sự thay đổi nào, cô biết đấy. Cậu ấy ghét sân golf, nghĩ là đi kayak lúc nào cũng chỉ nghĩ đến tiền, tiền, làm sao để có thật nhiều tiền.’

Trước khi Johnnie kịp nói thêm, cánh cửa bên bật mở và một người phụ nữ thanh lịch, cao ráo, mặc một chiếc áo captan bằng tơ tằm màu vàng và nâu, với một cái mũ không vành cùng màu đi qua sảnh, hồ hởi đến ôm hôn bà Madeleine.

‘Medeleine, thật vui vì lại gặp lại chị ở đây!’

‘Ôi em, Katrina. Lúc nào trông em cũng thật tuyệt vời!’

Vậy ra đây là bà Katrina De Burgh nổi tiếng, cô của James. Và là sếp của Drew.

Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, đúng lúc đó Drew cũng xuất hiện ở cửa.

‘Drew, rất vui được gặp anh’, Lizzie nói dối. ‘Emily có đây...’

‘Không phải bây giờ Lizzie ạ’, anh ta sụt sịt. ‘Anh đang làm việc’.

Anh ta rụt rè đi đến bên bà Katrina.

‘Thưa bà De Burgh, việc chỉ dẫn cho các nhân viên mới...’

‘Ừ, phải rồi, Drew, việc đó sao nhĩ?’

‘Dạ, nó bắt đầu lúc 5 giờ. Tôi đoán là bà sẽ muốn có mặt ở đó và...’

‘Drew, nếu có mỗi việc chỉ dẫn cho một nhóm nhân viên về việc phục vụ bàn thế nào mà anh cũng không làm được thì tôi lấy làm thất vọng vì anh đấy. Anh không phải ở đây để an dưỡng. Bây giờ anh đi ra và thu xếp công việc đi.’

‘Ồ, tất nhiên rồi ạ, thưa bà De Burgh, chắc chắn là thế, thứ bà De Burgh...’

Tránh cái nhìn giễu cợt những đầy vẻ cảm thông của Lizzie, Drew vội vã quay trở lại bằng chính con đường lúc trước.

‘Anh chàng đó thật ngu ngốc’, James nhận xét. ‘Tại sao đi lại cho anh ta làm ở đây?’

‘À, ta có một món nợ với bố dượng cậu ấy’, bà Katrina trả lời. ‘Và điều lớn nhất ta có thể nghĩ ra là sa thải cậu ấy trong vài tháng nữa. Còn bây giờ chị Madeleine hãy đến đây chọn một món rượu khai vị rồi chúng ta sẽ bàn về buổi hòa nhạc’.

‘Trước khi bắt đầu’, bà Madeleine nói, ‘hãy gặp chú chim sơn ca của ta đã! Lizzie có giọng hát của một thiên thần. Cô ấy sẽ... Ồ cháu yêu, tiếng Anh là gì nhỉ? Cô ấy sẽ khiến cả tòa nhà rung lên?’

‘À, cô ấy sẽ gây một con chấn động cho tất cả mọi người’, bà Katrina cười phá lên rồi bắt tay Lizzie. ‘Ta mong sớm được nghe cháu hát’.

‘Vâng, đi nên nghe đi ạ’, James nghiêm nghị xen vào. ‘Cô ấy có một giọng hát thật sự tuyệt vời. Cháu đã được nghe cô ấy hát trong lễ hooij các dàn đồng ca nhà thờ hồi tháng trước.’

‘Anh đã đến xem ư?’ Lizzie sững sốt.

James mỉm cười. ‘Phải, tôi đã đến xem. Cô là điều duy nhất đáng giá để tôi hy sinh một trận đấu bóng cricket đây’.

Trước khi Lizzie kịp nói thêm, thì bà Katrina đã xen vào.

‘Ồ, Johnnie yêu quý, cháu lại đây xử lý giúp ta cái chương trình máy tính chết tiệt này đi. Ta cần cho bà Madeleine xem sân khấu tối nay’.

Johnnie mỉm cười. ‘Ồ, cái đó thì đến đứa trẻ 5 tuổi cũng làm được mà’, anh ta pha trò, rồi bảo Lizzie. ‘tôi sẽ trở lại ngay. Em đừng có biến mất đấy nhé’.

John vừa đi thì James quay sang phía Lizzie.

‘Thật vui gặp lại cô, mặc dù cũng hơi ngạc nhiên’, cậu nói. ‘Tôi nghe nói cô đang ở Pháp, nhưng không biết là cô ở ngay gần đây. À, thế gia đình cô vẫn khỏe cả chứ?’

‘Vâng, cảm ơn anh. Ai nói cho anh biết tôi đang ở Pháp vậy?’

‘À...’

‘Caroline phải không, tôi đoán thế’, Lizzie nói. ‘Chị Jane gặp cô ấy ở Luân Đôn hôm trước. Chắc cô ấy nói cho anh biết, tôi nghĩ thế’.

‘Không, tại sao phải là cô ấy nhỉ?’. James đáp cộc lốc, rồi quay đi với vẻ nhẹ nhõm vì được giải thoát khi John lại xuất hiện. ‘Johnnie, em đi bơi đây. Anh đi chứ?’

Johnnie lắc đầu.

‘Không, anh phải giám sát việc xây tường chuồng ngựa và kiểm tra một số việc đang làm ở đó’, John nói.

‘Họ lại phá tòa lâu đài thêm một chút nữa phải không?’. James thờ dãi. ‘Thôi, dù sao thì em cũng đi đây’.

Cậu liếc về phía Lizzie, tiến đến trước mặt cô rồi dừng lại

‘À, tôi sẽ gặp lại cô sau được chứ? Ít nhất là tại buổi lễ gây quỹ của bà Medeleine?’

‘Vâng, tất nhiên rồi’. Đầu óc Lizzie đang chạy đua với suy nghĩ. Cô giật cả mình khi Johnnie chạm vào tay cô.

‘Cô có muốn tôi dẫn cô đi xem mọi thứ xung quanh đây một chút không, cũng trên đường tôi đi ra chuồng ngựa thôi? Nhân tiện trong lúc cô chờ Drew và bạn cô xong việc hướng dẫn cho nhân viên mới?’

‘Thế thì tuyệt quá’, Lizzie nói. Cô biết là James vẫn đang nhìn cô chằm chằm nên thấy không thoải mái tí nào. ‘Anh dẫn đường cho tôi nhé!’

‘Được lớn lên ở một nơi như thế này hẳn là tuyệt lắm nhỉ’, Lizzie nói, nhìn ra xa nơi có những khu rừng.

‘Ừ’, Johnnie tán đồng. ‘Tất nhiên không phải lúc nào James và tôi cũng cùng ở đây, chỉ trong các kỳ nghỉ thôi. Cậu ấy học ở trường đầu tiên thì ở Scotland sau đó thì Heddingfield’.

‘Anh có học ở đó không?’

‘Tôi hả? Rất tiếc là không. Cha tôi không muốn tôi học trường có cả nam và nữ. Ông sợ tôi bị phân tán tư tưởng vì những cô gái đang mon mọn! Tất nhiên, việc đó chỉ làm mọi thứ trở nên tồi tệ hơn mà thôi. Tôi dành tất cả thời gian rảnh rỗi để đi tán tỉnh bất kỳ cô nào mà tôi gặp, tạo ra những mối quan hệ kinh khủng trong các kỳ nghỉ với những cô gái hoàn toàn không phù hợp tí nào!’

‘Anh nói giống hệt James’, Lizzie thờ dãi.

‘Ồ, cậu ấy không dễ bị lừa như tôi’, Johnnie cười phá lên. ‘Không ai có thể đẩy cậu ấy đi quá xa trong một mối quan hệ - Thực ra ngược lại thì đúng hơn. Rất thận trọng – đó là bản chất của James. Ai đó sẽ phải mất hàng năm trời mới chiếm được lòng tin của cậu ấy. Và theo những gì mà cậu ấy nói với tôi trên đường từ sân bay về đây ngày hôm qua thì cậu ấy vừa được cậu bạn thân nhất của mình thoát khỏi sự lừa gạt của một cô gái mà cậu kia chẳng biết gì cả’.

Dạ dày của Lizzie xóc lên. Đây là cơ hội để cô phan phui sự thật. Chẳng phải cái gì ghê ghớm cả. Jane nói James đã gặp chị ấy, còn James nói cậu không hề gặp chị cô. Và cô muốn biết cô phải tin ai.

‘Người bạn thân nhất của anh ta?’ Cô giả bộ thần nhiên

‘Ừm – Là Charlie Bingley’, Johnnie nói. ‘Họ quen nhau ở trường đại học. Hai cậu ấy học cùng nhau’.

‘Anh có biết anh Charlie đó không?’

‘Tôi chỉ gặp cậu ấy có một lần thôi. Cậu ấy có vẻ dễ thương, thực sự thì James và cậu ấy giống thế này này’, Johnnie đan chéo hai ngón tay. ‘Nhưng dù sao thì cậu Charlie ấy đã chọn một cô gái khá xinh đẹp và thông minh nhưng không phải là người có thể tin tưởng được. Chúng ta vẫn thường gặp họ, phải không? Và gia đình cô ấy nữa chứ! Cô phải nghe cậu ấy giả bộ đóng làm bọn họ mới được. Một cô em giọng khàn như vịt đẻ, một đứa con gái xác xược thiếu giáo dục thực sự! Còn người mẹ... Trời ơi, chết mất.’

‘Thật thế á?’. Bỗng nhiên, mặt trời hình như sáng bừng lên. Những ánh bạc phản chiếu từ mặt hồ như những mũi kim chọc vào mắt Lizzie, khiến mắt cô đầy nước.

‘Cô biết James nói gì không? Cậu ấy đoán nhà đó trúng xổ số nên...’

‘Lạy Chúa, đã đến giờ chưa?’. Lizzie suýt òa lên, nhưng gắng không khóc trước mặt Johnnie. ‘Tôi phải đi tìm Emily đây, Tôi chắc là cô ấy họp xong rồi’

‘Có lẽ thế. Thật tuyệt vời được gặp cô, và...’

‘Vâng, thật tuyệt, cảm ơn anh!’. Lizzie chạy vội, tìm cô như sắp nổ tung. Sao anh ta dám chứ! Sao anh ta dám nói Jane không đáng tin. Chị ấy là người đáng tin cậy nhất trên đời, là người dịu dàng nhất trên đời. Những lời chê trách gia đình cô cũng thật tồi tệ. Nhưng ít nhất cô cũng biết

là chúng có đôi chút căn cứ. Còn việc nói xấu Jane! Không nghi ngờ gì nữa, anh ta là đồ chuột hèn hạ, đáng căm thù, đáng khinh nhất mà cô từng gặp.

Thế là đủ, cô nghĩ. Minh thế không bao giờ nói chuyện với anh ta nữa. Không bao giờ. Cô nghĩ là. Sau khi mình sẽ nói toẹt vào mặt anh ta chính xác những gì mình nghĩ về anh ta.

Càng sớm càng tốt.

Suốt cả buổi tối hôm đó, Lizzie không thấy James đâu. Emily cố gắng cả nửa giờ mới làm Lizzie hạ hỏa được đôi chút. Phải đến khi Drew xuất hiện với một đĩa đầy pho mát. Nho, bánh mỳ que và một chai rượu (Mà anh chàng huênh hoang tả kỹ lưỡng đến chi tiết, rồi khẳng khái với cô là rất hợp gu. – anh ta phát âm ‘au fail’ thành ‘oi fete’ - một loại rượu địa phương), Lizzie mới cảm thấy thoải mái hơn và bắt đầu vui vẻ trò chuyện với bạn.

‘Ừ, anh ấy đúng là hơi tự phụ, mình biết’. Emily nói, sau khi Drew biến mất để đi lấy thêm nho. ‘Nhưng cậu biết không? Mình đang ở đây- ở Pháp, với một công việc và một tá các anh chàng đẹp trai trong làng, mỗi ngày đến đây làm việc. Mình có rất nhiều thời gian rồi. Bỏ cho mình tiền đủ để nuôi cả một đội quân. Và Drew - ồ, anh ấy thực sự thích mình, lúc nào cũng âm ỉ lên về mình. Và cuối cùng thì mình thích tất cả mọi người ở đây, mình đã có một anh bạn trai.’

‘Không phải ai cũng có’. Lizzie cười phá lên. ‘Mình, chẳng hạn.’

‘Đó là lỗi của cậu thôi, không phải của ai khác.’ Emily nhắc nhở bạn. ‘Chỉ vì không có một anh chàng nào đủ tốt cho cậu cả... mặc dù mình thực sự nghĩ là James có vấn đề với cậu đây.’

‘Emily’, Lizzie nói. ‘Đừng có uống thêm tí nào nữa nhé. Đứng là rượu không bình thường rồi.’

Bạn đang đọc truyện *Yêu Làm Giận Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Hai ngày sau, ngồi trong phòng đọc tin nhắn trên mạng. Lizzie bỗng há hốc mồm vì tin về cuộc họp hội đồng gần đây nhất đăng trên tờ Merylon Chronicle. Một bà Alice Bennet đã đứng dậy và khiển trách Ban quy hoạch của hội đồng vì “tầm nhìn thiên cận và sự thiếu quan tâm đến sức khỏe và phúc lợi của trẻ em trong hạt”. Đùng lúc đó thì có tiếng gõ cửa. Cửa mở, cô kinh ngạc thấy James đứng đó.

“Tôi biết tôi không nên làm thế này”, anh bắt đầu.

“Không sao, tôi cũng xong việc rồi”, Lizzie nói, lùi lại để nhường đường cho anh ta bước vào phòng, rồi chỉ tay về chiếc ghế còn trống.

“Tôi không có ý đó”, James nói. “Tôi sắp làm một việc mà có lẽ tôi sẽ hối tiếc, nhưng tôi không thể không làm”.

Anh hít một hơi thật sâu.

“Tôi biết là nghe thật điên rồ, nhưng tôi không thể không nghĩ đến em. Từ buổi chiều ở nhà Bingley, lúc em đang tức giận như một người bị ma ám, tôi đã cố gắng quên em, nhưng không thể.”

Lizzie không thốt ra được lời nào, song cũng không sao vì James vẫn tiếp tục nói.

“Tôi thú nhận là tôi không hiểu nổi chính mình. Tôi chưa bao giờ tưởng tượng nổi mình lại để ý đến một cô gái như em”.

Đến đây, rõ ràng James không tìm được từ thích hợp. Nhưng chỉ một chốc thôi. Rồi anh đột ngột bước về phía Lizzie và nắm lấy tay cô.

“Tôi bắt lực trước những cảm xúc của mình. Ở em có một điều gì đó khác thường, Lizzie ạ. Em như một ngọn lửa, lúc nào cũng chực bùng cháy dữ dội. Khi ngủ, tôi mơ về em, khi thức dậy, tôi luôn gắng sức gạt em ra khỏi trí óc, nhưng vô hiệu. Trong khi chúng ta khác nhau nhiều quá, gia đình chúng ta khác nhau nhiều quá...”

James nhắm mắt lại một chốc và lắc đầu, cứ như thể không tìm được từ nào đủ sức diễn tả những gì anh muốn nói.

“Nhưng bỏ qua tất cả những cái đó, tôi nghĩ tôi vẫn đang yêu em. Em đi chơi với tôi chứ? Chỉ để xem điều gì sẽ xảy ra. Nhất là ở nơi này, khi mà em đang cách xa gia đình hàng ngàn dặm, và bị thế gia đình em không thể phá hỏng mọi điều...”

“Thôi đi”. Lizzie hét lên, giật tay mình ra. “Tôi biết là anh rất tự phụ, lúc nào cũng cho là mình đúng, nhưng đến nước này thì... Có phải anh cho rằng xử sự như thế sẽ hấp dẫn được tôi không? Dám chệ gia đình tôi không xứng đáng, trong khi bố anh cũng chỉ là một ông Hiệu trưởng mà thôi.”

“Đúng. Nhưng ông cũng là con trai của một trong các cận thần của Thái Hậu. Và mẹ tôi là con gái nhỏ nhất của Bá tước vùng Barroth. Em thấy chứ, thế giới của chúng ta như mặt trăng với mặt trời vậy.”

“Vậy hãy để chúng xa nhau ra!” Lizzie buột miệng lao về phía cửa sổ với đôi tay nắm chặt.

“Nhưng anh nghĩ chúng ta nên thử”.

“Ồ thế à, anh nghĩ vậy à? Nếu anh cho rằng tôi không sẵn lòng đi chơi với một kẻ chăm chăm chỉ trích tôi, hạ nhục gia đình tôi, thì hẳn là anh bị điên rồi. Tôi chẳng mất nhiều thời gian suy nghĩ để nhận ra rằng, anh luôn coi anh là cái rốn của vũ trụ. Nhưng thực tế anh có là cái thá gì đâu.”

“Anh chưa bao giờ nói.”

“Được, đúng là phải gần đây gia đình tôi mới khám khá lên- điều đó là sự thật. Bà ngoại tôi nhận lau dọn nhà cửa cho người ta để mẹ tôi có tiền đi học trường nghệ thuật. Điều đó khiến anh ghê tởm phải không, tôi đoán thế?”

Tất nhiên cô không chờ đợi ở anh một câu trả lời.

“Còn bố tôi – người mà tôi đoán, theo kiểu suy nghĩ của anh, thì hơn mẹ tôi rất nhiều về cả trình độ giáo dục và vị trí trong xã hội, lạy Chúa sao mà tôi ghét cái kiểu suy nghĩ đó thế- đã yêu mẹ tôi và cưới bà, không vì lý do nào khác ngoài việc bà làm ông ấy hạnh phúc hơn bất kỳ cô gái nào mà ông từng biết.”

Cô cổ nuốt nước mắt.

“Và phải đấy, đúng là bà ấy có những điểm tồi tệ thật, những anh biết không? Bà ấy không tồi tệ bằng nửa anh đâu. Vì những gì bà ấy làm là vì tình yêu. Có thể là bà ấy lắm đường lạc lối, nhưng chỉ là vì tình yêu thôi, còn anh – anh chỉ yêu bản thân mình anh thôi.”

“Điều đó không đúng. Anh vừa nói, anh nghĩ là anh yêu em. Và các bạn anh...”

“Ồ, các bạn anh nữa cơ đấy?” Lizzie cắt ngang về phía mai. “Bằng những gì tôi đã chứng kiến, các bạn anh chắc đã làm rất tốt việc tránh xa anh ra. Anh nghĩ tôi có thể quên việc anh đã làm với chị tôi và với George à. Nào, thú nhận đi. Chính anh làm cho Charlie bỏ Jane, phải không?”

“Đúng, hiển nhiên là anh. Bất kỳ người bạn tốt nào cũng sẽ làm thế bởi vì...”

“Hiển nhiên? Hiển nhiên vì gia đình chúng tôi là những kẻ mới phát, như anh gọi thế á? Hiển nhiên vì cha mẹ tôi không có chức tước hay nghề nghiệp vào sang gì à?”

James máy môi, nhưng không gì có thể khiến Lizzie dừng lại nữa.

‘Và một điều nữa. Tôi không bao giờ đi chơi với những kẻ dối trá và gian lận.’

‘Em nói lại đi!’

‘Ồ, đừng ra vẻ ngây thơ với tôi! Tôi biết anh đã làm gì với George Wickham.’

‘À, hóa ra tất cả là về George, phải không?’

Mặt James thoáng tái nhợt đi. ‘Tôi biết là em đã bị cái kẻ hai mặt tráo trở đó lừa gạt mà. Đó là một điều nữa khiến tôi phải cân nhắc khi nghĩ đến việc đề nghị em đi chơi. Ý tôi là, một cô gái ngu ngốc đến độ tin theo những lời nói dối của George thì...’

‘Nói dối? Có phải anh đang chối là chính anh làm anh ấy bị đuổi học?’

‘Ồ, anh ta đã tự nhận lấy điều đó nhờ những thủ đoạn lâu cá, ranh ma của anh ta. Ồ. Mà nói với em thì ích gì nhỉ? Rõ ràng là em đã nghĩ quá xấu về tôi rồi.’

James quay ra và nhìn cô chăm chăm, rất lâu.

‘Em biết gì không? Tôi là người luôn đánh giá sự việc đúng như nó có. Tôi ghét sự vờ vịt, và vì một lý do ngu xuẩn nào đó, tôi nghĩ là em cũng thế. Tôi nghĩ nếu tôi thú nhận tất cả những ngờ vực của tôi với em, có thể coi như chúng ta đã ngã bài sòng phẳng và bắt đầu mọi thứ từ đầu.’

‘Ồ, chúng ta không thể làm được điều đó, James ạ. Cuối cùng thì cái sân chơi công bằng của anh là một cái trường công và của tôi là...’

‘Quên nó đi!’ Khi James quay đi và tiến về phía cửa, Lizzie muốn đập mạnh vào cái mũi mình vì tự nhiên lại rơi vào cuộc đáp trả bần tiện như thế.

‘Tốt nhất chúng ta nên coi như chưa có nửa giờ vừa qua.’, James nói. ‘Tôi xin lỗi vì đã làm phiền em.’

Trước khi Lizzie kịp nghĩ ra một câu cuối cùng, cánh cửa đã sập mạnh ngay sau lưng James... để lại cô đằng sau, không hề thỏa mãn với toàn bộ câu chuyện.

Và cái khiến cô còn không hài lòng hơn nữa là cách xử sự của bản thân trong câu chuyện này.

‘Chẳng mấy ai khiến tôi yêu thực sự, và rất ít người được tôi cho là tốt’

Gửi: Janey Ben

Từ: Lizzie Ben.

Cảm ơn chị đã viết cho em. Xin lỗi chị vì em không thể trả lời ngay. Em đã có một ngày tồi tệ nhất...

Lizzie dừng viết rồi ấn nút Xóa. Cô không thể nói cho Jane biết mọi điều xảy ra hôm trước được. Chị cô sẽ biết hết mọi chuyện và điều đó sẽ làm chị ấy tổn thương. Tốt nhất là cô chỉ kể cho chị nghe về bữa tối đề quyền góp từ thiện sắp tới và cái tin là...

Có thư mới! Máy tính của cô rung lên và một bức thư hiện ra. Thư của James. Làm sao anh ta có địa chỉ thư điện tử của cô cơ chứ?

Gửi: Lizzie Ben.

Từ: JF Darcy.

Lizzie thân mến.

Trước khi em xóa bức thư này trong con tức giận, xin hãy đọc những gì đáng ra tôi phải nói – Tôi sẽ không nói ‘chúng ta’ – không phải là từ ‘chúng ta’. Nhưng cân nhắc tất cả những lời buộc tội mà em đã giận dữ nói với tôi ngày hôm qua, tôi nghĩ ít nhất em nên nghe thêm câu chuyện từ phía tôi.

Bố George và bố tôi là những người bạn rất tốt.

Phải, phải rồi, Lizzie nghĩ, khi cô đi con trở xuống tiếp nữa.

...trong kỳ nghỉ hè, khi chúng tôi về lại nhà tôi ở Braemar, bố con George cũng đến giúp bố tôi sửa sang lại vườn – chơi cùng nhau... bố tôi giúp cậu ấy đi học ở trường...và cậu ấy là bạn thân nhất của tôi. Đó chính là lý do mà ban đầu tôi cố che giấu con người thật của cậu ta.

Lizzie nhìn sát hơn nữa vào màn hình và bắt đầu đọc cẩn thận.

Cậu ấy thường trốn học buổi chiều, đi vào thị trấn, gặp các bạn học ở trường cũ. Các bạn bè của cậu ấy khá là...

Đấy nhé, Lizzie nghĩ, Trong mắt anh ta, trường công đồng nghĩa với những kẻ thô lỗ tệ hại.

...nhưng tôi luôn tự nói với bản thân rằng, đó chỉ là vì cậu ấy nhớ họ thôi (rất nhiều bạn bè ở Heddingfield coi thường cậu ấy và không chơi với cậu ấy nữa, nói thật là thế!), nhưng tôi chưa bao giờ buông ra một lời nào ảnh hưởng đến George, thậm chí còn che giấu cho cậu ấy hết lần này đến lần khác. Đến một mùa hè, mọi việc trở nên vô cùng tồi tệ, điểm của George tụt dốc kinh khủng khiến bố tôi rất lo lắng. Bố tôi đã trả học phí cho George bằng tiền riêng của ông (nhưng tất nhiên, do thiện tâm mà ông nói với George rằng, đó là học bổng toàn phần). Thế nên lúc nào cậu ấy cũng nghĩ là mình học rất giỏi. Tôi đã cố nói chuyện với George, cố tìm hiểu xem có việc gì xảy ra, và nói cho cậu ấy biết bố sẽ thất vọng thế nào nếu cậu ấy tự đánh mất cơ hội của mình.

Lizzie ngừng lại, khó chịu vì điện thoại đổ chuông.

‘Chào cậu, Lizzie, đoán xem có việc gì nào?’, Emily rồi rít.

‘Cậu nói tiếp đi’. Mắt Lizzie vẫn dừng trên bức thư ngay trước mặt.

‘Mình đã được nhận vào làm chính thức rồi. Cậu biết đấy, thế có nghĩa là mình trở thành nhân viên ở đây.’ – cô bạn sôi nổi nói. ‘Và mình có thể ở lại bao lâu tùy thích’.

‘Nhưng chỉ khi Drew cùng ở lại thôi, phải không. Lizzie trêu. ‘Thật tuyệt.’

‘Ừ, nhưng đó mới là nửa câu chuyện’, Emily tiếp. ‘Drew nói khi anh ấy trở lại Mỹ, mình có thể đi sang đó nghỉ cùng anh ấy, gặp mẹ và bố dượng của anh ấy. Cậu biết điều đó có nghĩa gì không. Cậu biết đấy..’

‘Mình nghĩ điều đó có nghĩa là, dù có điều gì xảy ra, thì cậu cũng sẽ có một kỳ nghỉ thật tuyệt vời. Mình mừng cho cậu. Nhưng mình phải đi rồi.’ cô nói dối. ‘Mọi người đang gọi mình ở dưới nhà.’

‘Ừ, gặp cậu tại bữa tiệc từ thiện thứ bảy tới này nhé. À Lizzie ới?’

‘Gì cơ?’

‘Tớ biết cậu nghĩ tớ thật ngu ngốc. Nhưng tớ thực sự, thực sự rất hạnh phúc. Hẹn gặp cậu sớm nhé!’

Lizzie lắc đầu không thể tin nổi? Làm sao Emily có thể thích một anh chàng như Drew nhỉ? Anh ta đã kiêu căng, ngạo mạn, lại còn chán ngắt. Chính Emily cũng thừa nhận điều đó mà. Vậy thì tại sao nhỉ? Chà lẽ cô ấy mất hết tự trọng rồi hay sao mà sẵn sàng cặp kè với anh chàng lúc đầu đã để mắt đến bạn mình, mặc cho anh ta có là người thế nào?

Cô quay lại màn hình máy tính. Một cụm từ đập vào mắt cô.

Và tôi bắt gặp anh ấy ở cùng em gái tôi tại nhà nghỉ cho đội bóng.

Cô gạt mấy sợi tóc vương vào mắt và đọc kỹ hơn.

Lúc đó là chỉ vài ngày sau khi bố tôi bị đau tim lần đầu, vì thế em có thể tưởng tượng tâm trạng tôi bây giờ ra sao. Tôi đến vì tôi nghĩ chắc không có ai ở đó, và tôi có thể tĩnh tâm lại trước khi nói thật cho Jenna biết về tình hình sức khỏe nghiêm trọng của bố. Ngờ đâu em tôi ở với George. Chẳng cần nói cũng biết hai người ở đó hẳn không phải để đàm đạo về thời tiết. Cậu ấy đang ôm nó trong vòng tay và...

Lizzie cố nuốt cục nghẹn. Cũng thế cả, cô nghĩ, như hàng bao nhiêu năm trước, chính cô cũng từng như thế với Toby khi cả hai học ở trường. Nhưng George đã bảo là, anh ấy chỉ an ủi Jenna cho cô đỡ đau khổ thôi. Thế thì có sao đâu nhỉ?

Và họ không chỉ ôm ấp nhau. Em tôi đã coi cả áo, còn cậu ấy... thôi, tôi quá ngu ngốc nên đã che giấu cả việc đó. Cậu ấy bảo Jenna quá buồn vì cha phải vào bệnh viện, và cậu ấy chỉ ôm nó để an ủi như người anh trai an ủi em gái mà thôi. Lizzie ạ, tận sâu trong tâm khảm, tôi biết là cậu ấy đang nói dối, nhưng tôi không muốn tin là Jenna – khi đó mới có 14 tuổi – lại có thể - em hiểu rồi đấy.

Bỗng Lizzie đột ngột cảm thấy bị thôi thúc bởi- bởi cái gì nhỉ? Lòng trắc ẩn? Sự cảm thông? James thậm chí còn không diễn đạt được hết tâm trạng của mình trong thư. Vì sao anh ấy rồi trí đến thế? Điều gì đã xảy ra với anh ấy?

Tôi mới ngu ngốc mù quáng làm sao! George nói là không có gì xảy ra cả, và tôi muốn tin cậu ấy. Nhưng Jenna thì cư xử rất khác lạ - vừa một phút trước khóc, một phút sau đã cười, rồi còn bảo tôi là tôi cứ như ông cụ ấy... mọi bằng chứng đều ở đó cả. Nhưng tôi đã bỏ qua. Vì tôi không muốn tin điều mà bất kỳ một người tỉnh táo nào cũng có thể nhận ra ngay từ đầu. Năm tháng sau sự kiện đó, bố tôi mất. Những lời nói cuối cùng ông nói với tôi là “Hãy chăm nom em gái bé nhỏ của con nhé”. Ngay cả câu đó tôi cũng không hiểu được, phải không?

Bố tôi để lại cho George một số tiền lớn- đủ để trang trải toàn bộ tiền học của cậu ấy ở Heddingfield và cả ba năm đại học. Em biết bố tôi viết gì trong di chúc không? Tất nhiên là em không thể biết, nhưng tôi sẽ nói cho em. Những từ đó đã khắc sâu vào tâm trí tôi suốt đời. Ông nói “Tôi để lại cho George Edward Wickham 30.000 bảng, số tiền đó chỉ được dùng để cậu ấy hoàn thành việc học ở trường và học đại học. tôi ủy thác cho con trai tôi là James Fitzwilliam Darcy và cháu họ tôi là John Edward Fitzwilliam cùng trông nom tài sản.. và sau đó là luật sư của gia đình và giáo sĩ của nhà trường.

Lizzie bối rối. Nếu James thực sự đã đuổi George, thì không những anh ấy đã chơi xấu với người từng được gọi là bạn, mà còn phản lại lời di chúc của bố anh ấy nữa.

Tôi có thể đoán em đang nghĩ gì, nhưng xin em, hãy đọc nốt cho đến hết. Lạy Chúa, đây mới là điều khó khăn nhất. Vài ngày sau lễ tang bố tôi (lễ tang được tổ chức tại nhà thờ của trường. Tôi cứ ước giá chúng tôi tổ chức ở một nơi khác, vì từ đó trở đi, mỗi lần đến trường, tôi...). Dù sao thì, chúng tôi đã trở lại ngôi nhà nơi chúng tôi ở trong học kỳ, trong khuôn viên của trường – Johnnie và di Kat đều có mặt ở đây – Johnnie tiến hành, còn di Kat chỉ huy mọi việc. Khi đó, tình trạng của Jenna vô cùng khủng khiếp, thậm chí nó cũng chẳng buồn trả lời tin nhắn của bạn bè nữa. Một tối, nó bảo cần phải ra ngoài nó sẽ đi dạo với con chó. Chúng tôi lấy làm mừng – vì kể từ hôm bố mất, Jenna thậm chí còn chẳng buồn để mắt đến con Spunk nữa. Vì thế chúng tôi nghĩ, đơn giản là em ấy cần một chút thời gian ở một mình thôi.

Đề gặp anh ấy – George – nhiều khả năng là thế.

Lizzie, tôi không thể nói cho em biết khi tôi tìm thấy Jenna, nó đang ở trong tình trạng như thế nào. Không phải vì tôi sợ sẽ làm tổn thương em, mà chỉ vì tôi không thể. Tôi không dám hồi tưởng lại cảnh đó. Em đã nghe Jenna hát trên đĩa CD rồi đấy. Đó là những âm thanh mà tôi phải luôn luôn dựa vào mà tiếp tục chống chọi. Khi nghe em ấy hát, tôi mới có thể tin rằng em ấy sẽ vượt qua được mọi điều đã xảy ra. Em biết đấy, đó là đêm tôi phát hiện ra George Wickham, cái con người mà em nghĩ là tôi đã đối xử quá tồi tệ - đó chính là đêm tôi phát hiện ra cậu ấy cho em gái tôi dùng ma túy. Làm sao tôi phát hiện ra ư? Nó bị co giật, được cấp cứu vào bệnh viện và suýt chết. Cậu ấy đã cho nó dùng thuốc lắc.

Lizzie cảm giác như mọi thứ quanh cô đang đóng băng lại. Điều này không thể là sự thật, George cởi mở, tự tin, có khả năng thu phục lòng người thế cơ mà. Nhưng rồi cô nhớ lại những gì Charlie đã nói về việc James chịu đến bệnh viện cùng Jane, nếu biết anh ấy ghét bệnh viện đến mức nào. Giờ thì cô đã hiểu tại sao Charlie nói vậy.

Một lần nữa, tôi lại có thể đoán ra em đang nghĩ gì – và em hoàn toàn đúng. George không hề có điểm gì giống với những kẻ buôn ma túy, phải không? Hầu hết bọn họ đều thế - Cái khuôn mẫu trên TV về những kẻ râu ria tua tủa, mắt nháy liên tục, vật vờ trong một quán rượu tối tăm chỉ là hình mẫu thôi. Những kẻ kiểu như George còn đáng sợ hơn nhiều. Những gì mà tôi biết là, bản thân cậu ấy không bao giờ dùng thuốc phiện – có lẽ cậu ấy chọn rượu thì đúng hơn. Không, cũng không phải – cậu ấy liên tục uống coke, và có Chúa biết, điều đó thật điên rồ. Nhưng đúng là cậu ấy chỉ cung cấp ma túy chomọi người thôi. Một trong những bạn học cũ ở trường đã lôi kéo cậu ấy vào việc này...

Đó là lý do tại sao anh có cái nhìn sai lệch về trường công, em đoán thế. Lizzie nghĩ, rồi tự hỏi tại sao cô lại khóc. Anh, đồ ngốc ạ- tại sao anh không nói cho em tất cả những điều này, thay vì xử sự như một kẻ tự phụ của thế kỷ thứ XVIII hả?

Cậu ấy làm việc đó vì tiền. Mọi người nói với tôi, đó là sự thật. Tôi ước giá mà tôi biết mọi việc sớm hơn.

Giờ thì tôi hy vọng là em đã biết tôi không hẳn là loại người thô bỉ như em vẫn nghĩ. Và cậu George, cho dù có khả năng thuyết phục người khác đến đâu, thì cũng chỉ vì có một điều thôi. Vì bản thân cậu ấy.

Giờ có lẽ em đã có thể tưởng tượng ra cảm giác của tôi thế nào khi thấy em cặp kè với George.

À, còn chị gái của em. Thực sự em nghĩ sao? Lần đầu tiên tại bệnh viện, tôi nghe cô ta gọi tên một chàng trai khác và nói lời yêu hắn, tôi còn nghĩ là do tác dụng của thuốc giảm đau hoặc do cú ngx đập vào sọ não. Nhưng lần thứ hai, tại trường đua, tôi lại nhìn thấy cô ta ôm ấp một anh chàng, cứ cho là một người đi, còn sự thật thì sao chắc chỉ Chúa mới biết. Chẳng lẽ tôi lại không cảnh báo cho Charlie biết cậu ấy đã bị lừa dối vì Charlie vốn không bao giờ nghĩ xấu về người khác. Trước đó cậu ấy đã bị lừa dối hai lần rồi, bởi chính những cô gái chỉ thích vui vẻ với một thanh niên kiểu cổ, tốt bụng và vô cùng rộng lượng... nếu tôi được quyết định, hẳn điều đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Vì thế, giờ em có thể nói với chị em rằng – chính chị ấy đã chọn chỗ kết quả ấy cho mình. Giờ thì chị ấy phải chấp nhận thôi.

James.

Lizzie ngồi bất động một lúc, cô cứ nhìn chăm chăm vào không khí. Trong khoảnh khắc, George và tất cả những lời dối trá của anh ta – nếu đó cũng là những lời dối trá, và trong sâu thẳm cô biết đúng là thế - cứ mờ dần đi. Tất cả những gì cô có thể nhìn thấy là Jane khi còn ở trong bệnh viện, rồi Simon, nụ hôn, cái tát. Rõ ràng là James đã không nán lại mà nhìn được việc Jane đã làm với Simon – anh ấy chỉ nhìn thấy nụ hôn và tự rút ra kết luận. Liệu cô có thể buộc tội anh ấy không- có không? Hẳn là như thế...

Những ý nghĩ của cô cứ quay cuồng trong đầu, hỗn loạn tới mức cô chỉ muốn hét lên.

‘Sao mà mình ngu ngốc thế!’, cô nói thành tiếng với bóng mình trong gương. ‘Đáng lẽ mình phải nhận ra chứ nhỉ - George cố tình dựng lên mọi chuyện, để mình tin đó là sự thật.

Cô nhớ lại cái hôm ở cuộc đua. Nếu bình thường, chẳng có ai lại mang cả một cuộc đời mình ra để kể cho một người hoàn toàn xa lạ? Trừ khi anh ta muốn dựng lên cả một câu chuyện dối trá.

‘Mình đã muốn tin George, chỉ vì một lý do, một lý do mà thôi- đó là vì mình đã quyết định rằng, James là một kẻ tự phụ, khẳng khẳng với những thành kiến về trường công, một kẻ chẳng coi ai ra gì’. Cô lại nói với chính mình, nhìn chăm chăm vào cái bóng trong gương.

‘Lizzie Bennet, mày cũng đầy những định kiến hệt như anh ấy thôi. Giờ mày quyết định thế nào trước toàn bộ câu chuyện này đây?’

Cô còn có thể làm gì nữa? Chỉ có một việc thôi: cô phải đối diện với James và nói chuyện thẳng thắn với anh về Jane. Chỉ có thế, mới có thể lấy lại công bằng cho chị cô.

‘Ý bà là sao ạ, bà nói anh ấy không còn ở đây nữa ạ?’

Lizzie biết là cô và bà Meceleine sẽ đến lâu đài vào buổi chiều để chuẩn bị lần cuối cho bữa tối vào thứ bảy tuần tiếp theo, nên đã dành cả ngày nhằm đi nhằm lại những gì cô định nói với James. Giờ đây, cái ý nghĩ sẽ không còn cơ hội nào để nói hết mọi điều khiến cô không chịu nổi.

‘À, nó đi ra sân bay đón em gái rồi’, bà Katrina điềm tĩnh nói rồi đưa cho bà Madeleine một lô thẻ xếp chỗ. ‘Chiều tối nay nó sẽ quay lại thôi. Mà cháu đã gặp Jenna chưa?’

‘Dạ chưa ạ’, Lizzie đáp, ‘nhưng cháu đã nghe cô ấy hát trong một đĩa CD. Cô ấy có một giọng hát tuyệt vời’.

‘Ta quý cô bé đó lắm’, bà Katrina gật đầu. ‘Đúng ra ta yêu cả hai đứa chúng nó. Mặc dù James đôi khi khá cứng đầu và thiên cận’.

‘Anh ấy cứng đầu và thiên cận lắm ạ?’, cô lặp lại, hy vọng dù anh ta sẽ nói thêm gì đó.

‘À, ta rất muốn nó tham gia kinh doanh. Chuỗi khách sạn De Burgh ấy’, bà nhấn mạnh. ‘Dù sao thì, đó là điều nhỏ nhặt nhất ta có thể làm được – bố mẹ hai đứa đều mất cả rồi, cháu biết đấy...’.

Lizzie gật đầu.

‘Và nó cũng đã có sẵn một công việc dành cho nó, triển vọng rất xán lạn, dần dần nó có thể mở rộng cổ phần của mình... nhưng nó có chịu đâu. Và cháu biết vì sao không?’

Lizzie lắc đầu.

‘Vì nó chỉ muốn làm từ thiện thôi’, di anh ta thờ dãi. ‘Cháu tin được không? Ta cũng nói với nó rằng, ‘Hành động đó là rất cao cả, cháu ạ, nhưng cháu có thể làm việc đó vào thời gian rảnh rỗi.’ Các khách sạn cũng có thể tài trợ cho các buổi gây quỹ, như buổi tối mai chẳng hạn...’.

Bà lại thờ dãi.

‘Và cháu biết nó nói sao không? Nó bảo, đó chỉ là một kiểu dịch vụ nước bọt thôi. Còn nó, nó muốn tạo dựng sự nghiệp bằng cách giúp đỡ những người có hoàn cảnh khó khăn cơ’.

‘Điều đó...!. Trong phút chốc, Lizzie không nói nên lời. ‘Thật phi thường’.

Liệu đây có đúng là James mà cô từng biết và từng ghét không? Không, không phải là ghét – không thích thì đúng hơn. Cũng không phải, không phải cô không thích anh... Ôi lạy Chúa. Cô bắt đầu thích anh hơn so với lúc trước rồi.

‘Phi thường? Cháu nói đúng. Điều đó thật phi thường. Nó là một đứa giàu tình cảm như thế đấy. Hồi còn bé, cháu biết không, nó vẫn thường lau xe ô tô cho cô hoặc làm các việc vặt cho bố, và cho tiền bất cứ ai khốn khó đi qua.’

Bà lắc đầu, nét mặt bỗng tươi hẳn lên.

‘Nhưng, khi nó gặp cháu.. Ta nghĩ có vẻ nó rất quý...’.

Lizzie cảm thấy má mình cứ đỏ dần lên. Cô cần môi suy nghĩ rồi quyết định không nói gì cả.

‘...nhưng từ trước tới giờ, không ai gây được ảnh hưởng đến cháu trai ta cả. À, đúng ra là vẫn chưa. Vì thế ta cũng không dám chắc là cháu có thể khiến nó nhìn ra lý lẽ đâu.’

Tin nhắn!

Chiều hôm sau, Lizzies lướt qua tin nhắn của Lydia.

Em đã đến Newquay... thật là một nơi tuyệt vời, tất cả mọi người đã ở đây. Thật tuyệt vời! Em đã có bạn trai mới. Anh ấy cứ như một giấc mơ vậy. Em đến câu lạc bộ bây giờ đây. Em cho chị thời gian đoán xem đó là ai nhé! Lydia.

Lizzie quảng điện thoại kia lên giường, đang định tắm thì một ý nghĩ chợt đến, như một viên đạn lao ra từ nòng súng. Nếu Lydia đã bỏ Denny, và Amber cặp với Tim, thế thì chỉ còn có George. Hoặc Ben. Có thể đó là Ben. Nếu thế thì ổn. Chính Lydia cũng từng nói là anh chàng này khá hấp dẫn, và vì Ben tán tỉnh Katie, nên cũng dễ hiểu nếu chính Lydia cũng muốn lôi kéo cậu chàng cho mình. Chắc đúng là anh ta

‘Giờ thì Lizzie, hẳn là em không quá hồi hộp cho buổi tối nay đấy chứ?’, Drew nói cho Lizzie trước khi bắt đầu bữa tối góp tiền từ thiện. ‘Rất nhiều nhân vật quan trọng từ Figeac và Cahors đã đến đây và đồ ăn thì... Ồ, chắc chắn em chưa từng được nếm thứ đồ ăn nào như hế đâu – và tất nhiên, rượu sẽ chảy thành sông, nhưng em hát nên em không được uống gì...’

‘Drew, em sẽ ổn mà’, Lizzie cam đoan với anh ta, mặc dù cô cũng thấy nôn nao lắm. ‘Em đã từng hát ở các buổi hòa nhạc rồi mà, anh biết đấy.’

‘Đúng, nhưng ở đây – trong khung cảnh tuyệt vời thế này..’

‘Ừ, mình hy vọng thế, vì nó sẽ ảnh hưởng đến mình, cậu biết rồi đấy.’

‘À’, Lizzie vừa mỉm cười vừa nói, ‘nhưng với một người có quá nhiều kinh nghiệm trong ngành khách sạn như anh..’

‘Em nói đúng’, Drew gật gù, mỉm cười với cô. ‘Tuyệt đối đúng.’

‘Emily’, Lizzie thờ dãi khi Drew biến mất sau cánh cửa từ phòng tập nhạc ra bếp, ‘cậu thật là một vị thánh. Lúc nào anh chàng cũng khoác lác thế này à?’

‘À, lúc có lúc không’, cô bạn mỉm cười ‘Mỗi khi bị anh ấy chọc tức mình luôn luôn giờ Jacques hoặc Leon ra..’

‘Emily? Có phải cậu đang nói là..’

‘Mình không nói gì với cậu cả’, bạn cô cười khúc khích. ‘Nhưng này, đây là lần đầu tiên mình có nhiều chàng trai để mà lựa chọn. Cậu nghĩ mình sẽ không tận dụng hết mọi cơ hội ư? Thực tế đi chứ!’

‘James, em cần nói chuyện với anh. Chuyện này rất gấp.’

Mắt James sáng lên khi Lizzie chạm tay vào anh. Bấy giờ các thực khách của bữa tiệc đang đi chọn đồ uống khai vị trong kho rượu mới phục hồi có tên Orargery.

‘Lizzie, anh cũng muốn gặp em. Anh muốn giới thiệu em với em gái anh, Jenna’

Lizzie quay ra và thấy một cô gái tóc đen, khá xinh, với đôi mắt ta sẫm và làn da màu kem sữa, đang nhìn cô đầy vẻ lo lắng.

‘Xin chào’, Jenna nói, giọng gần như thì thầm.

‘Jenna, thật vui được gặp cô’, Lizzie đáp lại. ‘Tôi không biết anh James đã nói với cô chưa, nhưng tôi đã được nghe đĩa CD của cô. Tôi nghĩ nó thật kỳ diệu.’

Jenna mỉm cười rạng rỡ.

‘Thật á? Thế mà tôi cứ nghĩ anh ấy động viên tôi thôi. Chị thích nó thật à? Không phải là chị chỉ nói thế vì anh ấy nhờ chị nói đấy chứ?’

‘Tôi không bao giờ nói điều gì trái với suy nghĩ của mình’, Lizzie khẳng định với Jenna, ‘Và càng không bao giờ nói những gì người khác bảo tôi nói’. Bỗng cô nhìn thấy bóng tối lướt qua mặt James, cô ước giả mà cô chọn cách nói khác.

‘Kể tôi nghe về đĩa hát đó đi. Làm sao mà cô có thể hát được như thế?’

‘À’, Jenna vừa nói vừa nhìn sang James, lúc này đang kín đáo gật đầu với em gái. ‘Tôi đã từng ở đây – tôi bị suy sụp khi cha mất..’

Trong khoảnh khắc, Jenna dừng lại, cắn môi.

‘Tôi còn chơi cả đàn hạc nữa. Khi mọi người phát hiện ra âm nhạc là sở trường của tôi thì họ khuyến khích tôi tham gia lớp âm nhạc trị liệu này. Tôi bắt đầu viết bài hát về mọi chuyện đã xảy ra..’

‘Ồ thật là một sự trùng hợp.’ Lizzie thốt lên. ‘Tôi đến đây cũng vì thế. Tôi đang được thử việc trong trung tâm trị liệu bằng âm nhạc’.

‘Tôi biết, anh James đã kể cho tôi nghe’, Jenna gật đầu. ‘Chị hãy tiếp tục công việc ấy nhé. Tôi không thể diễn tả được nó hữu ích cho tôi thế nào đâu. Mặc dù tôi đã quay trở lại trường, tôi vẫn thường đến các lớp trị liệu’.

‘Liệu tôi có thể xem một số bài mà cô đã viết không?’, Lizzie hỏi. ‘Ý tôi là, nếu cô không thấy như thế là quá đường đột. Tôi tham gia trong dàn đồng ca. Hãy cất cao tiếng hát. Và tôi chợt nghĩ là...’

‘Liệu hai cô có thể ngừng một chút để tôi nói một lời không?’ James hỏi về khăn thiết. ‘Nếu chúng ta không dự bữa tối, dì Kay sẽ tức điên lên mất. Tôi nghĩ đó sẽ không phải là một cảnh tượng dễ coi đâu!’

‘Chúng ta sẽ nói chuyện sau nhé?’ Lizzie kết thúc câu chuyện Jenna.

‘Chắc chắn rồi, tôi rất vui’.

‘Anh James? Em cũng rất cần nói chuyện với anh.’

‘Thật là tuyệt vời, Lizzie à’, James nói khi bữa tối kết thúc, và khách khứa đã rần rạt cả. ‘Giọng hát của em như giọng một thiên thần vậy.’

‘Em sợ là em chẳng có gì gọi là thiên thần cả’, Lizzie thú nhận. ‘Mình nói chuyện một chút được không?’

‘Nếu em muốn’. James đáp, giọng nghi ngại ngờ vực.

‘Em muốn. Anh biết anh đã nói gì, trong thư anh – vâng, em xin lỗi. Em đã hiểu sai tất cả mọi việc. Nhưng còn một điều quan trọng hơn. Về Jane.’

Cô nhận thấy từ ngữ bắt đầu chông chéo lên nhau, nhưng sự xúc động khiến cô không thể nói rành mạch được.

‘Anh đã nhìn thấy chị ấy với Simon ở cuộc đua’, cô bắt đầu.

‘Quá đúng’, James lẩm bẩm, lông mày nhướn lên.

‘Và anh nhìn thấy anh hôn chị ấy – KHÔNG phải chị ấy hôn anh ta’, cô nói.

‘Thế thì có gì khác nhau?’

‘Sự khác biệt là, rõ ràng anh đã quay đi ngay nên không nhìn thấy Jane đã tát vào mặt Simon và nói anh ta đã mất hết bình tĩnh. Lizzie nhấn mạnh. ‘Chính anh ta tìm đến chị ấy, không phải theo chiều ngược lại/ Họ chia tay nhau rồi- nhiều tháng trước đó.’

‘Vâng, còn chuyện trong bệnh viện thì sao..’

‘Chị ấy bị một cú ngã ở đâu’, Lizzie lý giải. Vâng, em thừa nhận là đến khi ấy, Jane vẫn còn chưa thoát khỏi những ký ức về Simon. Nhưng rồi chị ấy nhanh chóng quên anh ta khi gặp anh Charlie’.

Cô ngừng lại, lạy trời giá cô đừng nói quá nhiều’.

James im lặng một thoáng, rồi lẩm bẩm.

‘Cô ấy không hề gọi điện hay gửi tin nhắn cho Charlie trong suốt cả kỳ nghỉ’.

‘Tính chị ấy thế’, Lizzie nói’. Charlie không gọi chị ấy và cũng không nói là anh ấy không có số của chị ấy bởi vì...’

‘Cậu ấy gọi sao được. Chính anh đã xóa số của chị em khỏi máy Charlie’.

Lizzie há hốc mồm.

‘Anh? Anh làm gì?’

‘Lizzie! Lizzie, lại đây nhanh lên!’

Emily, vẫn đang vận đồ phục vụ bàn, lao đến chỗ họ, tay vẫy vẫy một cái điện thoại để bàn.

‘Bố cậu đấy, có vẻ là việc khẩn cấp thì phải.’

Lizzie đón chiếc điện thoại, tim bỗng thất lại.

‘Bố à?’ Cô liếc nhìn đồng hồ. Đã 11h rưỡi đêm rồi – còn gì có thể xảy ra nữa đây?

‘Bố nói gì cơ? Sao à? Lydia đã làm gì?’

Nghe bố nói, tất cả mọi ý nghĩ của cô về mảnh khóc của James đều biến mất.

‘Ôi bố ơi, không. Lạy Chúa. Không’

‘Jenna, đem ly nước đến đây. Lizzie, em ngồi xuống đi. Có chuyện gì thế? Điều gì đã xảy ra vậy?’

Lizzie hít một hơi dài rồi cố trấn tĩnh.

‘Việc liên quan đến Lydia. Nó biến mất rồi.’

‘Biến mất? Ý em là sao?’

‘Nó đến Newquay với nhà Forster’, Lizzie nói. ‘Cả nhóm bạn bè của nó ở đấy. Nhà em cứ nghĩ là bà Forster và người tình của bà ấy cũng ở đó. Nhưng khi bọn trẻ tới nơi thì hai người đó đã đi chơi ở đảo Scilly rồi.’

‘Và để mặc bọn trẻ con một mình à?’

Lizzie gật đầu đau khổ.

‘Anh đoán được chuyện gì xảy ra rồi đấy.’ cô thờ dãi

‘Bọn chúng tổ chức tiệc à?’

‘Không phải chỉ tiệc thôi đâu – một con bão cuốn phăng đi mọi thứ thì đúng hơn, theo những gì hàng xóm nói. Ai đó trong đám bạn bè đưa tin lên trang web cá nhân. Thế là cả một đám khách không mời mà đến, và cái nhà trở thành một đồng tan hoang

Cô nuốt nghẹn.

‘Amber gọi điện cho mẹ. Khi bà mẹ về thì nơi ở đã tan nát. Không thấy Lydia và George đâu. Cả chiếc xe hơi hàng hiệu của ông Forster cũng đã bốc hơi.’

‘Lạy Chúa!’ James hít một hơi. ‘Đã báo cảnh sát chưa?’

‘Mọi người gọi cho cảnh sát ngay, nhưng lúc đó họ chưa biết là Lydia và George vắng mặt’, Lizzie thờ dãi. ‘Giờ thì họ biết. Bố không báo cho em vì không muốn em lo. Nhưng giờ thì tin tức đã được đưa lên cả vô tuyến rồi.’

‘Nhanh vậy hả?’

Lizzie không thể chịu đựng hơn được nữa. Cô òa lên khóc.

‘Vâng, nhanh thế đấy. Vì họ tìm thấy một lô ma túy ở nhà và .. Ôi Chúa ơi!’

‘Cái gì?’

‘Amber nói Lydia đã dùng thuốc với George và hành động vô cùng điên rồ. Và nếu Amber mà đã nói thế thì... Lydia thật là ngu ngốc. Nó bao giờ cũng làm trước rồi mới nghĩ...’

James nắm lấy tay Lizzie và cô không phản đối.

‘Em phải về nhà, James ạ. Em phải về với mọi người, Có thể anh nghĩ là em hấp tấp quá... ‘

‘Không, anh không nghĩ thế. Anh nghĩ em hành động rất đúng. Hãy để anh lo. Anh sẽ lo một chuyến bay và lái xe đưa em ra sân bay ngay ngày mai’.

‘Anh thật tốt, nhưng anh không cần phải làm thế đâu’. cô phản đối.

‘Anh cần đấy;; anh nói dứt khoát. ‘Anh có lỗi trong chuyện này. Nếu anh nói cho nhiều người hơn biết George thực sự là người thế nào thì điều này có lẽ đã không xảy ra. Nhưng giờ thì nó đã xảy ra rồi- thôi chúng ta sẽ làm tất cả những gì có thể làm được’.

‘Chúng ta không thể làm gì đâu’, Lizzie nói. ‘Trừ việc chờ đợi.’

‘Tình yêu là liều thuốc chống chỉ định cho những cô gái quá nhạy cảm’.

‘Tin từ mục Hướng về phía Đông. Cảnh sát đang nỗ lực tìm kiếm một cô bé 15 tuổi, sống ở thị trấn Meryton và một thanh niên 21 tuổi đi cùng cô. Lydia Bennet biến mất khỏi nhà nghỉ của một người bạn sau khi một nhóm thanh niên đến quấy phá một người bữa tiệc tại Newquay...’

Lizzie về đến nhà chưa được 10 phút thì tin này được đưa lên vô tuyến. Jane đã nói người t a phát gần như liên tục trong mục tin tức 24 giờ của đài BBC, phát cả hình của Lydia.

‘...George Wickham tầm thước, tóc màu sẫm...’

Ông Bennet tắt điều khiển từ xa rồi quay về phía Lizzie. Mặt ông tái xám vì lo lắng và ông ngừng đi đi lại lại trong phòng.

‘Đã ba ngày rồi’, ông nói, giọng đều đều vô cảm. ‘Bố nghĩ khi họ tìm thấy chiếc ô tô ngày hôm qua, có thể em con đang ở gần đó. Nếu có bất cứ điều gì xảy ra với em...’

‘Nhưng chiếc xe vẫn nguyên vẹn, không có tai nạn mà bố’, Lizzie cam đoan với ông, cố gắng tỏ ra lạc quan. ‘Cảnh sát suy đoán rằng nó bị bỏ lại vì đã hết xăng, chị Jane bảo con thế’.

‘Ừ, nhưng bố vẫn chưa nói cho con tin tồi tệ nhất’, ông nói. ‘Hôm qua, bố nhận được một tin nhắn. Con xem này’.

Bố ấn vào tay Lizzie chiếc BlackBerry.

Con ớn nhưng muốn...

‘Đây là tin nhắn của Lydia ạ? Đó không phải số của em. Vậy hẳn là số của George rồi?’ Lizzie hỏi.

‘Cảnh sát nói đúng là số của George. Họ cố tìm xem con bé đã ở đâu khi gửi tin này nhưng...’

Giọng ông ghen ngào. Lizzie đoán hẳn cảnh sát đã quá muộn nên không tìm được thông tin nào.

‘Rồi sao nó lại ngừng lại ạ? Nó muốn gì? Về nhà? Trốn nhà?’

Bố cô lại đi lại trong phòng, trong khi Lizzie cố tìm ra điều gì đó để an ủi ông.

‘Bố là một người cha vô dụng’, bỗng nhiên ông nói to. ‘Bố luôn hướng tới một cuộc sống yên bình. Và giờ con thử xem xem, nó đã đưa chúng ta đến đâu. Nếu bố triệt để không cho Lydia tự do thái quá, nếu bố kiên quyết phản đối mẹ con và nói là mẹ đang làm cho mọi thứ trở nên tồi tệ hơn thì...’

‘Bố đừng nghiêm khắc với bản thân quá, bố ạ’, Lizzie khẩn thiết. ‘Bố là một người cha tuyệt vời. Lydia chỉ đang trải qua một giai đoạn đặc biệt mà thôi. Em ấy sẽ ổn khi...’

‘Chị Lizzie?’

Katie xuất hiện ở bậc cửa, mặt cô còn xanh xao hơn cả ngày thường và mắt cô đầy những tia đỏ.

‘Em có thể nói chuyện với chị không? Nói riêng với chị thôi?’

Lizzie định phản đối, nhưng một cái gạt đầu ngăn của bố đủ để cô hiểu. Cô theo em ra khỏi phòng, lên gác vào buồng ngủ cô em. Cửa vừa đóng, Katie đã òa lên khóc

‘Tất cả là lỗi của em, lỗi của em’, cô bé tức tưởi. ‘Đáng lẽ em phải ngăn chị ấy, nhưng em nghĩ chị ấy chỉ đùa vui thôi và muốn chọc em như thường lệ...’

‘Katie, thôi nào. Em không có lỗi gì cả. Nhưng nếu em biết gì, bất cứ điều gì, có thể giúp tìm ra Lydia thì em phải nói cho cả nhà biết’.

‘Bố sẽ giết em mất...’

‘Không đâu. Thế em biết gì nào?’

Katie mở ngăn kéo bàn và rút ra một tờ giấy viết thư màu hồng, rúi vào tay Lizzie.

‘Đó là email của Lydia’, Katie nói. ‘Em in nó ra và giấu đi như Lydia nói, nhưng...’

Bọn chị đến nơi rồi! Em không được mời đi hoàn toàn là tại em thôi – Amber bảo là em không biết giữ bí mật bao giờ. Nó phải thuyết phục gây cả lười để mẹ nó và ông tình nhân đi chơi vào cuối tuần, và bọn chị có thể tha hồ tung hoành. Nhưng tuyệt nhất là – NHỚ LÀ EM KHÔNG ĐƯỢC KỂ CHO AI, NẾU KHÔNG, CHỊ SẼ KHÔNG BAO GIỜ, KHÔNG BAO GIỜ NÓI CHUYỆN VỚI EM NỮA- chị đang cặp với George đấy! Không, sự thực là –anh ấy bảo chị hấp dẫn hơn nhiều nhiều lần so với tuổi của chị - em tưởng tượng được không? Anh ấy bảo anh ấy thích chị ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy chị trên xe buýt khi chúng mình đi đến trường đưa! Chị cực là Lizzie mà biết chuyện này, chị ấy sẽ giận điên lên cho xem. Anh George muốn mình giữ bí mật vì anh ấy lớn tuổi hơn chị nhiều. Với lại, anh ấy nói đúng. Đó là chuyện riêng của bọn chị mà thôi. Anh ấy quá tuyệt, và cực kì dễ thương.

Dù sao cũng gặp em tuần sau nhé! Ở nhà tận hưởng cái làng Longbourn già nua và buồn chán đi nhé. Lydia

PS: Nếu em dám nói chuyện này với ai, chị sẽ không bao giờ tha thứ cho em đâu.

Khi Lizzie đọc xong bức thư, thì cũng là lúc Katie khóc òa lên không kiềm chế được.

‘Nếu chị ấy chết thì sao? Nếu có điều gì kinh khủng xảy ra với chị ấy? Nếu em biết là mọi thứ trở nên tồi tệ thế này, em sẽ không bao giờ đồng ý làm...’

‘Làm gì?’

‘Chị ấy nói sẽ cho em đi cùng đến tất cả các bữa tiệc, các buổi đi chơi của chị ấy. Chị ấy sẽ tìm cho em một bạn trai, miễn là em giúp mọi việc cho chị ấy bất kỳ lúc nào chị ấy cần. Và vì em chẳng bao giờ được như chị ấy, lúc nào cũng đầy các chàng trai vây quanh, làm đủ trò nên giờ em đã làm hỏng hết cả mọi chuyện rồi...’

‘Katie, thôi nào. Em đã hành động đúng. Chị sẽ mang bức thư này cho bố xem...’

‘Lydia sẽ giết em mất’

‘Sẽ có ngày Lydia phải cảm ơn em đấy. Tin chị đi’.

‘Vâng, điều gì cũng phải có một lần đầu’, Katie lẩm bẩm, thoáng nở một nụ cười yếu ớt.

Lizzie ôm lấy em rồi chạy xuống dưới nhà. Đúng lúc đó điện thoại rung.

Tin nhắn

Lạy Chúa, đó là Lydia.

Nhưng không phải Lydia.

Em cứ ở yên đây. Mọi việc sẽ được giải quyết. Anh hứa. James.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình, đọc đi đọc lại lời nhắn của James. Chắc là anh gửi tin nhắn cho cô từ Pháp. Lúc nào anh cũng nghĩ đến cô, kể cả những khi cô coi anh như một kẻ tự cao tự đại, một kẻ máu lạnh tệ hại.

Không hiểu sao tin nhắn của anh đã khiến mọi lo lắng của cô tan biến hết.

Cô ngồi trên cầu thang và khóc, như thể làm thế thì tim cô sẽ được giải thoát vậy.

Và cô khóc không phải chỉ vì lo cho em gái mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Làm Giận Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Khi cô vừa lau nước mắt và bình tĩnh lại để đi vào bếp thì giật mình vì giọng ai đó rì rầm. Mẹ cô đang ngồi ở bàn ăn sáng, cứ hết mở rồi lại gấp một cái khăn ăn, Jane, vừa từ trường về hôm Lydia biến mất, đang bận rộn chuẩn bị trà. Còn Meredith vẫn đang phân loại rác vào các thùng đựng đồ tái chế đủ màu, nhưng tiếng thở dài liên tục cho biết lòng dạ cô đang rối bời.

‘Bố đâu ạ? Lizzie biết là bức thư của Lydia gửi cho Katie có thể dẫn đến một loạt phản ứng, vì thế cô muốn bố chuẩn bị tinh thần để sẵn sàng đối phó với bất kỳ phản ứng điên rồ nào của mẹ.’

‘Trong phòng nhạc của ông ấy’, mẹ Lizzie đáp. ‘mặc dù mẹ không hiểu sao đến lúc này rồi mà ông ấy còn có thể thưởng thức những đoạn nhạc kịch ngu ngốc..’

Lizzie đi qua tiền sảnh và kéo cửa. Bố cô đang ngồi cạnh cửa sổ, hai tay ôm đầu.

‘Bố ạ, Katie nhận được một bức thư của Lydia’.

Ông vội đứng dậy, cả khuôn mặt giãn ra vì tia hy vọng mới.

‘Thư mới hả con? Cho bố xem nào’.

‘Không, không phải thư gửi bưu điện bố ạ’

‘Em để lại trước khi đi chơi’.

‘Nó để lại à. Sao Katie không nói gì cho cả nhà cả?’ Ông lấy bức thư từ tay Lizzie.

‘Ban đầu Katie cứ nghĩ đó chỉ là Lydia cố tình trêu chọc em ấy thôi’, Lizzie giải thích. ‘Rồi sau đó, mọi việc xảy ra. Con nghĩ, Katie sợ bố mắng vì đáng ra em ấy phải ngăn chặn không cho mọi việc xảy ra nên không dám đưa.’

Ông Bennet lắc đầu.

‘Làm sao nó ngăn được chứ? Cả nhà mình đều biết Lydia mà muốn gì thì sẽ làm bằng được còn gì.’

Ông đọc đi đọc lại bức thư nhiều lần, rồi lại đồ gục xuống ghế.

‘Thư cũng không có gì mới để giúp chúng ta đoán được thêm gì cả’, ông thở dài. ‘Ồi, Lizzie, con có nghĩ là George và nó... Ý bố là, nó vẫn còn vị thành niên...’

Đúng lúc đó, điện thoại đổ chuông. Ông Bennet lao ra, vội lấy điện thoại.

‘Vâng? Ông tìm thấy rồi ạ? Cảm ơn Chúa. Nó ổn chứ ạ? Vâng tất nhiên rồi – Cảm ơn ông thanh tra, cảm ơn ông!’

Mất ông rung rung.

‘Họ tìm thấy em con rồi. Nó ổn cả. Nhưng rất hoảng sợ. Họ sẽ mang em về nhà bây giờ’.

Ông ôm lấy Lizzie và đi về phía cửa, mở rộng cửa và nói to.

‘Alice, mình yêu quý, các con Jane, Katie, Meredith, người ta tìm thấy em con rồi. Họ tìm được Lydia rồi. Họ đang đưa em ấy về.’

Chưa bao giờ mọi người thấy Lydia suy nhược, run rẩy, và vui sướng vì được ở nhà như hôm ấy. Các sĩ quan cảnh sát đưa cô về đã đối xử rất dịu dàng với cô, họ cũng không bắt cô kể lại mọi chuyện đã diễn ra như thế nào. Mãi sau khi cả chị, em hôn cô đến ngạt thở, rồi mẹ cô đưa lên tầng để tắm, họ mới nói.

‘Làm sao các chú tìm thấy em ấy ạ?’ Jane hỏi.

‘Có một mình em ấy thôi ạ?’ Gần như cùng một lúc Lizzie cũng hỏi.

‘Có lẽ trước hết phải nói rằng, có một số người có các thông tin nội bộ đã cộng tác với chúng tôi’, cấp trên của hai sĩ quan đáp. ‘Rất tiếc là nguyên tắc bảo mật không cho phép tôi nói nhiều hơn’.

‘Nhưng cái tên Wickham đó sẽ phải chịu trách nhiệm về toàn bộ việc này chứ ạ?’ Ông Bennet hỏi.

‘Ồ, anh ta sẽ bị buộc nhiều tội đấy’, người nữ cảnh sát cam đoan với ông. ‘Ăn cắp, phá hoại có yếu tố tội phạm— và nếu chúng tôi không làm thì còn có một tội danh nghiêm trọng hơn nữa’.

Mặt Ông Bennet trắng bệch.

‘Không... Ý tôi là, con gái tôi vẫn còn vị thành niên và...’

‘Không, thưa ngài. Chúng tôi nghĩ George Wickham là một kẻ buôn bán ma túy’.

‘Dạ, để cháu nói ạ’. Meredith buột mồm. ‘Lydia không bao giờ đụng vào những thứ đó đâu. Chúng cháu đã từng nói về vấn đề này. Cháu đã từng điều tra em ấy cho bài tập ở trường, Lydia nói, em ấy có thể làm mọi điều điên khùng, nhưng thuốc phiện là dành cho những kẻ khờ dại và em ấy không phải là đứa ngốc!’

Lizzie cảm động vì Meredith đã đứng ra bảo vệ cô em mà ngày thường luôn bị cô lờ đi hoặc chỉ trích.

‘Chúng tôi còn phải bàn thêm về điều này’, người sĩ quan xen vào. ‘Chắc chắn cô ấy không hút tất cả các ống tiêm rồi, nhưng rõ ràng là cô ấy đã vô cùng kinh hoàng vì những gì tận mắt chứng kiến. Vì thế cả nhà hãy đối xử nhẹ nhàng với cô ấy nhé’.

Ông liếc nhìn đồng hồ

‘Giờ chúng tôi phải đi thôi’, ông nói. ‘Chúng tôi sẽ thông báo cho gia đình khi nào Wickham ra hầu tòa. Từ giờ đến khi đó, cả nhà cứ vui vầy bên cô con gái mới về đi ạ’.

Ông thanh tra ngừng lại, tay nắm nắm đấm cửa

‘Ông Bennet này?’

‘Vâng?’

‘Thật vui vì thấy một gia đình đoàn kết như gia đình ông. Hầu hết các thiếu niên gặp rắc rối mà chúng tôi biết không có một mái ấm như thế này để quay về đâu. Cô ấy sẽ ổn thôi, miễn là cả gia đình luôn ở bên cô ấy.’

‘Jane, em vào được không?’

Lizzie gõ cửa phòng ngủ của Jane rất muộn tối hôm đó, sau khi Lydia, kiệt sức và nước mắt tràn trề, đã đi ngủ. Katie thì đôn đáo chăm sóc chị cứ như một người lớn vậy.

‘Vào đi em. Chị không tài nào ngủ được. Thật may là Lydia đã về nhà phải không? Chị mừng quá đi mất’.

‘Ồ, còn một điều nữa sẽ làm chị vui đấy’, Lizzie mỉm cười. ‘Về Charlie’

‘Ồ, mình đã thống nhất không nói gì thêm về anh ấy nữa mà’.

‘Em biết’, Lizzie thú nhận. ‘Nhưng em vừa phát hiện ra tại sao mà anh ấy đột ngột cắt đứt với chị’.

‘Em nói sao?’

‘James nhìn thấy chị hôn Simon hôm đó ở trường đua. Rất tiếc là anh ấy không nhìn thấy cái tát, nên anh ấy nghĩ chị đang cầm sừng Charlie. Anh ấy bảo với Charlie chị là người không đáng tin’.

‘Và Charlie tin anh ta?’ Jane đáp với vẻ điềm tĩnh mà Lizzie không ngờ tới. ‘Nếu thế thì anh ấy chẳng hiểu gì chị, phải không? Quên chuyện đó đi Lizzie, nếu em là Charlie, chẳng lẽ em không tìm gặp chị, hỏi chị để nghe mọi việc từ phía chị à? Chị không thể hiểu tại sao có thể đơn giản chấp nhận mọi chuyện rồi ra đi’.

‘Đúng’, Lizzie thờ dãi. ‘Nhưng có lẽ...’

‘Không có lẽ gì cả’, Jane đáp. ‘Chúng ta nên quên đề tài này đi thì hơn. Chỉ lần này thôi, nhé?’

‘Chị muốn vậy thật à?’

‘Đúng, Lizzie ạ. Chị muốn thế’

‘Đây là lần đầu tiên chị có mỗi hai chị em mình kể từ hôm em trở lại nhà’, vài ngày sau Lizzie nói với Lydia. Cuộc khủng hoảng đã qua đi, Jane đã trở lại trường, Katie và Meredith đang đi học, còn Lydia, định sẽ quay trở lại trường vào ngày hôm sau. Hai chị em ngồi trong bếp. Lydia bối rối về gấu áo len.

‘Em biết chị định nói gì’, Lydia đáp, lần đầu tiên từ khi trở về cô lấy lại cái vẻ hoạt náo trước đây ‘Chị muốn giành lại anh George nhưng anh ấy lại thích em. Có điều anh ấy không phải thực sự thích em, anh ấy chỉ lợi dụng em và...’

‘Lydia, dừng lại nào’, Lizzie dịu dàng nói. ‘Chị không cần George. Chị thừa nhận là chị cũng có đùa bỡn với anh ta một chút, nhưng chưa bao giờ có chuyện gì, thực sự là thế. Em cũng hứa với chị là chưa có gì xảy ra giữa hai bọn em, phải không? Nếu có, em có thể nói cho chị...’

;Ồ không có đâu’, Lydia cắt ngang. ‘Em không phải đùa ngu, hơn nữa, George cũng chẳng quan tâm đến chuyện đó...’

Cô ngừng lại giữa câu, hẳn là cô cũng nhận ra tự cô đang mâu thuẫn với chính mình.

‘Thế làm sao mà em lại vướng vào vụ này?’ Lizzie hỏi.

‘Ban đầu nó chỉ như một câu đùa vui thôi’, Lydia đáp. ‘Em không biết là George đưa tin về bữa tiệc lên MySpace. Amber cũng chẳng tin em. Cô ấy bảo sẽ ghét em suốt đời vì chuyện ngôi nhà bị phá.’

‘Rồi nó sẽ quay lại thôi’, Lizzie nói. ‘Mai bố sẽ đến gặp bà Forster để giải thích mọi chuyện. Hy vọng là bố sẽ nói cho bà ấy hiểu bà ấy đã sai lầm thế nào khi để cho bọn trẻ ở một mình trong ngôi nhà như thế’.

‘Bà ấy thực sự cũng hơi kỳ quặc’, Lydia thừa nhận. ‘Chị biết không, bà ấy xử sự như mới 30 tuổi ấy, dùng các từ lóng đường phố này, rồi khoe khoang về việc mình biết tất cả những bài hát nổi tiếng hàng đầu. Bà ấy không có vẻ biết gì là một người mẹ cả, chị hiểu ý em chứ?’

‘Chị biết chính xác em định nói gì’, Lizzie mỉm cười. ‘Nhưng em vẫn chưa nói xem điều gì đã xảy ra sau khi em và George rời bữa tiệc’.

‘Em kể với mẹ rồi’, Lydia trả lời. ‘Và cảnh sát nữa. Em không muốn kể cho chị và chị Jane nghe.’

‘Sao thế?’

‘Chị sẽ ghét em, mà em thì không muốn chị ghét em’, Lydia òa khóc.

‘Thật ngu ngốc’, Lizzie cười phá lên, rồi ôm lấy cô em. ‘Đầu tiên là Katie nghĩ bố sẽ ghét bỏ nó, rồi giờ đến em nghĩ chị sẽ ghét em. Người nhà Bennet mình không biết ghét là gì đâu’.

‘Chị ghét anh James đấy thôi’, Lydia vắn, xì mũi rồi lấy tay chùi nước mắt. ‘Khi anh ấy tìm được chúng em, rồi cảnh sát đưa George đi, anh ấy bảo...’

‘James đi cùng cảnh sát à? Khi họ tìm thấy em ư?’

‘James là người tìm thấy bọn em, cùng vài người nữa cung cấp tin cho anh ấy’, Lydia trả lời. ‘James nói là chị ghét anh ấy, rằng chị có quyền làm thế, hoặc cái gì đó kỳ quái tương tự’.

‘Chị không tin...’

‘Ồi lạy Chúa, chị Lizzie!’. Lydia hoảng hốt, ‘Đáng lẽ em không nên nói!’/

‘Tại sao chứ?’

‘Anh James bắt em hứa. Anh ấy cũng đề nghị cảnh sát giữ bí mật nữa. Anh ấy nói anh ấy không muốn ai biết anh ấy có tham gia vào chuyện này.’

‘Chị không hiểu’, Lizzie thờ dãi. ‘Anh ấy cứu em, rồi lại muốn giấu chuyện đó? Thế là thế nào?’

Lydia cắn môi.

‘Được, để em sẽ nói cho chị. Nhưng chị phải giữ bí mật. James sẽ còn nghĩ về em tồi tệ hơn nếu chị để lộ việc này’.

‘Đừng lo về James, hãy nói cho chị biết đi’, Lizzie giục.

‘Thế này, khi đám nổi loạn bắt đầu quậy phá bữa tiệc, George nói bọn em phải thoát ra khỏi đó càng nhanh càng tốt. Em không muốn đi nhưng rồi mọi thứ trở nên vô cùng kinh khủng. Chai vỡ, bọn con trai ném ghế, và mọi thứ hỗn loạn, rồi ai đó ngã xuống bể bơi. Vì thế em đồng ý. Em nghĩ chúng em chỉ đi và sẽ về khi nào mọi thứ ổn trở lại thôi.’

‘Và George lấy chiếc oto?’

‘Chìa khóa treo trên móc ở cửa trước’, cô em nói giọng bảo chữa. ‘Và anh ấy bảo chị lấy xe để đi đến chỗ an toàn thôi’.

Cô lưỡng lự.

‘Anh ấy bảo em như một báu vật với anh ấy nên anh ấy sẽ không bao giờ...’

Giọng cô ghen ngào.

‘Và em đã quá nu nống tin anh ta.’

Lizzie nắm tay em.

‘Kể tiếp đi nào’, cô dịu dàng giục.

‘Lúc đó đã rất muộn – 3 giờ sáng, em nghĩ thế nên George bảo, tốt nhất là cứ chờ đến ngày hôm sau,, vì thực ra cũng không phải chúng em gây ra thiệt hại đó’, Lydia tiếp. ‘Thành thực mà nói thì đúng là thế.’

‘Được, em cứ kể hết mọi việc đi.’

‘Ban đầu rất vui’, Lydia thú nhận. ‘Ngay hôm sau, George nói, thế là toàn bộ thời gian còn lại trong tuần, bọn em có thể làm gì mà bọn em thích. Nếu thế thì sao lại phải quay lại, và chịu trận những thứ vốn không do bọn em gây ra nhỉ. Em biết, em biết là đáng lẽ em phải từ chối nhưng em quá sợ hãi, và em nghĩ là bọn em sẽ đi đâu đó một ngày chẳng hạn rồi quay lại thôi’.

Cô ngừng lại,, tỏ ý chờ xem Lizzie phản ứng thế nào.

‘Rồi sao em?’

‘George bỏ xe lại ở một góc đỗ xe trên phố và gửi một bức thư cho ông Greg, bạn trai mới của bà Forster, báo cho ông ấy biết’, Lydia tiếp tục. ‘Ít nhất thì đó cũng là những gì anh ấy nói với em. Nhưng cảnh sát bảo chẳng có thư từ nào cả. Đến chiều hôm đó thì em bắt đầu lo lắng.’

‘Sao em không gọi điện rồi về nhà?’

‘Em bỏ quên điện thoại ở bữa tiệc và George nói anh ấy bị mất điện thoại. Anh ấy cứ nhắc đi nhắc lại là máu phiêu lưu của em ở đâu rồi v... Mà em thực sự rất thích anh ấy. Em thích cái kiểu điên cuồng và từng trải.’

‘Lydia, điên cuồng và từng trải không đi cùng nhau đâu. Rồi sau đó thì sao?’

‘George có một ý tưởng tuyệt vời. Chị cũng phải thừa nhận, anh ấy thực sự thông minh còn gì. Chúng em bắt tàu đến khách sạn Laurel Grange’

‘Một khách sạn? Có gì thông minh ở đó nhỉ?’

‘Đó là một trong những chuỗi khách sạn nhà De Burgh, chị gốc ạ. Và George kể rất nhiều về việc là bạn của cháu trai và Katrina De Burgh. Ô, anh ấy làm nhảm như một người mất trí, thật điên rồ, bọn em cười luôn miệng...’

Bất gặp cái nhìn nghiêm khắc của Lizzie, Lydia ngừng bật.

‘Được rồi, em sẽ không bảo giờ lặp lại việc đó nữa’, cô lẩm bẩm. ‘Cái thứ đó. Thật tình, trong khoảng một giờ chị sẽ cảm thấy thật tuyệt vời, nhưng sau đó thì nôn mửa xanh, mặt vàng. Em nghĩ em chết chắc rồi..’

‘Lydia, em không hút gì đấy chứ?’

‘Anh ấy nói chẳng sao đâu và... Em hứa. em đã nhận được một bài học rồi. Ma túy là thứ chết tiệt.’

‘Rồi sao? Em và anh ta có...?’

Lizzie để câu hỏi treo lơ lửng.

‘Anh ấy muốn. Em cũng nghĩ là em muốn, nhưng khi mọi việc xảy ra, em sợ quá, còn George, anh ấy uống quá nhiều, vì thế cũng gục luôn.’

‘Ôn Chúa’, Lizzie thở ra. ‘Em mới 15 tuổi – anh ta có thể bị...’

‘Vâng, em biết’.

‘Rồi sao?’

‘Sáng hôm sau, người ta phát tin về em trên vô tuyến’, cô nói, vừa định cười thì thôi ngay vì bắt gặp cái nhìn của Lizzie. ‘Bọn em chuẩn khôì nơi ấy ngày lập tức, em có thể nói với chị như thế’.

‘Không trả tiền?’

‘Bọn em không thể liều lĩnh ra bàn tiếp tân, mọi người có thể nhìn thấy bọn em’, Lydia nói. ‘Lúc đó em đã muốn về nhà rồi. Em nói với George là với em đi chơi thế đủ rồi. Em thấy nhớ nhà, chị tin không? Đó là điều điên rồ nhất, nhưng đúng là em nhớ Katie nhiều lắm ấy. Thực sự là thế.’

‘Em ấy với em là chị em sinh đôi, điều đó chẳng có gì là lạ, Lizzie nói, mặc dù, thực sự trong thâm tâm cô cũng lấy làm kinh ngạc. ‘Có lẽ từ giờ trở đi em sẽ đối xử với nó tốt hơn’.

‘Em ngu như một con bò, phải không?’ Lydia thở dài. ‘Không phải là cũng tại cả Katie, nhưng với...’

‘Được rồi, được rồi, em kể tiếp đi. George đồng ý đưa em về nhà.’

‘Vâng, anh ấy nói sẽ mang em về, thật tốt, nhưng sau đó..’

Cô ngán ngừ.

‘Sao nào?’

‘Cảnh sát họ tin em, vì thế chị cũng phải thế nhé’, Lydia nói. ‘Em đi vào nhà vệ sinh và tìm thấy cái túi có chất trắng trắng đó trong ví đầm của em. Nó làm em tỉnh ra. Em biết nó là cái gì.’

‘George nhét nó vào ví em à?’

‘Em không kịp hỏi, vì em vừa ra khỏi nhà vệ sinh thì anh ấy gọi điện.’

‘Bằng cái điện thoại mà anh ta bảo đã bị mất á?, Lizzie cắt ngang.

‘Anh ấy nói dối’, Lydia thừa nhận. ‘Điều đó càng làm em tỉnh ra hơn. Em tự hỏi tại sao anh ấy hành động như thế’.

Cô cắt chỗ xước măng rô rồi nhìn Lizzie đầy vẻ thắc mắc.

‘Dù sao thì, cú điện thoại đó- giờ thì em biết đó là một sự sắp đặt. James đã sắp đặt nó.’

‘James?’ Lizzie cau mày, dù cô đã nghĩ trước và gần như biết chắc em cô sắp nói gì

‘James biết rất rõ là George có dính đến mả túy từ trước rồi. Vì sao mà biết, James không nói, em cũng không hỏi. Chị cũng không được đã động đến nhé. Anh ấy thực sự không muốn nói về điều đó đâu.’

‘Không, chị sẽ tránh đề tài ấy ra’, Lizzie nói. Không cần, dù sao cô cũng biết cả rồi. ‘Em kể tiếp đi’.

Cô bóp tay em mình khuyến khích.

‘Tất cả những gì em biết là có một anh chàng. Em nghĩ anh ấy tên là Adam. Adam là bạn của George, hình như đã từng được James giúp đỡ nên anh ấy tham gia vào vụ này để trả ơn. Adam gọi cho George, giả vờ là anh ấy cần một ít thuốc’.

‘Cocain?’

Lydia gật đầu.

‘George hẹn gặp Adam ở một quán ăn tối trong thành phố. Anh ấy nói chỉ mất 10 phút thôi, rồi cùng em mua vé tàu về nhà. Khi bọn em đến nơi, James đã ở đó rồi. Cùng với cảnh sát.’

‘Ôi, Lydia!’, Lizzie ngả người về phía trước và ôm em thêm lần nữa. ‘Ôn Chúa em đã an toàn.’

‘Em cứ tưởng là em yêu anh ấy, chị Lizzie ạ’, Lydia thì thầm. ‘Yêu hơn Denny, hơn bất kỳ ai trước đây. Anh ấy làm em cảm nhận thấy mình thật sự là

một người đặc biệt. Nhưng thực tế anh ta lại đi bán cái thứ ghê tởm đó. Tại sao em lại ngu ngốc thế nhỉ?’

‘Thôi được rồi’, Lizzie thở dài. ‘Chúng ta thường chọn nhầm người để rồi tuột mất những người thực sự đáng giá’.

‘Chị... chị vừa nói gì câu cuối thế?’

‘Không’, Lizzie đáp. ‘Không có gì quan trọng đâu’.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lắm Giận Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Hai ngày tiếp theo. Lizzie cố gắng gọi cho James. Khi thấy không gọi được vì hình như điện thoại của James tắt thì cô gửi tin nhắn. Nhưng anh không trả lời.

Đến lần thứ mười thì cô đành chịu, nhưng ngay lúc đó điện thoại reo.

‘Lizzie, Lizzie, em sẽ không tin đâu! Ôi lạy Chúa, nó như một giấc mơ thành sự thật vậy. Charlie và chị - bọn chị quay lại với nhau rồi’.

‘Ôi Jane, thật tuyệt vời!’ Lizzie thốt lên. ‘Chuyện thế nào chị?’

‘Anh ấy gọi nói cần gặp chị gấp’, Jane hồn hển, cố nói to để át tiếng ồn trong khu căng tin dành cho sinh viên. ‘Rồi anh ấy nói cho chị biết mọi điều. Anh ấy biết anh ấy đã quá ngu ngốc mà nghe lời James. Anh ấy nói, trong suốt kỳ nghỉ ở Ý, lúc nào anh ấy cũng nghĩ đến chị’.

‘Thế sao anh ấy không gọi cho chị gì cả?’

‘Chị cũng hỏi anh ấy thế’, Jane đáp vội. ‘Charlie bèn thú nhận là khi James thuyết phục anh ấy rằng còn có những người khác, anh ấy quyết định thôi.’

‘Ôi...’

‘Nhưng rồi anh ấy nhận ra là anh ấy nhớ chị rất nhiều, và quyết định sẽ phải làm mọi cách để chị quay lại!’

‘Thật tuyệt vời’, Lizzie hào hứng. ‘Em rất vui vì thấy chị hạnh phúc.’

‘Lần này thì thật sự chị phải lòng anh ấy’, Jane thở một hơi đầy hạnh phúc. ‘Giờ chị nhận ra, những cảm xúc với Simon chẳng là gì cả. Và em đoán được không? Charlie sẽ quay lại Longbourn cuối tuần tới. Vì những người thuê nhà anh ấy phải quay về sớm hơn dự kiến. Bà Vanessa muốn Charlie trở lại thu xếp mọi việc. Vậy là chị sẽ gặp anh ấy.’

‘Tuyệt.’

‘James cũng thế’.

‘James?’ Lizzie thốt lên, tim cô đập rộn.’

‘Ừ. Anh ấy thiết tha muốn quay lại Longbourn, và bảo rằng anh ấy có một việc rất quan trọng phải làm.’

‘Em băn khoăn không biết đó là việc gì.’

‘Bất cứ việc gì’, Jane cười phá lên. ‘Chị đề nghị em hãy đi làm một kiểu đầu mới, sắm một thỏi son mới, rồi chuẩn bị sao cho thật đặc biệt vào tối thứ sáu này đi’.

‘Nhưng... Em định trở lại Pháp vào thứ năm’, Lizzie giải thích. ‘Em sẽ không ở đây mà’.

‘Lizzie, em phải ở lại. Thêm một hay hai ngày thì có sao? Sẽ rất quan trọng đấy. Thôi, chị đi đây, Charlie đến rồi. Tạm biệt em!’

‘Anh bày tỏ tình cảm của mình... mãnh liệt, ám áp hơn bất kỳ một người đàn ông đang yêu nào có thể bày tỏ’.

Lizzie vốn ghét nói dối, nhưng đôi khi rất khó mà nói đúng sự thật. Cô gọi cho bà LeFevre, giải thích là cô không thể lấy vé đi vào thứ năm và xin phép bà, vì em gái cô cần có thời gian với gia đình, nên cô muốn ở nhà đến sáng thứ hai mới quay lại. Bà Madeleine tỏ ra lo lắng cho cả Lizzie và Lydia, nên còn bảo cô cứ nghỉ cả tuần rồi quay lại Trung tâm cũng được.

Lizzie sung sướng gác máy. Nhưng 5 phút sau, một cuộc gọi điện khác đã phá tan niềm vui của cô.

‘Lizzie, bà Katrina De Burgh đây. Cháu có thể nói cho ta biết có gì xảy ra giữa cháu và cháu trai ta không?’

Xin looi, cháu chưa hiểu bà đang nói chuyện gì?’

Xin lỗi? ta nghĩ là cháu cũng nên xin lỗi thật. Ta thực sự không hiểu. Một phút trước, James còn hứa sẽ ở đây với ta suốt tuần nghỉ giữa kỳ của Jenna, thế mà một phút sau, nó đã biến đến Anh. Jenna kể với ta là trước khi đi, nó chỉ bảo ‘Anh phải đi giúp Lizzie tội nghiệp ra khỏi vụ rắc rối này.’

Lizzie mảy mảy môi, nhưng dường như cô đã mất khả năng nói.

‘Jenna kể với ta là một trong các chị em gái của cháu gặp rắc rối với cảnh sát. Tất nhiên, ta cũng đã nghĩ là cô besnhaamf, cô bé có trí tưởng tượng rất phong phú, mặc dù nó vô cùng đáng yêu, nhwngzng rồi... Chà, ta thấy thật khó nói.’

‘Điều gì thưa bà De Burgh?’

‘Ta nghe viên quản lý khách sạn De Burgh Laurel Grove nói cảnh sát đã đến tận nơi, để thẩm tra. Người ta nhìn thấy một cô gái, chính là em của cháu với một người đàn ông trẻ...’

Một khoảnh khắc yên lặng trôi qua. Tim Lizzie đập mạnh đến mức cô không nói nổi một từ.

‘...và sau khi hai người bỏ đi, không trả tiền, ta lưu ý thêm, thì cảnh sát tìm thấy thuốc phiện trong phòng ngủ. Tờ báo địa phương đã đăng toàn bộ câu chuyện. Và điều tiếp theo mà ta biết là tin này xuất hiện trên hầu hết các mặt báo.’

Lizzie nghẹn lời, cảm ơn trời là bố mẹ cô chỉ đặt mỗi tờ Buu điện Nhật báo, nhưng cô biết rõ, sẽ có hàng tá người khoái chí rêu rao chuyện này trên các tờ báo lá cải của thị trấn.

‘Đây là một thảm họa cho thanh danh của chuỗi khách sạn De Burgh’, Bà Katrina nói tiếp. ‘Chúng ta rất có tiếng, kể cả ở Pháp, ai cũng biết điều đó. Giờ thì ngay cả bản tin 24- giờ cũng đưa tin là khách sạn của ta có dính líu vào. Khẩu hiệu của chúng ta là...’

‘Thưa bà De Burgh, cháu thực sự không quan tâm khẩu hiệu của các khách sạn của bà là gì’, Lizzie cắt ngang, cảm thấy sức nóng dồn lên mặt khi cô cố giữ giọng bình thường. ‘Bà gọi cho cháu và không một lần hỏi xem em gái cháu có sao không, em ấy thế nào rồi. Không gì hết. Tất cả những gì bà lo lắng là danh tiếng của bà’.

‘Đúng, nhưng cháu cũng phải hiểu là...’

‘Ồ, cháu hiểu, cháu hiểu, kinh doanh là lẽ sống của đời bà.’

‘Chính thế, cháu thân mến’, bà Katrina nói. Rõ ràng bà đang cố lấy lại uy thế của mình. ‘Và vì thế...’

‘Và vì thế, cháu có thể hiểu tại sao James lại không muốn tham gia vào đó. Cháu và James...’

‘Cháu và nó đang cặp với nhau à?’

‘Không, cháu không định nói thế, mà điều đó cũng không liên quan đến bà. Ý cháu là, cháu đồng ý với những ưu tiên mà anh ấy theo đuổi. Giúp đỡ con người quan trọng hơn việc giữ gìn bất cứ thứ danh tiếng nào. Và xin lỗi thưa bà De Burgh, cháu có việc phải đi. Có một số người cháu phải tránh xa.’

Mãi đến khi ném cái điện thoaii ra tít xa, Lizzie mới bình tĩnh mà nhớ ra lần cuối cùng cô nghe ai nói chính những từ đó.

‘Anh James đây’.

Lần đầu tiên, khi áp điện thoại vào tai, Lizzie nhận ra giọng của James hấp dẫn đến thế nào.

‘Hôm nay em không phải làm gì, vì thế anh muốn biết em có thể dành chút thời gian cho anh không?’

Lizzie rộn lên vì vui sướng. Không còn cái giọng tự cao tự đại như trước nữa.

‘Làm sao anh biết em không có việc gì phải làm suốt từ sáng đến tối?’, cô chọc James.

‘Jane cam đoan với anh là em hoàn toàn rảnh rồi’, anh đáp. ‘Và vì chị em và Charlie đi thuyền ở Barcombe, anh nghĩ anh và em có thể đi ra bờ biển.’

‘Bờ biển?’

‘Jane nói là em rất yêu biển.’

‘Chà, anh với chị Jane nói chuyện nhiều ghê nhỉ’, cô cười phá lên. ‘Vâng, em rất muốn đi.’

‘Vậy em chuẩn bị đi nhé, trong vòng nửa tiếng nữa phải sẵn sàng đây.’ James ra lệnh. Lần đầu tiên, cô chẳng hề phật lòng vì bị người khác điều khiển chút nào.

Suốt hai giờ lái xe đến Norfolk, Lizzie cố bình tâm lại. Như thế thật ngu xuẩn, thứ nhất là từ trước đến giờ, cô chưa bao giờ mất khả năng nói như thế này, và cô luôn nghĩ là, nói những chuyện vụn vặt là dấu hiệu của một cuộc sống tù túng và một cái đầu còn tù túng hơn. Thế nhưng giờ thì chính cô đang bình phẩm về thời tiết, về một cái biển chỉ đường, và về âm nhạc trên cái đài gắn trong xe. Cô cần phải nói rõ về những lời tự thú của Lydia. Nhưng giờ chưa phải lúc. Cô cần đợi đến khi họ tới nơi.

‘Di anh nói anh muốn làm từ thiện’, cô buột miệng, tự nhiên tìm ra cảm hứng mới để chuyện trò.

‘Thật à? Anh nghĩ là di anh hoàn toàn phản đối việc đó’, James buồn rầu đáp.

‘Em không nói là đi ấy nhiệt tình với công tác từ thiện’, Lizzie cười phá lên. ‘Nhưng anh nói cho em nghe về việc đó xem nào’.

‘Anh học Luật Quốc tế về quyền con người vì một lý do, chỉ một lý do mà thôi’, James quả quyết. ‘Để bằng cách nào đó, giúp cho những người, bị tước hết các quyền con người chỉ đơn giản bởi vì họ không có tiếng nói, không có kỹ năng chiến đấu cho bản thân họ.’

‘Nhưng chắc chắn là, đó không phải là một công việc từ thiện chứ’, Lizzie lập luận. ‘Hắn việc đó kiếm bội tiền ấy chứ.’

‘Em hãy thực tế đi nào’, anh ta tranh cãi. ‘Nếu em sống trong một túp lều ở Calcutta, làm việc 16 tiếng một ngày chỉ để may khóa cho những cái váy của một nhà thiết kế kiêu căng nào đó ở tít trời tây, rồi bỗng nhiên ai đó đến, san phẳng túp lều của em chỉ vì họ cần đất để xây dựng một trung tâm kinh doanh, liệu em có biết phải làm gì không? Hoặc kể cả nếu em biết, liệu em có tiền để thuê luật sư không?’

‘Thế anh làm việc đó hoàn toàn miễn phí à?’

‘Không hẳn’, James thừa nhận. ‘Nếu thế hẳn là anh cũng phải đi xin từ thiện. Không, anh muốn làm cho một tổ chức từ thiện, giúp những ai rơi vào những tình huống như thế. Rồi một ngày kia, anh sẽ thành lập một tổ chức của riêng anh. Anh thậm chí còn đặt cả tên cho nó rồi cơ.’

Anh hơi ngượng ngừng liếc sang nhìn Lizzie

‘Nói em biết đi nào’, cô khuyến khích.

‘Luật vì cuộc sống.’

‘Em nghĩ đó là điều kỳ diệu nhất mà em từng nghe’, cô nói. ‘Sao trước đây em không nhận ra là anh như thế nhỉ. Em yêu...’

Ôi lạy Chúa, cô nghĩ. Lạy Chúa tôi. Mình sắp nói ra...

‘Em yêu cái ý tưởng đó’, cô vội kết thúc.

Họ đỗ xe bên bãi biển Holkham rồi đi bộ dọc con đường hẹp qua những rừng thông đến chỗ bãi cát rộng. Bỗng cô dừng lại và quay sang James.

‘Em cần phải nói hết những gì em đang nghĩ đã’, cô bắt đầu. ‘Em chỉ muốn cảm ơn anh... thật sự cảm ơn anh vì những gì anh đã làm cho Lydia. Việc anh từ Pháp về, rồi thu xếp mọi việc, giúp cảnh sát bắt George...’

‘Làm sao em biết được điều đó? Anh đã buộc Lydia hứa...’

‘Nó không định nói đâu’, Lizzie cam đoan. ‘Nó đã rơi vào tình trạng khủng hoảng. Đó thực sự là một cú sốc, và chuyện này sẽ giúp nó trưởng thành lên nhiều, anh biết đấy’.

‘Và đáng ra anh cũng không nên bắt cô bé giữ bí mật với gia đình nhỉ’, anh gật đầu. ‘Nhưng em biết đấy, anh không làm điều đó cho nó. Anh làm là vì em’.

Anh ta lại đi và cô không có cách nào khác là cũng bước theo bên cạnh

‘Anh biết những gì em nói với anh khi anh nói với em mấy tuần trước rằng anh yêu em. Anh biết anh đáng bị em nói như thế’, anh ta nói. ‘Và nếu em vẫn còn nghĩ như thế về anh, thì mình có thể dừng lại ở đây và...’

‘Ôi xin đừng bắt em phải nhớ lại em đã tồi tệ như thế nào’, Lizzie khản thiết. ‘Lúc nào em cũng qui kết anh là kẻ tự phụ, nhưng chính em mới là người vội đưa ra những kết luận sai lầm về anh. Em rất xin lỗi. Em vẫn thầm trách mình mỗi lần em nghĩ về những gì mình đã nói.’

‘Về cách anh đã đối xử với em ư? Ôi Chúa ơi, làm sao anh lại có thể tệ hại thế chứ? Và cả việc anh che giấu cho George nữa, và cả những lo lắng cho Jenna vì cho đến lúc đó cô ấy vẫn còn phải gặp bác sĩ tâm lý để điều trị...’

‘Ước gì em biết tất cả những việc đó, ước gì em hiểu những chuyện đó’, Lizzie thở dài.

‘Nhưng anh có cho em cơ hội nào đâu’, James thừa nhận. ‘Cái thói kiêu hãnh của anh, không muốn ai biết là nhà Darcy không phải là hoàn hảo 100% ấy. Chúng ta đã sai lầm thế nào nhỉ? Gia đình Bingley che giấu việc của Geoffrey, anh thì im lặng về chuyện của Jenna. Lizzie, anh vô cùng xin lỗi’.

Anh ngừng lại và nắm lấy tay cô.

‘Vậy bây giờ em nghĩ về anh thế nào?’

‘Em nghĩ những gì anh đã làm cho Lydia thật là tuyệt vời và..’

Anh bỏ tay cô ra.

‘Em thấy không? Đó là lý do tại sao anh không muốn em biết anh tham gia vào việc đó. Giờ thì anh không thể biết được em đối xử tốt với anh vì thế, hay là vì... vì...’.

Anh ta ngập ngừng.

‘Lizzie, liệu có cách nào để em có thể thích anh, dù chỉ một chút thôi không? Không phải vì những gì anh đã làm, mà vì chính con người anh’.

‘Ồ..’

‘Được rồi, thôi hãy quên điều đó đi. Anh không nên hỏi thì hơn’.

‘Anh có thể nghe em nói hết câu không? Em định nói là rất có thể em sẽ thích anh’, cô mỉm cười.

James nở một nụ cười.

‘Và thậm chí còn hơn cả thích?’

Anh ôm lấy khuôn mặt cô. Cô biết giờ là lúc không cần phải nói thêm gì nữa.

Cô chưa bao giờ nghĩ một nụ hôn lại có thể dài đến thế.

‘Lizzie, em có điện không?’. Ba tuần sau, Jane sững sốt hỏi, khi trở về nhà vào cuối tuần. ‘Chị vừa mới quen với việc là em yêu James. Và giờ thì em lại có một tuyên bố bất ngờ. Em có chắc không? Thật sự, thật sự chắc chứ?’

Lizzie gật đầu. Tâm trí cô đang quay trở lại những ngày cuối tuần trước. James đưa cô đến một buổi hòa nhạc ở trường của Jenna để nghe em gái anh ta chơi đàn hạc và hát. Sau đó, học cùng nhau đi dạo rất lâu. Đến tận bây giờ, khi cô mỉm cười trước vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt Jane, cô vẫn nhớ từng từ trong cuộc nói chuyện của họ.

‘Em đã nói với anh là Emily gọi cho em từ Boston chưa nhỉ?’ Lizzie hỏi James. ‘Cô ấy đã đính hôn với Drew. Anh có thể tưởng tượng được không? Cô ấy còn chưa tròn 19 tuổi, và lại còn với một anh chàng ngu ngốc như thế nữa chứ?’

Cô chờ đợi James sẽ nói điều gì đó gay gắt, nhưng thay vì thế, anh chỉ nắm lấy tay cô.

‘Thế em không muốn dành thời gian cả ngày với mỗi một người, đêm cũng như ngày ư?’, anh hỏi, đôi mắt sâu màu xám tro của anh như từng thớ thịt của mình cũng ngừng chuyển động.

‘Còn tùy thuộc vào đó là ai nữa’, cô lẩm bẩm.

‘Nếu là anh thì sao? Đừng, em đừng trả lời vội. Em hãy nghe đã. Anh quyết định sẽ đi Ấn Độ vài tháng. Anh cần một số tư liệu nghiên cứu cho luận văn’.

Lizzie bỗng nghẹn lời.

‘Và anh nghĩ thế này, chẳng nào em cũng đã hoàn một năm, và anh biết là ở đó chẳng có trung tâm trị liệu bằng âm nhạc nào, nhưng anh biết ở đó có những đứa trẻ, ban ngày thì đồ mồ hôi trong những công xưởng, tối đến còn phải đi học. Anh nghĩ có thể em thích. Ý anh là, việc đó cũng tốt cho hồ sơ của em và..’

‘Ồ điều đó thật tuyệt vời’, Lizzie thở nhẹ. ‘Nhưng việc đó sẽ tốn kém lắm. Và em biết mẹ có thể có tiền và... Nhưng nếu mẹ em làm gì cho em, mẹ cũng sẽ phải cho taatsc à những người còn lại và...’

‘Em biết không, anh rất thích em lúc nào cũng thật là...’ Trong phút chốc, anh lưỡng lự. ‘Gia đình em thật gắn bó. Nhưng cũng tốn kém lắm đâu. chúng ta có thể bay hàng không giá rẻ và ở trong...’

‘Em biết. Chuỗi khách sạn De Burgh chứ gì?’

‘Nào, hãy tỉnh táo đi Lizzie’, anh đáp. ‘Liệu anh có thể ở trong một khách sạn 5 sao nào đó rồi viết về những người đang sống trong những khu ổ chuột không?’

Anh lắc đầu quyết liệt cứ như là đang bác bỏ một gợi ý ngu xuẩn vậy.

‘Ồ đó có những khách sạn, những nơi mà em có thể ở, thật sự rất rẻ. Nhưng chỉ có những tiện nghi tối thiểu thôi. Anh sợ có thể không hợp với em và ...’

‘Dừng lại đã nào, James Fitzwilliam Darcy! Liệu em có nghe nhầm không?, Lizzie trêu. ‘Nếu cháu trai của ... ai nhỉ? Một người thân cận của Nữ Hoàng? Còn có thể ở được thì, tất nhiên là em cũng ở được chứ!’

‘Ý em là...?’

‘Vâng, em rất thích’, cô nói. ‘Vâng, em sẽ đi. Số tiền học mà em làm các thứ bày ở trường nhạc sẽ giúp em một chút’.

‘Anh chưa bao giờ dám nghĩ là em sẽ đồng ý’, James kinh ngạc. ‘Anh nghĩ... mà thôi, điều đó chẳng quan trọng. Em biết là anh yêu em hơn cả anh từng nghĩ anh có thể yêu bất kì ai, phải không?’

Lizzie gật đầu chậm rãi.

‘Và em cũng yêu anh’, cô thì thầm. ‘Nhiều đến nỗi, em thấy đau vì nói nữa’.

‘Nếu thế’, James mỉm cười, ‘Em phải cho anh biết em đau những chỗ nào, anh sẽ hôn vào từng chỗ để em hết đau’.

‘LIZZIE!’. Giọng Jane cắt ngang luồng suy nghĩ của Lizzie. ‘Em cười cứ như chú mèo được uống sữa vậy. Em thực sự phát điên lên vì chàng trai này, phải không?’

‘Điên ư? Không, không hẳn chị ạ. Em nghĩ em đang vui vẻ hơn bao giờ hết’.

‘Chỉ nên nghĩ về quá khứ nếu nó mang lại cho bạn niềm vui’.

Hai tháng sau.

‘Nghĩ mà xem, tất cả mọi người sẽ đến đây’, chỉ trong một buổi tối trước đêm Giáng sinh mà mẹ Lizzie nói điều đó đến lần thứ năm. ‘Mẹ đã bảo mà, chúng ta đã làm quen được với những người chức sắc nhất trong làng và bữa tiệc này cũng chỉ là một dấu mốc nữa cho mối thân tình đó thôi!’

‘Mẹ, cũng chỉ là một bữa tiệc mừng Giáng sinh với rượu hâm nóng và bánh nhân thịt băm thôi mà’, Lizzie căn vặn. ‘Có gì long trọng lắm đâu’.

‘Em làm cứ như cả Hoàng gia sắp đến nhà mình ấy’. Bố Lizzie vừa nói vừa tháo bát đựng đồ uống hoa quả từ các hộp ra và xếp ngay ngắn trên bàn ăn. ‘Bố nghĩ là dù không như thế thì cũng đủ ấm ỉm lắm rồi’.

‘Nhưng gia đình Bingley và gia đình Bradbury Welles sẽ đến, chưa kể một gia đình mới ở khu Grange, và tất nhiên, với sự thành công của mẹ trong chiến lược vận động thì...’

Lizzie và Jane nháy mắt với nhau tinh nghịch. Từ khi mẹ các cô chuyển sang mê mẩn việc xuất hiện trước công chúng, sau khi phản đối âm ỉ tại cuộc họp của hội đồng quy hoạch, thì không gì có thể làm bà dừng bước. Khi người ta cho cần cầu đến làng định dựng cột điện thoại, đường đi vào đã bị rất nhiều ô tô đỗ chặn. Tất cả các ô tô đều treo áp phích do bà Alice thiết kế. Đài Meryton đã đến tận nơi đưa tin về việc này. Bà Alice, trong khi bà Vanessa vắng mặt vì đi du thuyền ở Med. Đã được mục ‘Lái ở tốc độ năm dặm’ mời phỏng vấn. Meredith đã viết một bài với tiêu đề Không cần bức xạ về ảnh hưởng của tia bức xạ đối với sự phát triển não của trẻ em, và chỉ có một điểm không tích cực duy nhất là cái tit ở trang đầu của tờ Biên niên sử Merytonn ‘mẹ của cô gái vị thành niên bỏ trốn trong cuộc phản đối xây dựng cột điện thoại’.

‘Mẹ rất phấn khởi!’, bà Alice vừa nói vừa gấp các khăn giấy thành hình ngôi sao. ‘Nghĩ mà xem, chỉ mới 6 tháng trước đây, chúng ta còn là những người mới đến, và giờ thì Jane đã gắn bó- thực ra là đã đính hôn với một người nhà Bingley và...’

‘Mẹ, làm sao mẹ có thể nói thế nhỉ!’. Jane bức bối. ‘Bọn con chưa đính hôn, và thậm chí nếu có, nhưng thực ra là chưa...’

‘Đợi chút nào’, Meredith cắt ngang, nhìn chăm chăm vào nhãn các chai rượu vang đỏ đặt trong tủ.

‘Loại rượu này không phải được làm từ loại nho tự nhiên, Nó sẽ làm hỏng dạ dày’.

‘Meredith’, ông Bennet đáp. ‘Bố mua nó ở Fairtrade, đúng như con yêu cầu đấy. Nó rẻ, đúng là thứ bố muốn. Và nó sẽ được hâm nóng, theo như mẹ con đã quyết định. Dừng chủ đề này ở đây nhé.’

‘Và rồi Lizzie thì sẽ đi đón năm mới ở một tòa lâu đài ở Scotland...’ Bà Alice nói tiếp, cứ như thể cuộc đối thoại chưa hề bị ngắt quãng.

‘Mẹ, đó không phải một lâu đài’, Lizzie thở dài. ‘Đó chỉ là nhà ông bà anh James thôi mà’.

‘Ồ, mẹ đã xem ảnh rồi. Ngôi nhà đó có cả tháp và tất cả những thứ khác’, bà Alice khịt khịt mũi. ‘Nó gần như một tòa lâu đài rồi còn gì.’

Bỗng bà bị cắt ngang bởi tiếng sập cửa trước, vài tiếng cười cao vút, và cửa phòng ăn bật mở. Lydia và Katie ủa vào, Lydia đeo một đôi khuyên tai lấp lánh hình ông già Tuyết và một đôi găng tay có hình tuần lộc, còn Katie đội một cái mũ thiên thần, với đôi giày lông có kèm điệu nhạc. ‘Chúc một mùa Giáng sinh vui vẻ’.

‘Hi hi, mẹ ơi, bọn con ra ngoài một chút nhé?’

‘Nhưng các con vừa mới về mà’, mẹ các cô nói.

‘Vâng, vâng, chúng con về để bảo là chúng con sẽ đi chơi’. Katie nói từng từ chậm rãi như thể đang nói với một đứa bé 5 tuổi bị thiếu năng trí tuệ vậy. ‘Ben sẽ đưa con đi trượt băng, và con nói Lydia có thể đi cùng với Rufus. Tuyệt chứ ạ?’

‘Rufus?’, Lizzie hỏi, cô vẫn đang cố làm quen với một Katie mới mẻ đầy quả quyết. ‘Không phải cái cậu bé với đôi tai nhọn hoắt đến chơi nhà mình tuần trước đây chứ?’

‘Chị thật là nông nổi’, Lydia thờ dãi. ‘Cậu ấy rất ngọt ngào và dễ thương. Cậu ấy học cùng lớp em, và cậu ấy vừa từ Niu-di-lân đến đây vào tuần trước. Vì thế, em rủ cậu ấy đi chơi cùng bọn em thôi mà’.

‘Chúa lòng lành’, bố cô thờ dãi. ‘Có cần báo cho phòng nhập cảnh không nhỉ?’

‘Thôi nào, bọn con phải đi đây’, Katie quyết định. ‘Hẹn gặp mọi người vào lúc Giáng sinh ạ. Con chào cả nhà!’

Đến đó thì cả hai chạy biến, vừa chạy vừa cười khúc khích suốt đường qua sảnh.

‘Thật là’, ông Bennet lắc đầu. ‘Tôi có hai đứa con gái ngốc nhất nước Anh’.

‘Ít nhất cũng không ngu ngốc như Lizzie’, bà Bennet nói. ‘Ấn Độ, thực sự là... Có biết bao nhiêu nơi mà một chàng trai với gia tài như của James có thể đưa con đi...’

‘Mẹ!’ Lizzie nói. ‘Chúng ta đã nói về tất cả những việc này một lần rồi. Và tiền chẳng có nghĩa gì ở đây cả.’

Bà Alice thờ dãi.

‘Mẹ biết’, bà nói. ‘Chỉ là vì.. Ừm, tất nhiên là mẹ chỉ muốn những điều tốt đẹp nhất cho con thôi, nhưng... mà thôi, mẹ rất yêu con và sẽ nhớ con đấy’.

Lizzie ôm lấy mẹ.

‘Con cũng sẽ nhớ mẹ, mẹ ạ’, cô đáp. ‘Nhưng mẹ nghĩ mà xem, không ai trong làng mình có con gái làm việc ở tiểu lục địa’.

‘Tiểu lục địa’, bà Bennet thích thú. ‘Từ đó nghe thật ấn tượng, phải không? Để mẹ nói với cái bà Bradbury-Wells đó cho xem’.

Bà liếc quanh phòng, cười ngoác miệng đến tận mang tai, rồi quay về phía chồng.

‘Anh biết không, Chúa thật nhân từ với chúng ta, anh Harry ạ’, bà thờ dãi.

‘Em yêu’, chồng bà đáp, ‘Đó là điều hay nhất em nói trong mấy tuần nay đấy’.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Làm Giận Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.